

Giới thiệu Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết

Một chiều mưa, trước cửa thư viện, một chàng trai, một cuộc gặp gỡ, tất cả mang tên định mệnh. Bình An cứ ngỡ anh ấy sẽ là người của cuộc đời mình. Họ cũng nghĩ mình có thể cùng dắt tay nhau, viết nên câu chuyện tình yêu của riêng họ. Thế nhưng, kết thúc câu chuyện là hai chữ "chia tay". Cô mang theo nỗi đau dai dẳng, còn anh là trái tim đầy vết sẹo.

Hai con người ấy cứ ngỡ đã hết duyên, mỗi người một ngã rẽ. Ngờ đâu số phận an bài họ gặp lại nhau. Một lần nữa day dưa, day vò, ràng buộc lẫn nhau.

Tình yêu trong sáng, thuần khiết lúc ban đầu trải qua năm tháng tích tụ thêm oán hận, thống khổ, tuyệt vọng, đau đớn, oán trách đã trở nên đen tối. Tình yêu ấy đã biến chất. Dẫu thế họ vẫn muốn một lần nữa đắm chìm trong đó.

Đôi lời của tác giả:

Xin cảm ơn các bạn độc giả đã theo dõi câu chuyện tình yêu đầy ngọt ngào nhưng không kém phần đau khổ của Gia Vũ và Bình An. Mong các bạn sẽ ủng hộ mình, ủng hộ "đứa con tinh thần" của mình.

Xin chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Vĩnh viễn đừng gặp lại

"Đau quá...đau quá...có ai không cứu con tôi..." Bình An nấp mấy môi khô nứt.Cô gặp người ôm bụng, đau đớn, gương mặt nhợt nhạt trắng bệch, cả người ướt đầm mồ hôi lưng dựa vào tường hơi thở yếu ớt, trong đôi mắt màu nâu nhạt tràn đầy hốt hoảng, tuyệt vọng nhìn dòng người hối hả ngược xuôi, nhộn nhịp ngoài đường khác hẳn với vẻ âm u trong hẻm nhỏ.

Váy trắng loang lổ vết máu, đỏ đến chói mắt. Cặp đùi trắng nõn máu chảy dài sền sệt từng đường thấm trên đất một mảng nâu đậm. Bình An không thể mất đứa con này được, sức mạnh chợt tràn về, gắng ngượng hướng bên ngoài trườn người đi. Khuỷu tay trắng nõn rí máu trộn lẫn với bùn đất, theo cử động thân thể máu rơi đầy trên đất kéo thành vệt dài.

Không gian tràn ngập mùi tanh của máu, mùi của nỗi tuyệt vọng, mùi của bi thương.

"Không." Bình An gào lên, ngời bật dậy, cả người ướt đầm, run rẩy ôm bụng khóc nghẹn ngào:"Con của tôi, con của tôi. "

"An sao vậy con?" bà Lan vội vã mở cửa bước vào phòng, ôm lấy Bình An, gương mặt tràn đầy nếp nhăn chất chứa lo lắng.

Bình An lau nhanh nước mắt lắc đầu, cười yếu ớt:"Con nằm mơ gặp ác mộng, mẹ về phòng nghỉ ngơi đi ạ."

"Không được mẹ ở đây với con." Bà Lan lắc đầu, bà sao có thể yên lòng.

Bình An ngắt đầu kiên quyết:"Con thật sự không sao mẹ về phòng ngủ đi ạ."

Thấy con gái kiên quyết, bà không nói thêm, đứng dậy đi đến cửa không an tâm quay đầu:"Ừ con ngủ đi, có chuyện thì gọi mẹ. "

"Dạ vâng."

Cánh cửa phòng từ từ khép lại, Bình An thờ dài, nước mắt vừa lau lại thì nhau trào ra, sợ mẹ nghe thấy, cô khóc không thành tiếng, vai run rẩy từng hồi, lẩm bầm trong miệng:

"Nếu con còn sống... bây giờ con cũng chín tuổi rồi... mẹ xin lỗi là mẹ không chăm sóc tốt cho con..."

Bình An đứng trước gương liền trông thấy một cô gái xanh xao tiêu tụy,đôi mắt sưng húp, trên mặt nước mắt còn vương thì khóe môi cong lên nụ cười yếu ớt. Không biết qua bao lâu, thân thể khẽ động, cô đưa tay vịn vôi nước. Một dòng nước trắng xóa như thác chảy ra, cô gơ tay hứng lấy, vỗ vỗ nước lên mặt. Sau khi làm xong vệ sinh cá nhân cô mở cửa bước ra khỏi phòng.

Đầu mỗi lúc càng thêm choáng váng, cô gắng gượng đi vào phòng bếp, lấy gạo bỏ vào nồi nấu cháo, mở tủ lạnh lấy ít thịt và rau nấu canh. Bận rộn một hồi, cô dọn thức ăn lên bàn.

"Chị." Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Bình An quay đầu nhìn em gái, mỉm cười:

"Dậy rồi lại đây ăn đi."

"Dạ." Như Ý tung tăng chạy đến, gương mặt vì động tác này mà đỏ lên, cô bé thở nặng nhọc.

"Như Ý." Bình An hốt mắt đỏ lên.

"Em xin lỗi." Như Ý lí nhí, cúi đầu, vo vo vạt váy.

"Chị xin lỗi, do chị lo lắng cho em." Bình An xoa đầu em gái, góc khuất nơi đáy mắt dâng lên chua xót cùng bi thương.

"Dạ, em biết chị tốt với em nhất. Em khỏe rồi thật đấy. " Như ý cười tí mắt, gơ tay khẳng định, động tác dừng lại nhìn Bình An lo lắng:"Chị khóc à?"

Bình An lắc đầu nói lăng ra chuyện khác:" Ăn nhanh đi rồi đi học. "

Bà Lan từ trong phòng bước ra, Bình An kéo ghế cho mẹ, chính mình cũng ngồi xuống.

Bữa cơm ấm cúng nhanh chóng trôi qua. Bình An rửa chén bát, rồi đưa Như Ý đi học. Bà Lan ra ngoài làm thêm. Bình An lo cho sức khỏe bà nhiều lần ngăn cản mà không thành đành

để bà tiếp tục đi làm thêm.

Khí trời mùa hè nóng bức, sau khi đưa Như Ý đến trường Bình An đạp xe đi đến chỗ làm thêm.

Chỗ Bình An làm là một tiệm tạp hóa có quy mô khá lớn, đất khách. Cô làm ca từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều.

Năm giờ chiều, trời đột nhiên tối sầm, mây đen kéo đến ùn ùn báo hiệu một cơn mưa sắp đến. Gió nổi lên, cuốn bay bụi đất Bình An hơi run lên, một mồi dựa lưng vào tường, đôi mắt khép hờ.

"An."

Bình An quay đầu, Chị Thu vỗ vai cô, quan tâm:

"Một hà em? Con bé này làm cho cổ vào, về nhà nghỉ ngơi đi. "

Bình An trong lòng đầy ấm áp, chị Thu là chủ của tiệm tạp hóa này, chị rất tốt với cô, cô lắc đầu:" Không sao đâu chị chiều nay em còn làm ở quán cà phê Nhật Minh. "

"Con bé này." Chị Thu thờ dãi đưa áo mưa xếp cẩn thận trong tay cho cô.

Bình An nhận lấy nhìn đồng hồ không còn sớm vội vã rời đi.

Mưa rơi xuống như trút nước, Bình An xếp áo mưa lại run cầm cập đẩy cửa bước vào quán cà phê Nhật Minh. Cô làm việc ở đây hơn ba năm, Nhật Minh nằm ở ngã tư, quán được thiết kế bằng kính trong suốt hai mặt, một mặt là tường sơn màu trắng như tuyết, trên tường là những cảnh trúc vượn lên đón ánh mặt trời. Bàn xếp thành hình vòng cung xung quanh tường, mỗi bàn đặt một bình trúc. Giữa quán là sân khấu nhỏ đặt một cây dương cầm đen. Năm giờ ba mươi phút, còn khá sớm quán chỉ thưa thớt vài vị khách. Cô vuốt nhanh mái tóc dính nước mưa vội vã bước vào gian trong liền nhìn thấy Thiên Thành, Liên và Yến đang pha chế cà phê. Anh Minh, chị Phương loay hoay rửa ly, còn chị Mai, chị Hằng chuẩn bị bưng cho khách. Nhìn thấy cô mọi người đồng loạt dừng động tác, mỉm cười. Cô khịt khịt mũi, giọng khàn khàn:

"Hi."

"Em không khỏe à?" Chị Mai lo lắng nhìn gương mặt xanh xao của Bình An.

"Em ngồi nghỉ chút đi để bọn anh làm thay cho." Thiên Thành quan tâm

"Đừng đấy." Mọi người đồng loạt nói.

Bình An cảm động, mọi người ở đây thật tốt. Trước đây lúc mới đến họ luôn quan tâm, lo lắng, giúp đỡ cô.

" Em không sao. " Bình An lắc đầu nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Đầu mỗi lúc càn choáng, cảnh vật trước mắt lắc lư chao đảo, Bình An loạng choạng bụng khay cà phê, đi được mấy bước, sức lực như bị rút cạn. Khay cà phê trong tay nghiêng hẳn sang một bên. Tường chừng nó nhanh chóng rơi xuống đất, một đôi tay đã nhanh nhẹn bắt lấy. Bên tai vang lên giọng trách móc của Thiên Thành:

"Em đừng cố chấp nữa vào trong nghỉ đi."

"Nhưng..." Bình An cắn môi do dự nhìn ra bên ngoài đã tấp nập khách.

"Đừng nhưng nì nữa. Em định làm đến chết ư? Em muốn hành hạ bản thân đến khi nào? Tiền quan trọng nhưng sức khỏe quan trọng hơn. " Thiên Thành cau mày, khuôn mặt tuấn tú nhìn cô gái nhỏ bé yếu ớt trước mặt đầy bất lực. Anh biết cô đầu chỉ ngày một ngày hai, ba năm nay ngày ngày nhìn cô gắng gượng trong vòng xoáy cơm áo gạo tiền, gắng gượng vùng vẫy giữa cuộc đời bẽ đầu. Anh rất muốn, rất muốn giúp đỡ đáng tiếc cô không nhận, kiên cường tự đứng lên bằng chính đôi chân của mình.

Không để Bình An có cơ hội nói thêm lời nào. Anh nhanh chóng dìu cô đến bên ghế, ấn ngồi xuống.

"Nghỉ ngơi nhanh." Anh ra lệnh.

Bình An gật đầu. Thiên Thành nói đúng có sức khỏe cô mới có thể kiếm tiền. Đầu nặng trĩu nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Anh xuất hiện trong giấc mơ của Bình An luôn dừng lại ở những tháng ngày tươi đẹp nhất.

Một buổi chiều cuối thu, bầu trời xanh biếc, lá vàng rơi khắp nơi. Anh ngồi dưới gốc cây bằng lăng hát, cô mơ màng tựa vào vai anh.

Giọng hát anh trầm ấm, nhẹ nhàng, tựa ánh nắng mùa xuân đem lại sự dễ chịu, ngọt ngào, thanh mát nhưng tràn đầy ấm áp.

Thời gian nhẹ nhàng vẫn thế

Tình yêu nhẹ nhàng nổi nhớ

Chiếc lá bông rơi ngoài sân

Chút gió thì thầm chọt qua

Mùa thu nhẹ nhàng mon man

Từng vệt chân em in rơi lá khô rụng đầy

Tựa như tình yêu trong trái tim anh

...

Dành tặng em muôn vàn câu hát

Trao trọn tình yêu nơi em..

(Mùa Thu tình yêu- sáng tác: Lương Ngọc Châu.)

Bình An ngẩng đầu ngắm anh, ánh nắng vàng len lỏi qua tán lá bằng lăng rơi đầy trên người anh. Nhuộm một màu vàng óng lên tóc anh. Cô mỉm cười hạnh phúc, vị ngọt dâng trào trong lòng.

Giữa biển người mênh mông bạn gặp được người đó là duyên, quen người đó là định mệnh và yêu người đó là số phận đã an bài. Bình An may mắn biết bao được gặp, được quen, được yêu anh.

Trận gió mùa thu nhẹ nhàng thổi đến cuốn theo lá vàng bay tròn trên không trung. Một chiếc lá vàng rơi lên tóc anh, Bình An đưa tay nhẹ nhàng lấy xuống, nắm chiếc lá miếng cong lên.

"Em đang cười gì thế?"

"Trước khung cảnh lá rơi anh ngồi hát cho em nghe, em chợt nghĩ đến nam chính trong một quyển tiểu thuyết đã đọc anh ấy cũng hát cho người yêu nghe dưới gốc cây phong."

Anh hừ nhẹ:"Anh không thích."

"Ồ?" Bình Anh khó hiểu ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng điển trai.

" Anh không cho phép em nghĩ đến tên đàn ông khác ngoài anh. "

" Nhưng đó chỉ là trong truyện thôi. " Bình An chu môi, liếc anh.

Anh cốc đầu Bình An nghiêm giọng bảo:

"Anh không thích. Cầm em không được nghĩ đến hán ta nữa."

"Anh thật trẻ con." Bình An bật cười vươn tay ghé sát lưng anh. Anh la oai oái ôm cô chặt hơn.

Bình An bị đánh thức bởi tiếng sấm, choàng tỉnh khỏi giấc mơ ngọt ngào, cô lưu luyến mở mắt. Phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bầu trời nhuộm một màu đen thẫm, mưa rơi như trút, xa xa trong màn mưa ánh điện đường tóa ra ánh sáng yếu ớt, lạnh lùng. Nước mưa chảy trên cửa kính, lãnh lẽ rơi xuống đất tạo thành những vệt dài như nước mắt. Cô đứng dậy nhìn mọi người đang bận rộn làm việc, áy náy không ngừng.

"Em tỉnh rồi à? Ngủ chút nữa đi." Chị Hằng hơi dừng bước quan tâm

"Nghỉ tí nữa đi em " nghe giọng của chị Hằng, anh Minh cũng quay đầu nhìn Bình An khuyên.

Em đỡ nhiều rồi. Mọi người vất vả quá."

Bây giờ ba mươi phút. Trời mưa nhưng quán vẫn đông khách. Bình An ra ngoài quán, tiến về phía anh Bình đang bận rộn chào khách ở cửa.

"Anh vào nghỉ đi em làm thay cho."

"Ok, em vất vả rồi." Anh Minh gật đầu mỉm cười đi vào trong.

Số phận luôn an bài con người những điều bất ngờ nhất. Thành phố A nhỏ bé là vậy lại không ngờ nhỏ bé đến độ họ gặp lại nhau.

Một người đã từng là một phần máu thịt trong bạn giờ xa lạ đến vậy.

Bình An sững sờ nhìn Gia Vũ cùng một cô gái xinh đẹp thân mật sánh đôi nhau bước vào cửa. Thành phố A có đến mấy trăm quán cà phê sao anh lại đến quán này chứ?

Bình An và Gia Vũ chỉ cách nhau một bước chân nhưng cô cảm thấy nghìn trùng xa cách. Ánh mắt họ giao nhau chỉ một giây nhưng cũng khiến cô đau buốt. Anh vẫn đẹp trai như trước đây chỉ khác không còn vẻ trong sáng, ấm áp, anh trở nên trầm tính, có chút xa lạ. Ánh mắt đã từng nhìn cô đầy ấm áp, dịu dàng được che phủ bởi một màn nước mỏng lạnh lùng, xa cách. Cô nắm chặt vật áo khoác mũi bị lạnh đến mức không còn cảm giác, hơi thở trở nên nặng nề.

"Anh quen cô ấy?" Hồng Hân bên cạnh ngỡ vực kéo cánh tay Gia Vũ.

"Không quen."

Hai chữ không quen tựa lưỡi dao khoét lấy trái tim Bình An, khiến nó vỡ vụn, đau đến mức gần như ngạt thở. Cô chậm chạp cúi người cố nặn ra nụ cười, khách sáo nói:

"Kính chào quý khách."

"Vũ? Anh đi đâu vậy?"

Bình An ngẩng đầu thấy Hồng Hân kéo tay Gia Vũ, ngăn không cho anh ra khỏi quán.

"Đi thôi. Anh không thích chỗ này."Gia Vũ nhanh chóng lướt qua cô mang theo hơi lạnh xa cách, đẩy cửa đi ra ngoài, chưa từng quay đầu lại.

Hồng Hân vội cầm ô đuổi theo:"Chờ em với."

Bình An dõi theo bóng lưng anh khuất dần trong màn mưa qua cửa kính mờ hơi nước. Tầm mắt dần mờ đi, cô vội đưa tay lau nước mắt, cố chấp nhìn theo. Từng lời nói lạnh lùng, hồ hững của anh cứ lặp đi lặp lại trong đầu, cô đau đớn, hơi thở nặng nhọc, thân thể lao đảo. Cô đưa tay bám vào cửa, lưu luyến nhìn anh. Có một giây cô muốn đuổi theo ôm lấy anh thật chặt nhưng đó chỉ là một giây mà thôi. Anh và cô không thể. Chỉ buông tay, anh mới được hạnh phúc. Cô biết kể từ giây phút cô quyết định rẽ sang con đường khác cô đã không thể quay đầu. Anh còn tương lai phía trước cô còn cuộc sống hiện tại.

Trước mắt tối sầm lại, Bình An nghe thấy bên tai ai đó đang gọi tên cô. Cô muốn mở mắt nhưng không thể. Dường như cô nghe thấy giọng nói của anh.

"Em biết vì sao trời mưa không?"

"Không biết. "

"Vì ông trời cảm động, vui mừng khóc bởi đôi ta được ở bên nhau."

Còn giờ đây, trời đang mưa phải chăng ông trời khóc vì thương anh và em không được ở bên nhau?

Gia Vũ bước nhanh tiến về chiếc ô tô đỗ bên vỉa hè. Mưa lạnh rơi trên người anh, lạnh đến mức khiến lòng anh trở nên lạnh lẽo.

Gia Vũ bước vào xe, nắm chặt tay lái, nhếch môi, ánh mắt lạnh lẽo:

"Tốt nhất. Vĩnh viễn đừng nên gặp lại nhau."

Hồng Hân bước vào xe, thở hổn hển, rút khăn giấy trong túi xách nghiêng đến lau mặt cho Gia Vũ: "Anh sao thế? Không chờ em, ướt hết rồi này."

Gia Vũ để mặc Hồng Hân lau cho mình, mắt nhìn màn mưa rơi trắng xóa trước mặt, nước mưa trên tóc, trên mặt, nhỏ từng giọt. Anh lái xe. Chiếc xe lao vọt trong màn mưa, dứt khoát, lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nắm trong lòng bàn tay

Bình An mở mắt thứ đầu tiên lọt vào là trần nhà, cô nheo mắt vì chói.

" Tỉnh rồi? " Chị Mai cầm lấy tay Bình An, gương mặt vui mừng.

Bình An ngồi dậy, chị Mai đỡ cô. Nhìn xung quanh là phòng chờ của nhân viên, cô nằm trên băng ghế dài trong phòng.

Thiên Thành mở cửa đi vào, ánh mắt vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

"Em làm anh lo quá, sốt mà không uống thuốc."

Anh đi đến đưa thuốc và nước cho Bình An. Cô cảm động vươn tay nhận lấy, ngửa đầu uống.

"Mấy giờ rồi?" Bình An đặt ly nước lên bàn vội hỏi.

"Gần mười giờ rồi. " Chị Mai đáp.

"Em phải về thôi không khéo mẹ em lo." Bình An xô giày vào chân vội vàng.

"Anh đưa em về." Thiên Thành đỡ lấy cô.

"Để anh Thành đưa em về." Chị Mai cũng vội đỡ cô.

Bình An lắc đầu từ chối: "Em tự về được không sao đâu, hai người đừng lo, em thấy khỏe rồi. "

Bình An được Thiên Thành dắt giúp xe, cô mặc xong áo mưa vội chạy đến, rồi rít cảm ơn.

" Em về đây. " Bình An ngồi lên xe.

"Không được anh đi theo em." Thiên Thành lắc đầu, sao có thể để cô về một mình trong tình trạng này được. Anh lấy xe đi đến chỗ cô, ánh mắt chờ đợi.

Bình An thấy anh kiên quyết đành đồng ý, cả đoạn đường anh không nói chuyện chỉ chuyên tâm đạp xe đi bên cạnh.

"Em đến nhà rồi. Cảm ơn anh." Bình An nói lớn để lấn áp tiếng mưa.

Anh gật đầu: "Em vào nhà đi. Nhớ nghỉ ngơi đây."

"Vâng, anh về cẩn thận nhé. "

Bình An nhìn theo bóng dáng anh đến khi khuất khỏi tầm mắt. Cô dắt xe vào nhà cởi áo mưa móc lên cây đinh hơi nhô ra trên tường. Cô nhìn thấy bà Lan đang cặm cụi đính mắt cho gấu bông.

Bình An tiến đến ngồi xuống bên cạnh mẹ nhìn vào phòng: "Nhu Ý ngủ rồi hở mẹ?"

"Ừ."

"Khuya rồi, mẹ còn chưa ngủ?" Bình An cầm lấy một con gấu to bằng hai bàn tay, tí mi dính mắt.

"Còn sớm, mẹ định làm thêm tí nữa. Con làm cả ngày vào phòng nghỉ ngơi đi."

"Để con phụ mẹ." Bình An đặt con gấu đã dính mắt xong để ra bên cạnh lấy con khác lặp lại động tác vừa rồi.

Rầm rầm.

"Bà Lan có trong nhà không mở cổng mau lên." Giọng nói dữ tợn của đàn ông vang lên, cổng không ngừng bị đập. Âm thanh đinh tai nhức óc lấn át cả tiếng mưa.

Bình An nhú mảy, vội chạy ra mở cổng.

Cổng vừa mở ra, một đám đông hơn chục người kéo vào, kẻ nào kẻ nấy dừ tợn, tay chân sẫm đầy hình.

"Các người đến có chuyện gì?"

"Chuyện gì? Mày giả ngu à? Mẹ kiếp." Người đàn ông đi đầu, tóc dài đến cổ, rối bù, đôi mắt cáo nheo lại nhìn Bình An đầy nguy hiểm, hất nhả khói vào mặt cô.

Bình An bị sắc lùi lại, mẹ cô vội chạy đến, cúi đầu:

"Anh Ba tôi xin lỗi, con bé còn nhỏ không hiểu chuyện. "

"Hừ. Khi nào bà mới trả tiền cho tôi. Ba chục triệu cộng với năm mươi triệu tiền lãi."

"Ông vừa phải thôi, tính giết người sao? Lãi tăng đến năm chục triệu. "

"Con ranh mày dám xúc xược." Người đàn ông được xưng anh Ba trợn mắt nhìn Bình An, râu trên miệng vì động tác nói chuyện mà vênh lên.

"Xin lỗi anh Ba." bà Lan cúi đầu, vội kéo tay Bình An trách:"Còn không mau xin lỗi."

"Mẹ." Bình An cắn môi không cam lòng.

"Mẹ kiếp xin lỗi cái quái gì. Đùng nhiều lời trả tiền đây, bà mượn hơn nửa năm rồi. Khi mượn tôi bà nói sao hả trả liền. "

"Anh Ba cho tôi thêm chút thời gian chúng tôi..." bà Lan khom lưng, đáng vẻ hèn mọn. Bình An nhìn mẹ đau lòng, mắt uơn ướt, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau rất.

Anh Ba ngắt lời, cười rộng lên:

"Chút thời gian mẹ mày." quay sang nhìn đàn em:"Đập nhà nó cho tao."

"Dạ."

Mấy người đàn ông phía sau vội đáp. Cầm mã tấu trên tay tàn ra khắp nhà không ngừng đập phá.

"Mấy người dừng tay ngay." Bình An hốt mắt đỏ lên, vội kéo lấy tên đàn ông gần cô nhất kéo ra. Hấn tức giận xô cô ngã nhào trên sàn, tay bị rách một đường, máu rỉ ra không ngừng.

Bà Lan vội chạy đến ôm Bình An, vang xin: "Anh Ba cho tôi chút thời gian."

"Mẹ, chị hai." Như Ý từ trong phòng chạy ra, gương mặt vì sợ mà trắng bệch chạy đến ôm chăm lấy hai người.

"Đừng sợ." Bình An ôm em vào lòng trấn an.

Một lúc sau, âm thanh đồ vỡ chói tai dừng lại, anh Ba bước đến, đe dọa:"Tao cho chúng mày ba ngày. Hôm đó không có đừng trách tao giết tội mày. "Hắn quay sang nhìn đàn em lạnh giọng:"Đi."

Ba người ôm nhau khóc một hồi, Bình An trấn an:

"Không sao đâu. Mẹ cùng em vào phòng nghỉ đi để con dọn."

Bà Lan ôm Như Ý vào phòng. Một lúc liền đi ra, bà đến bên Bình An, nắm lấy tay bị thương của cô bắt đầu dùng bông và thuốc khử trùng. Lòng bà đau xót, nước mắt thi nhau trào ra.

"Mẹ đừng khóc." Bình An ôm bà, khuyên, nước mắt cô trào ra, lòng uất nghẹn chua xót.

Hai mẹ con im lặng dọn dẹp nhà cửa. Trong lòng Bình An nặng trĩu, cô mệt đến đầu choáng mắt hoa.

Dọn dẹp xong cũng tầm ba giờ sáng, Bình An thấy mẹ đã ngủ, cô trở về phòng, mệt mỏi thiếp đi.

Trong mơ Bình An lại thấy anh. Cô muốn chạy đến ôm anh nhưng anh chỉ cười nhàn nhạt xoay lưng bước đi. Cô chạy theo, anh lại càng cách xa cô hơn.

Tỉnh giấc, Bình An thấy mặt đầy nước mắt, gối ướt đầm.

Bình An thay đồ, vào bếp nấu thức ăn.

Cả buổi, ba người không ai mở miệng, không gian u ám, nặng nề.

Bình An đi làm, hồn rời khỏi xác, sinh lực bị rút cạn. Ba ngày, cô biết kiếm đâu ra tiền để trả nợ. Cô vô lực dựa vào quỹ tính tiền. Đầu choáng váng trước mắt tối sầm.

Bình An mệt mỏi mờ mắt. Trần nhà trắng tinh, hai bóng đèn trắng dài hơn một mét gắn trên tường tỏa ra ánh sáng trong trẻo. Mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

"Em tỉnh rồi?"

Bình An nghiêng đầu liền nhìn thấy bộ dạng lo lắng của chị Thu. Cô mấp máy, đôi môi khô nứt khê động:

"Em sao lại ở bệnh viện?"

Chị Thu nắm lấy tay cô, giọng thờ phào nhẹ nhõm:

"Em bị ngắt, chị sợ muốn rớt cả tim. Con bé này em không thể lo cho sức khỏe của mình tốt hả? Làm cho lắm vào để mệt mỏi, mất sức đến độ phải vào bệnh viện. "

Bình An hốt mắt uơn ướt. Cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay chị Thu:

"Chị đừng nói cho mẹ em biết. Em đỡ rồi. " Bình An cử động thân thể ngồi dậy.

Chị Thu vội đưa tay ấn Bình An nằm xuống, không ngừng trách móc:

"Chị biết rồi. Em định đi đâu? Nghỉ ngơi đi."

"Không được em phải đến chỗ làm thêm." Bình An liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường phía đối diện, lúc này đã gần năm giờ.

"Con bé này bệnh đến thế còn đi đâu. Em còn không nghe lời chị gọi cho mẹ em đây."

Lời nói quả nhiên hiệu dụng, Bình An không đòi đi làm nữa, ngoan ngoãn nằm im.

"Chị đi mua đồ ăn. Em ở yên đây nhớ không được đi đâu đấy." Chị Thu lấy túi xách trên ghế, không yên tâm quay lại dặn dò.

"Em biết rồi." Bình An mỉm cười lặng lẽ dõi theo bóng lưng chị Thu đến khi khuất dần ở cửa, cô lấy đi động trên bàn, gọi cho chị Mai.

Sau vài hồi chuông đầu dây bên kia vang lên giọng nói.

"An gọi chị có việc gì không?"

"Chị chiều nay xin giúp em nghỉ nhé."

"OK. Em chưa khỏe ư? Hôm qua làm chị lo quá."

Bình An khịt khịt mũi, nước mắt lăn dài trên mặt, cô cố dè nén tiếng khóc nức nở của mình.

"An? An? An? Em làm sao vậy?" giọng chị Mai hốt hoảng, chị gọi to mấy tiếng.

"Em không sao." Giọng Bình An hơi khàn khàn.

"Không sao? Em tưởng chị là con nít lên ba? Chúng ta biết nhau đâu phải ngày một ngày hai."

Bình An cắn môi, đến khi rồi đi còn để lại dấu răng nhằn nhặt. Cô xem chị Mai như chị ruột của mình. Chị Mai là ân nhân cứu mạng cô chín năm về trước, nhờ có chị mới cô mới sống được đến ngày hôm nay. Chị giúp đỡ cô rất nhiều, những công việc hiện tại đều do chị giới thiệu.

"Chị ơi..." Bình An bật khóc, nước mắt kìm nén lại trào ra "Em phải làm gì đây? Tìm đâu ra tám mươi triệu đồng trong ba ngày đây chị?" Giọng nói tràn ngập lo lắng cùng tuyệt vọng.

"Tám mươi triệu đồng, trời đất." Chị Mai sùng sốt.

"Chủ nợ bảo em phải trả trong ba ngày không sẽ giết mẹ con em."

"Có loại người như thế ư? Quá đáng thật. Chị xin lỗi không giúp được em."

"Chị đừng lo lắng em tự mình xoay sở." Bình An thấy lòng ấm áp hẳn lên, chia sẻ hết mọi chuyện trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

Trong điện thoại cô loáng thoáng nghe thấy giọng anh Bình.

"Chị đi làm đi."

"Mai chị đến thăm em, nghỉ ngơi đi nhé."

"Dạ."

Bình An cúp máy, nhét điện thoại vào túi quần. Chị Thu đem thức ăn vào, cô ngồi dậy ăn vài miếng rồi nằm nghỉ. Chị Thu ra về, cô nhắm mắt nghỉ ngơi. Đến mười giờ, cô rời khỏi bệnh viện về nhà.

Bình An không vào nhà ngay, cô đứng trước cửa vỗ vỗ mấy cái lên khuôn mặt xanh xao của mình, đến khi gò má hơi ửng đỏ lên cô mới ngừng lại đi vào nhà. Cô không muốn mẹ lo lắng, mẹ cô đã khổ nhiều rồi. Ước mơ của cô rất nhỏ đó chính là mẹ và Như Ý được sống vui vẻ, hạnh phúc.

"Con về rồi vào phòng nghỉ đi." Mẹ cô ngẩng đầu khỏi đóng gấu bông, hiền từ nhìn cô.

"Còn sớm mà." khước miệng cong lên, Bình An nở nụ cười ấm áp.

Bình An mở cửa vào phòng Như Ý. Con bé cặm cụi làm bài tập nhìn thấy cô, nó dừng bút, cười sáng lạng.

Bình An đi đến, ngồi đối diện Như Ý.

"Giờ này còn thức? "

"Em làm bài thêm một chút nữa."

"Không được."

"Chị." Như Ý nũng nịu gọi.

"Ừ, con bé này. " Bình An thở dài thỏa hiệp. Cô dịu dàng ngồi nhìn Như Ý làm bài.

Đến khi rời khỏi phòng, Bình An ngồi xuống bên cạnh mẹ.

"Như Ý ngủ rồi?"

"Vâng ạ."

Bà Lan gật đầu, tiếp tục gắn mắt cho gấu bông. Hai người không mở miệng trò chuyện nhưng trong lòng họ hiểu rõ tất cả, món nợ tám mươi triệu đồng đã khiến gia đình cô rơi vào tuyệt vọng.

***

Bình An bước đi từng bước nặng nề rời khỏi ngân hàng. Cô ngồi xuống ghế đá trước cổng ngân hàng, vô lực nhắm mắt.

"Chị không thể vay thêm tiền."

"Tại sao?"

"Chị đã thuê chấp nhà vay tiền rồi nếu muốn vay nữa chị phải trả tiền vay đợt trước mới có thể vay tiếp."

Đường xá huyên náo, tiếng còi xe in ỏi, tiếng nói chuyện cười đùa dường như biến mất. Bình An chìm sâu vào thế giới riêng của cô. Thế giới của nỗi phiền muộn, tuyệt vọng.

Cuộc sống những người nghèo luôn như vậy. Họ không kịp cảm nhận thế giới này có bao nhiêu tươi đẹp hay hạnh phúc bởi họ phải cầm đầu cầm cổ chạy theo đồng tiền đến thờ không ra hơi. Cuộc sống họ luôn xoay quanh vấn đề cơm, áo, gạo, tiền.

Con gió mùa hè mang theo mùi của lá khô thổi đến nóng rực. Nắng vàng ươm bao phủ khắp người. Bóng Bình An trải dài trên đất, cô đơn, thê lương.

Bình An mở mắt, đưa tay vuốt mái tóc đã rối. Cô đeo túi xách đứng dậy, dắt xe rồi đạp đi. Vóc dáng mảnh mai nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc. Trong đầu trống rỗng cứ như vậy đạp xe đi. Đến khi định thần bản thân đã đứng trước cổng trường trung học phổ thông X. Tâm mất đối vào trong sân trường. Hè đến, hoa phượng vĩ nở rộ đỏ rực cả sân trường. Vài cánh hoa theo gió bay lượn khắp không trung. Cô giờ tay bắt lấy. Cánh hoa mềm mại mang theo chút lành lạnh khiến tâm tình cô tốt lên hẳn.

"Vũ, anh leo xuống đi, cẩn thận coi chừng ngã." Cô gái gương mặt tràn đầy lo lắng vì vận động gương mặt đỏ bừng lên, cô đứng dưới sân không ngừng chạy tới chạy lui, đôi mắt xinh đẹp lo lắng nhìn chàng trai đang đứng trên cành cây, tìm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh sắp hái được rồi. À, em chờ anh một chút" Chàng trai về mặt lại không có chút gì lo lắng, sợ hãi. Anh rướn người, môi mím chặt đến khi chạm được cành hoa phượng môi liền cong lên. Anh cầm nhành hoa mới hái giờ lên đặc ý nhìn cô gái." Anh hái được rồi này."

"Anh leo xuống mau lên, bảo vệ đến bây giờ."

"Tuân lệnh. " Chàng trai vội leo xuống, đến khi tiếp đất an toàn cánh tay đã bị một bàn tay nhỏ nắm lấy bên tai vang lên giọng nói ngọt ngào có chút trách cứ.

"Anh thật là chẳng may ngã em biết làm sao? Sau này đừng leo cây nữa, em sợ lắm. " Cô đưa bàn tay còn lại phúi vết bẩn trên áo sơ mi trắng của anh.

"Tặng em" Chàng trai kéo cô đứng đối diện, nghiêm túc đưa đến trước mặt cô nhành hoa phượng vĩ đỏ.

Cô gái cúi đầu nhận lấy hoa trong tay chàng trai. Cô cảm động không nói thành lời trong lòng rất hạnh phúc. Hoa phượng vĩ hôm nay bỗng trở nên thật đẹp.

"Anh xin lỗi. Sau này anh nhất định sẽ tặng em hoa mắc tiền." Chàng trai xoa đầu cô gái, giọng nói áy náy.

Cô gái lắc đầu." Em không thích hoa đắt tiền như thế này rất tốt, em rất thích. "

Trên mặt Bình An đầy nước mắt, cô nghẹn ngào, nơi đây có quá nhiều kỉ niệm anh cùng cô. Trong đầu hiện lên dáng vẻ lạnh lùng của anh hôm trước, tim cô nhói đau. Anh bây giờ sống có hạnh phúc? Anh thật sự quên cô? Hay là hận cô?

"Vũ em xin lỗi, em xin lỗi."Chỉ cần anh sống tốt, cô nguyện ý làm kẻ nhẫn tâm, ác độc. Chỉ cần anh hạnh phúc cuộc đời cô bất hạnh cũng không sao. Cô không thể đẩy anh vào thế giới tâm tối cô đang sống. Anh chỉ thích hợp với nơi tràn đầy ánh sáng, nơi cô mãi mãi không thuộc về.

Bình An lau nước mắt, đạp xe đi. Đến ngã ba cô dừng lại chăm chú nhìn vào quán kem Dâu tây. Cô dắt xe lên vỉa hè đi vào trong quán.

"An?"

Bình An quay đầu, đôi mắt âm đạm lóe lên tia sáng.

"Đúng là con rồi." Người phụ nữ tầm sáu mươi tuổi vội đi đến nắm lấy tay cô, gương mặt tràn đầy ngạc nhiên cùng vui mừng.

"Bà Hai." Bình An nghẹn ngào, tâm trạng bồi hồi, lòng dâng lên dư vị xúc động khi gặp lại người quen sau bao năm xa cách. Thời gian quá vô tình, cảnh còn người mất, ai cũng dần đổi thay.

"Lâu rồi mới thấy con vừa rồi bà tưởng mình già rồi hoa mắt." Bà Hai vui mừng liền nhìn ra phía sau lưng Bình An thắc mắc:" Bạn trai con đâu? Nó không tới sao?"

Bình An lắc đầu.

Bà Hai không phát hiện sự bất thường trên mặt Bình An vội nói:

"Con ngồi chờ bà, bà đi làm kem dâu cho con. Con thích món này nhất mỗi lần tới đây đều gọi kem dâu, còn thằng Vũ gọi kem dừa."

Bình An theo thói quen đi đến chiếc bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Trước mắt dường như trông thấy anh.

"Cho em ăn xiu đi." Cô gái ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn chàng trai phía đối diện.

"Không được." Chàng trai lắc đầu, lấy tay che ly kem lại"

"Tên xấu xa. Cho em ăn xiu đi mà."

"Được thôi muốn ăn hôn anh một cái." Chàng trai đưa ngón tay chỉ lên má, mặt dày ra điều kiện.

"Anh mặt dày vừa thôi." Cô gái trừng mắt nhưng cũng nghiêng người về trước hôn lên má chàng trai. Nhìn về mặt đắc ý của anh, cô tức giận:" Được chưa. "

Chàng trai cười sáng lạng đẩy ly kem dừa về phía cô gái:" Cho em này. "

"Hừ thế còn được."

Bình An trở về thực tại bởi giọng nói của bà Hai.

"An kem nè con. Ăn đi." bà Hai đi đến ngồi đối diện Bình An.

Bình An gạt đầu nhận lấy ly kem trong tay bà, bắt đầu ăn, mùi vị vẫn giống trước đây chỉ khác anh không còn bên cạnh. Cảm giác lạnh lẽo trên đầu lưỡi dần dần lan ra toàn thân.

"Chín năm nay con sống tốt không? Bà tưởng con quên nơi này rồi." Ánh mắt bà Hai tràn đầy yêu thương.

"Con sống không tốt, một chút cũng không tốt." Bình An hơi cúi đầu, theo động tác của cô loạn tóc dài bên tai rũ xuống, che lấp đi gần nửa gương mặt xanh xao, tiều tụy.

Bà Hai thờ dãi, không biết nên nói gì. Cả hai ngồi im lặng. Một lúc bà mới cất giọng:

"Sau này thường xuyên ghé quán nha con."

"Dạ." Bình An đáp khẽ.

Một cặp tình nhân xuất hiện trước cửa quán. Bà Hai đứng dậy:" Con ngồi chơi nhé. "

Bình An mỉm cười gạt đầu.

Nhìn ly kem đang dần tan trước mặt đến xuất thần đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba cô mới nghe thấy.

"Alô."

"Em đang ở đâu vậy?"

"Em đang ở quán kem Dâu Tây gần Trường trung học phổ thông X"

"Em chờ chị một lát chị đến ngay." Chị Mai nói gấp dường như sợ cô đi mất.

Bình An cúp máy, ngồi khoảng mười lăm phút chị Mai xuất hiện. Chị Mai đi nhanh vào quán nhìn xung quanh, nhìn thấy cô vội đi nhanh đến.

"Chiều nay chị không đi làm sao?"

Bình An thối mái, hôm nay cô hơi mệt nên xin nghỉ thêm một ngày. Giờ này lý ra chị ấy phải ở quán cà phê Nhật Minh mới đúng.

"Chị xin nghỉ, đến nhà em Như Ý bảo em chưa về."

"Chị tìm em có việc gì sao?" Bình An rót nước vào ly đưa đến trước mặt chị Mai.

Chị Mai uống lấy mấy ngụm, lúc này hơi thở mới bình ổn, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nghiêng người về trước nói nhỏ:"Tất nhiên có việc mới tìm em. Chị trúng hai tờ vé số, độc đắc đây."

"Hả? " Bình An sững sốt.

"Thấy chị hên không? Năm trăm triệu." Chị Mai giờ nắm ngón tay lên trước mặt Bình An.

"Chị may mắn thật. Chúc mừng chị."

"Chị định cho em mượn một trăm triệu. Tám mươi triệu trả nợ, còn hai mươi triệu lo tiền thuốc than cho bác gái và Như Ý. Hôm qua em nói không có tiền trả nợ còn gì. "

"Không được." Bình An xua tay từ chối:" Chị làm vậy em thấy ngại lắm, em có thể tự xoay sở được. "

"Chị quyết rồi, đừng từ chối, em xoay sở được thật sao?"

Bình An cúi đầu, quả thật cô không xoay sở được. Cô nợ chị rất nhiều rồi không thể cứ mãi làm phiền đến chị.

"Cứ coi như chị cất chỗ em một trăm triệu đi, tiền nhiều như thế chị để trong người không yên tâm. Nếu em thấy ngại thì viết một bản cam kết là được. Chị rõ tính em không muốn nợ ai đã làm sẵn một bản. Em cứ kí vào là xong." Chị Mai khuyên, lấy một tờ giấy trong túi đưa cho Bình An.

Bình An nhận lấy. Ngẩng đầu nhìn chị Mai cảm kích, mắt uon ướt nước, nghẹn ngào:

"Chị tốt với em quá."

"Chị em với nhau mà em cứ khách sáo."

Bình An không do dự đặt bút kí rồi đưa giấy cam kết cho chị Mai. Tầng đá trong lòng được lấy ra nhẹ nhõm không ít.

"Em nợ chị nhiều quá không biết trả sao cho hết."

"Ôn nghĩa nợ nần gì chứ, chúng ta quen nhau lâu rồi mà em cứ khách sáo với chị, xem chị như người dưng không bằng." Chị Mai bỗng nhớ đến cái gì vội nắm tay Bình An." Chút nữa chị quên chị có một người quen làm trong công ty lớn. Người đó giới thiệu cho chị việc làm, chị nhận rồi, định nghỉ làm ở quán cà phê nhưng không ngờ lại có tiền từ trên trời rơi xuống

Chị định mở shop đồ. Em biết đấy đó là ước mơ của chị. Công việc kia em nhận đi, làm ở công ty đó đãi ngộ rất tốt. "

"Không được đâu. Chị giúp em nhiều rồi."

"Em không nhận thì cũng có người khác nhận. Em nghĩ đi em làm thêm cả ngày cũng chỉ có ít tiền. Công việc ổn định quan trọng lắm em ạ. Tiền lương công ty đó rất cao hơn sáu triệu một tháng đó em. "

"Nhưng... em đâu có bằng cấp, chị biết đấy em còn chưa học hết lớp mười hai. " Bình An cắn môi.

"Người quen chị bảo không cần bằng cấp. Họ tuyển người sắp xếp lại giấy tờ, pha trà, rót nước. Công việc nhẹ nhàng chị không nhận lại không muốn người khác giành được. Cơ hội tốt này em đừng nên bỏ lỡ."

"Em..."

"Em đừng do dự nữa. Đồng ý đi. Quyết định vậy nha, chị báo với người quen chị một tiếng. "Không để Bình An từ chối, chị Mai lấy điện thoại trong túi gọi.

"Cô ấy đồng ý rồi. Vâng vâng, tôi sẽ nói với cô ấy."

Chị Mai cúp máy, nhiệt tình:" Ngày kia em bắt đầu làm nhé. Khi về chị sẽ nhắc cho em biết địa chỉ. "

Bình An nắm lấy tay chị Mai, lòng vô cùng cảm kích, có muôn vàn lời muốn nói, khi mở miệng chỉ biết nói bốn từ:" Em cảm ơn chị."

Bạn đang đọc truyện *Có Thử Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cạm bẫy

Phía chị Thu, Bình An đã sắp xếp xong, bây giờ chỉ còn bên Nhật Minh.

Cầm đơn thôi việc trên tay, Bình An đi đến chỗ Thiên Thành. Anh đang bận rộn pha chế, cô đứng phía sau không biết nên mở lời thế nào. Ngập ngừng một lúc lâu, cô lấy hết can đảm thốt lên:

"Anh..."

"An có chuyện gì vậy?" Anh Thành nghiêng đầu, ánh mắt chờ đợi câu trả lời từ cô.

Bình An đưa đơn thôi việc trên tay ra, tìm từ ngữ thích hợp.

"Em muốn xin nghỉ việc."

Nghỉ việc?" Thiên Thành ngạc nhiên, lòng trùng xuống, anh rù mi mắt che đi nỗi buồn man mác, im lặng một hồi, anh cất giọng:"Sao khi không lại xin nghỉ việc?"

"Em đã tìm được một công việc ổn định."

Thiên Thành gật đầu, anh có dự cảm rằng lần chia tay này, anh với cô vĩnh viễn khó thành. Đột nhiên anh nhìn Bình An:"Sau này em thường xuyên ghé quán chơi nhé, anh vẫn ở đây..."
Cuối cùng hai chữ đợi em vẫn không thể nói ra, không biết cô có hiểu được ẩn ý trong câu nói này hay không, anh muốn ngăn cản cô, không muốn cô đi nhưng anh có tư cách gì đây?

Bình An mỉm cười gật đầu đây là lần thứ hai cô gọi anh một cách trang trọng, nhớ lúc mới đến đây, cô cũng gọi như thế. Cứ tưởng chỉ mới hôm qua không ngờ rằng đã hơn ba năm.

"Quản lý, cảm ơn anh. "

Nhìn bóng lưng bình An đến khi khuất dần, Thiên Thành tắt đi nụ cười, ánh mắt đau khổ, anh lắc đầu, lòng dâng lên dư vị chua xót. Đón phượng một người, không được hỏi đáp, dư vị đó đau hơn anh tưởng. anh chưa từng nghĩ bản thân sẽ vì bất cứ cô nào mà đánh mất đi lý trí nhưng từ khi cô xuất hiện anh đã thay đổi. cô lẽ cô chính là nhược điểm trí mạng của anh.

Cô gái của tôi, nhìn em bước đi chưa từng quay đầu lại nhìn tôi, em có biết rằng lòng tôi đang rơi lệ?

Khi Bình An ra ngoài quán, Yến kéo tay cô, hỏi dồn:

"An xin nghỉ việc sao? Đang làm tốt mà. Đạo này ai cũng nghỉ việc là sao nhỉ? Chị Mai xin nghỉ, giờ tới An."

"Ừ, An tìm được công việc mới rồi."

" Chúc mừng An, sau này nhớ ghé quán chơi đó."

Bình An gật đầu đồng ý.

Ra khỏi quán cũng tầm sáu giờ. Đèn đường xung quanh đã bật, tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo. Thành phố A về đêm rất đẹp đáng tiếc về đẹp của nó khiến cô cảm thấy lạc lõng.

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên. Bình An hồi hộp đến mất ngủ, cô dậy sớm chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng khi đứng trước công ty vẫn bị cảnh tượng trước mặt dọa cho sợ. Công ty này không phải lớn mà là rất rất lớn, lớn ngoài sức tưởng tượng. Công ty Hi Vọng nằm ở nơi sầm uất nhất thành phố, cô ngửa đầu càng cổ sắp gãy ra cũng không đếm được công ty có bao nhiêu tầng. Cô hít vào thở ra mấy lần mới quyết tâm đẩy cửa đi vào. Bên trong thật hoành tráng đó là điều đầu tiên xẹt qua đầu. Tường được sơn màu trắng như tuyết, sàn lát đá cẩm thạch, trần nhà được gắn đến hàng trăm bóng đèn bằng pha lê, sáng đến chói mắt. Xung quanh đặt rất nhiều chậu cây cảnh, vừa nhìn là biết rất đắt tiền

"Tôi có thể giúp gì cho chị không?"

Trước mặt từ khi nào xuất hiện một cô gái trẻ đẹp. Bình An vô tình nhìn thấy bằng tên cô gái, không khỏi há miệng. Trời đất chỉ một cô gái làm bên quầy lễ tân đã xinh đẹp, thanh lịch

đến mức này rồi những người khác nữa thì sao? Tuyền nhân viên không khác gì tuyền hoa hậu. Cô nuốt nước miếng, có chút hít thở không thông.

"À... có..." Bình An ngập ngừng lấy tờ giấy trong túi đưa cho cô gái xinh đẹp đó:" Cô có biết trưởng phòng Phạm?"

Cô gái liếc mắt nhìn cô đánh giá một hồi rồi nở nụ cười lịch sự:

"Chị đi theo tôi."

Bình an đi theo cô gái đó mắt không ngừng nhìn xung quanh, đến khi ở trong thang máy vẫn nghĩ đang nằm mơ. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô được đặt chân vào nơi đây. Trước đây ước mơ của cô là học ngành quản trị kinh doanh, cứ nghĩ rằng ước mơ ấy sẽ không bao giờ thành hiện thực.

Thang máy lên đến tầng năm thì dừng lại cô bước theo ra cùng cô gái.

"Chị đứng đây chờ tôi, tôi vào trong thông báo. " Cô gái gõ cửa một cái.

"Vào đi." Bên trong vang lên giọng nói nghiêm nghị.

Bình An nhìn cánh cửa khép lại, hồi hộp đến không thở được.

Vài phút sau cô gái xinh đẹp ấy bước ra:"Chị vào đi. "

"Cảm ơn cô." Bình An dỗi mắt nhìn cô gái ấy một lúc, chỉnh đốn quần áo, thở hắt một hơi thật dài mới đẩy cửa đi vào.

Người đàn ông tầm bốn mươi tuổi ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt từng trải có chút lạnh nhạt.

"Cô ngồi đi."

"Vâng ạ." Bình An dè dặt ngồi xuống ghế đối diện trưởng phòng Phạm. Hai bàn tay nắm chặt, mồ hôi rịn đầy tay.

"Cô là Đỗ Bình An?"

" Vâng ạ. "

Trưởng phòng Phạm gật đầu, lưng dựa vào thành ghế:" Cô biết công việc mình rồi chứ? "

" Biết ạ. "

Trưởng phòng Phạm nhấn nút gọi, bên kia nhanh chóng vang lên giọng nữ:" Tôi nghe ạ."

" Cô vào đây. "

Cửa phòng mở ra một cô gái thanh nhã bước vào.

"Cô đưa cô An đi nhận việc."

" Dạ. " quay sang Bình An:" Đi theo tôi. "

Bình An chào trưởng phòng Phạm rồi đi theo cô gái đó, không nghĩ phòng vẫn nhanh như thế, khi xem phim trên ti vi cô thấy rất khắt khe. Đúng là không nên tin trong phim là thật. Cô gái này còn đẹp hơn cô gái vừa rồi.

" Tôi là Tổ Thùy. "

" Còn tôi là Bình An. "

Tổ Thùy mỉm cười, đưa cô đi vào phòng làm việc, trong này có hơn hai chục người đang cặm cụi làm việc, nhìn thấy có người mới họ đồng loạt ngẩng lên nhìn.

" Đây là Bình An sau này cô ấy sẽ giúp chúng ta mấy việc lặt vặt."

" Xin chào mọi người. " Bình An gật đầu mỉm cười nhìn mọi người.

" Oa, làm việc ở đây hơn hai năm đến giờ tôi mới biết còn có loại công việc này. Khỏe rồi ngày tháng tới khỏe rồi. " Chàng trai đeo kính ngồi bên tay trái miệng cười toe toét đến tận mang tai.

" Chắc công ty chúng ta người đẹp nhiều như nấm không ngờ đến người sai vặt cũng là một mỹ nhân. "

" Đúng đấy, đúng đấy."

" Mọi người làm việc của mình đi. " Tổ Thùy nghiêm giọng, cả đám liền im lặng, thân ai nấy làm. Tổ Thùy quay sang nhìn Bình An:" Cô đi theo tôi. "

Chỗ của Bình An ở một góc khuất trong phòng. Sau khi nói toàn bộ công việc cho cô, Tổ Thùy liền rời đi không quên dặn dò:" Cô đừng bao giờ lên tầng mười tám đó. "

Bình An không suy nghĩ nhiều, gật đầu, đem điều cấm kị đó nhớ vào đầu.

Bình An nhìn bàn làm việc có chút ngêch ra. Cô chỉ là chân sai vặt không ngờ được đãi ngộ tốt đến thế. Trên bàn làm việc có máy tính nữa chứ. Cô ghé má một cái. Cô nhịu mảy, xoa xoa má. Đây không phải là mơ. Trời đất. Cô thật sự đang ở trong công ty Hi Vọng. Ngày đầu tiên đi làm trôi qua rất suông sẻ. Ai cần uống thứ gì cô sẽ đi pha, ai cần in giấy tờ gì cô sẽ đi in, nơi nào bẩn cô sẽ đi quét. Công việc này thật sự rất tốt.

Về đến nhà đã hơn sáu giờ tối, bà Lan nhìn thấy cô về vội đi ra đón:" Con về rồi, ngày đầu đi làm thế nào? "

" Rất tốt mẹ ạ. " Bình An cười tít mắt, chín năm rồi đây là lần đầu tiên cô cười tươi như thế.

"Chị. "Như Ý từ trong phòng chạy ra ôm lấy Bình An.

"Em ở nhà ngoan không?"

"Rất ngoan ạ."

"Hai đứa vào trong ăn cơm. Hôm nay mẹ có làm món thịt kho tàu hai đứa thích. An vào rửa tay rồi ăn cơm."

Bữa ăn không khí rất vui vẻ.

"Con bé Mai quả là người tốt. Nó giúp nhà chúng ta nhiều quá. Cho chúng ta mượn tiền trả nợ rồi giới thiệu cho con việc làm tốt. Hôm nào con báo con bé đến chơi nhé."

"Vâng thưa mẹ."

Thấm thoát Bình An làm việc ở công ty Hi Vọng hơn một tuần.

"An nghe tin gì chưa?" Vân Anh chạy nhanh đến chỗ cô, gương mặt không giấu nổi vui sướng.

"Tin gì?" Bình An đang pha cà phê dừng lại hỏi. Vân Anh là cô gái rất tốt đối xử với cô rất nhiệt tình. Cô nàng có gương mặt rất khả ái, thông minh lém lỉnh, luôn biết cách khiến người khác vui vẻ.

"Xì, mù tin tức vừa thôi. Công ty chúng ta vừa mở thêm năm mươi chuỗi chi nhánh siêu thị mini trên toàn quốc. Chủ tịch chúng ta quả thật tài giỏi, người gì đâu vừa đẹp trai vừa giàu có vừa giỏi giang." Vân Anh đôi mắt sáng rực lên: "Điều quan trọng nhất chúng ta sẽ được thưởng tiền đó, người được hai triệu."

"Hai triệu? Thật không?" Bình An hỏi dồn, không phải chữ lộc từ trên trời rơi xuống.

"Tất nhiên tin chính xác trăm phần trăm." Vân Anh khẳng định.

May mắn quá! Số Bình An đồ thật, mới làm việc hơn một tuần đã có tiền thưởng. Cô sẽ mua cho mẹ và Như Ý đồ mới, mua thức ăn thật ngon.

"Thôi Anh đi làm việc đây." Vân Anh tung tăng đi về phòng làm việc.

Bình An nhìn theo chỉ biết lắc đầu cười. Cô đặt hai cốc cà phê vào khay rồi đi ra ngoài. Đến ngã rẽ, cô khựng người dừng lại.

"Em không thích cái cô Bình An đó ngay."

"Chị cũng thế. Người như cô ta không học hết lớp mười hai lại vào được công ty chúng ta."

"Nghe nói nhà có quan hệ."

"Bất công thế đấy. Chúng ta học ngày đêm đến bây giờ cũng chỉ là nhân viên quèn. Người ta có quan hệ là vào ngay."

"Mà em còn nghe nói nhờ vào nhan sắc dụ dỗ trưởng phòng Phạm."

"Thật không? Nhìn bề ngoài hiền lành thế không ngờ là cáo già."

"Thì đó."

"Các cô đứng tám gì đó? Không mau đi làm việc. Muốn nghỉ làm đúng không?" Giọng Tổ Thủy vang lên.

"Dạ bọn em đi ngay."

"Đúng là không lo làm việc từ tể suốt ngày chỉ biết tụ tập tám chuyện, nói xấu người khác."

Bình An dựa lưng vào tường, sắc mặt trắng bệch. Chẳng mấy chốc hành lang khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Không ngờ mọi người lại nghĩ cô như thế, trong lòng có chút phiền muộn nhưng rất nhanh biến mất. Không sao cô chẳng làm việc mờ ám sợ bọn họ đặt điều. Cô đi vào thang máy ấn lên tầng mười.

Tầng mười là bên bộ phận thiết kế. Bình An gõ cửa rồi đi vào.

Đào Ái Huân ngẩng đầu nhìn Bình An, đánh giá một lượt: "Đề đó."

"Vâng ạ." Bình An đi đến bộ bàn ghế sofa trong phòng, đặt hai ly cà phê lên bàn.

"Được rồi cô ra ngoài đi." Đào Ái Huân lạnh nhạt cất giọng.

Bình An vội vã ra ngoài, khép cửa lòng không ngừng ngưỡng mộ. Trưởng phòng Đào đúng là người phụ nữ tài giỏi, thông minh, trẻ trung, mới hơn hai mươi bảy tuổi đã ngồi ở vị trí trưởng phòng. Nhưng sao cô có cảm giác trưởng phòng Đào không thích cô nhỉ? Ánh mắt cô ấy có vẻ khó chịu còn có chút gì đó mà cô không tài nào đoán ra được. Cô vội lắc đầu, sao có thể, chắc cô nghĩ nhiều quá rồi, cô mới vào làm sao có thể đặc tội gì với trưởng phòng Đào.

Cuộc sống của Bình An cứ vậy trôi đi. Làm việc ở công ty Hi Vọng gần hai tháng, cô vẫn không biết mặt mũi của chủ tịch. Vân Anh và mọi người rất ngưỡng mộ người đó. Cô nghe nhiều đàm ra ngưỡng mộ. Một người tài giỏi như thế, lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, khâm phục thật. Trong trí tưởng tượng của cô người đó chắc tầm ngoài bốn mươi tuổi, dày dặn giàu kinh nghiệm.

Thỉnh thoảng Bình An ghé thăm chị Mai. Shop đồ chị kinh doanh, rất đông khách, làm ăn ngày càng phát đạt.

"Em uống gì?"

"Cho em nước lạnh là được rồi."

Chị Mai rót nước đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

" Đạo này làm việc tốt không? "

" Tốt lắm chị. "

Hai, ba khách hàng lại đi vào. Chị Mai nháy mắt:" Thấy chị kinh doanh sao nào? "

" Cực kì, cực kì tốt. " Bình An giọng giòn cái lên.

" Em ngồi chơi chị đi tiếp đây. "Chị vỗ vai Bình An rồi đi.

Bình An gật đầu, ngồi yên lặng trên ghế uống nước. Nhìn chị Mai bận rộn cô mỉm cười, thật lòng chúc mừng. Chị Mai cuối cùng đã thực hiện được ước mơ. Đầu phải thực hiện được một cái gì đó thật lớn mới là ước mơ. Ai cũng có ước mơ chỉ khác là lớn hay nhỏ, chỉ cần cảm thấy hạnh phúc dù là ước muốn nhỏ bé nhất đó cũng được xem là ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Có phải cô rất hối hận vì vứt mất miếng thịt béo bở?

Bình An đang thiêm thiếp ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, mò mẫm một lúc mới tìm ra điện thoại, chưa nhìn rõ tên hiển thị trên màn hình cô đã bấm nút nghe.

" Alo. " Giọng Bình An ngái ngủ.

" Tám giờ rồi còn ngủ. "

" Vân Anh hôm nay là cuối tuần mà. " Bình An thờ dài, cô xoay người, kéo chăn.

" Không được. Đi mua sắm với Anh đi. "

" An muốn ngủ."Bình An ngáp dài.

" Hu hu đi mà An, đi đi mà, nha nha. " Vân Anh mè nheo.

" Rồi rồi, đồng ý. " Bình An đành thỏa hiệp, cô mà không đi chắc bị Vân Anh làm phiền đến chết mất.

" Vậy tí nữa gặp An trước trung tâm thương mại nhé. " Thanh âm tràn đầy vui mừng, Vân Anh nói nhanh điếm hện.

" Ok. "

Bình An ngồi dậy, vרון vai, xuống giường. Cô chợt khựng lại nhìn vào điện thoại khẽ lẩm bẩm

" Hôm nay là ngày 22 tháng 5."

Bình An ra khỏi phòng, bà Lan đi làm từ sớm, cô vào phòng Như Ý. Con bé vẫn đang say giấc, cô không nỡ gọi. Đành để mẫu giấy trên bàn với nội dung " Chị đi ra ngoài có chút việc, em dậy thì ăn sáng đi nhé. Đồ ăn chị để trên bàn. "

Bình An ăn qua loa, thay đồ rồi đi ra khỏi nhà. Lúc cô đến, Vân Anh đã đứng trước cổng trung tâm thương mại Hi Vọng. Thấy cô Vân Anh vẫy vẫy tay. Cô dắt xe đi gửi rồi cùng Vân Anh đi vào trong trung tâm thương mại.

" Trung tâm thương mại tên giống công ty chúng ta nhỉ? " Bình An nhìn xung quanh, tuy sống ở thành phố A từ bé nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào đây.

Vân Anh trở mặt, rồi lắc đầu thờ dài, ánh mắt tiếc rên sát không thành thép, ra vẻ bà cụ non:" Bạn tôi ơi, bạn chẳng nhảy bén gì cả, trung tâm Hi vọng là của công ty chúng ta đấy. Ngoài chuỗi siêu thị mini, còn có trung tâm thương mại, đồ dùng nội thất, đồ gia dụng Hi Vọng. "

" Oa, chủ tịch chúng ta thật tuyệt vời. " Bình An à lên sáng tỏ, ánh mắt long lanh hăm mộ. Càng lúc cô càng muốn gặp vị chủ tịch đó.

Thấy Bình An đứng im ngây ngốc, Vân anh kéo tay cô buồn cười:" Đi thôi cô. "

Bình An không mua đồ, chỉ đi theo Vân Anh xách giúp đồ cho bạn.

" An không mua đồ sao? Ở đây toàn quần áo đẹp. " Vân Anh tâm trạng rất tốt, lấy một lần ba, bốn cái đầm nghiêng đầu xem chăm chú, thuận miệng hỏi.

Bình An lắc đầu:"Quần áo An còn mới mua thêm phí lắm."

" An đó, con gái phải yêu bản thân mình chứ. Phải ăn diện cho thật xinh đẹp. " Vân Anh thờ dài, mắt nhắm trúng chiếc đầm màu vàng nhạt, Vân Anh cười tươi như hoa:" An ở đây chờ nha, Anh vào thử chiếc đầm này. "

Bình An gật đầu, ngồi xuống ghế đợi. Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, trong dòng người đông đúc nhìn thấy một cô gái rất đẹp, gương mặt trang điểm tí mĩ, tinh xảo, mái tóc dài uốn xoắn thành từng lọn lớn. Đây là cô gái gặp ở quán cà phê Nhật Minh, cô gái đi cùng với Vũ. Tìm thất lại. Cô ấy là người yêu của Vũ? Tâm trạng trở nên rối bời, bao nhiêu cảm xúc ngồn ngang trong lòng, bí bách đến mức khiến cô khó thở.

" An nhìn gì mà ngẩn ra vậy? " Vân Anh không biết thay xong đầm từ lúc nào, nhìn thấy Bình An ngơ ngẩn liền đi đến vỗ vai nhìn theo tầm mắt của Bình An. Chỉ là rất nhiều người thôi mà.

" Không có gì. " Bình An thu hồi tầm mắt, lắc đầu. Khi đưa mắt nhìn lần nữa, cô gái kia đã biến mất trong đám đông, cô cười tự giễu, người yêu của Vũ thì sao chứ? Hiện tại cô lấy tư cách gì để quan tâm chuyện đời tư của anh.

"Thấy sao đẹp không?" Vân An xoay một vòng, mong đợi nhìn Bình An. Một lúc vẫn không thấy Bình an phản ứng, Vân Anh nghiêng đầu, khẽ gọi: “An? Đẹp không?”

Bình an giật thót, di chuyển tầm mắt lên người Vân Anh, nhìn bạn một lượt. Chiếc đầm vàng nhạt mặc lên người Vân Anh trông rất vừa vặn, tôn lên nước da trắng nõn cùng vòng eo mảnh khảnh. Cô gật gù tán thưởng: “Đẹp lắm. Trông rất hợp với anh.”

"Anh cũng thấy thế, mua bộ này vậy." Vân Anh cười tí mắt, vui vẻ đến quây tính tiền.

Bình An cùng Vân Anh mua sắm thêm một lát rồi ra về.

Sau khi chia tay Vân Anh, trên đường về Bình an cứ mãi nghĩ đến cô gái ấy. Suy nghĩ đến độ không biết Thiên Thành đi ngay bên cạnh từ lúc nào.

"An?"

"Ừa anh Thành, trùng hợp thật." Bình An nhìn Thiên Thành đạp xe ngay bên cạnh, bất ngờ thốt lên.

Sao trùng hợp được, là anh cố ý tạo ra sự trùng hợp này. Lâu rồi chưa gặp, thật sự rất nhớ cô. Nếu hôm nay không phải tình cờ nhìn thấy cô ở trung tâm thương mại Hi vọng, thật sự không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại. Anh đề nghị: “Chúng ta tìm quán nước nào ngồi nói chuyện đi? Em thấy sao?” Anh dứt lời, hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ cô.

"Dạ." Bình An suy nghĩ một lúc rồi đáp. Mặc dù cô có việc cần làm nhưng anh Thành đã giúp đỡ cô rất nhiều, cô không nỡ từ chối.

Hai người dừng xe ở một quán nước bên đường.

"Hai anh chị uống gì ạ?" Cô gái khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi đi đến lễ phép hỏi.

"Em uống gì?" Thiên Thành nhìn Bình An hỏi.

"Em uống trà bí đao."

"Cho anh hai cốc trà bí đao."

Đợi cô gái khuất dần, Thiên Thành đưa mắt nhìn Bình An, lưu luyến nhìn cô không rời, có một phút anh muốn xông lên ôm cô vào lòng, may sao tia lý trí còn xót lại đã ngăn cản anh làm việc dại dột đó, anh kiềm nén, cổ tỏ ra bình thường cất giọng:

"Công việc mới tốt chứ?"

"Rất tốt." Bình An thành thật đáp. Cô không nói dối, trừ một vài nhân viên ở công ty không thích cô, mọi việc còn lại đều rất suông sẻ.

"Em làm việc ở đâu?"

"Công ty Hi Vọng." Thiên Thành nhìn cô chăm chú, Bình an có chút không được tự nhiên khẽ đáp. Trông anh thật xa lạ, khác hẳn hình ảnh trước đây ở Nhật Minh nhưng khác ra sao thì cô không thể nghĩ ra.

Thiên Thành ngẩn ra, đầy mắt phức tạp nhưng rất nhanh khôi phục, anh hỏi lại:

"Công ty Hi Vọng?"

"Dạ. Em làm chân sai vặt ấy mà, đãi ngộ rất tốt. Anh..." Bình An thấy gương mặt thiên Thành tràn đầy sùng sốt, cô khó hiểu, muốn hỏi, lời nói vừa đến miệng lại nuốt vào. Có lẽ cô quá nhạy cảm rồi.

Thiên Thành gật đầu không nói gì thêm.

Cả buổi không khí có chút ngưng ngập. Vẫn là Thiên Thành phá vỡ bầu không khí đó." Thấy em tìm được công việc ổn định anh rất vui. Nếu... em cảm thấy không muốn làm ở đó nữa có thể về Nhật Minh bất cứ lúc nào."

"Em cảm ơn anh. Anh tốt với em quá." Thiên Thành đối với cô thật tốt, lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho cô. Cô không biết phải cảm ơn anh như thế nào.

Hai người trò chuyện thêm một lát rồi ra về.

"Anh tiễn em về."

"Dạ thôi, em còn có tí việc phải xử lý." Bình An lắc đầu từ chối.

Lúc này, chuông điện thoại của Thiên Thành reo lên, anh lấy ra xem, nhìn thấy tên trên màn hình lông mày liền nhíu chặt lại. anh đưa tay tắt máy, cắt điện thoại vào lại túi quần, ngẩng đầu nhìn Bình an ấy nãy: “Anh có việc gấp, anh đi trước nhé.”

Bình An gật đầu: “Vâng ạ.” Nhìn bóng lưng Thiên Thành khuất dần nơi cuối con đường, cô đứng dậy dắt xe, cô không về nhà ngay mà đạp xe đến nghĩa trang.

Dường như đến đây rất nhiều lần, Bình An đi một lúc rồi dừng lại. Nghĩa trang vắng vẻ, chỉ có bóng dáng mảnh mai, gầy guộc của cô càng trở nên tiêu điều, cô tịch. Cô đặt bó hoa bách hợp trắng trên mộ. Trên bia mộ chỉ có vón vện một tấm ảnh đã phai màu theo thời gian, một bà cụ có khuôn mặt phúc hậu, mỉm cười hiền từ. Khóe mắt uon ướ:

"Bà khỏe không? Hôm nay cháu đến thăm bà. Bà ơi cháu gặp lại anh Vũ. Bà yên tâm, anh ấy sống rất tốt. Cháu hiện tại cũng sống rất tốt. Ở thế giới bên kia, bà nhớ giữ gìn sức khỏe, khi trời lạnh bà nhớ mặc áo ấm. Cháu rất nhớ món thịt kho tiêu bà nấu." Nói đến đây nước mắt Bình An đã lăn dài trên má. Bình An quỳ bên mộ bà một lúc lâu. Khi đứng dậy chân tê cứng. Lúc xoay người, từ xa cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Cô hốt hoảng nhìn xung quanh, lễ từng bước nặng nhọc đến núp bên gốc cây.

Gia Vũ đi đến bên mộ bà, đứng trầm ngâm tựa hồ như pho tượng. Từ góc độ này Bình An chỉ nhìn thấy bóng lưng tràn đầy vẻ cô đơn của anh. Cô cắn môi, không dám hít thở mạnh. Thân thể anh đột nhiên hơi động, anh quỳ xuống đặt bó hoa bách hợp trắng trên mộ. Anh khựng lại khi nhìn thấy bó hoa của Bình An.

"Chết rồi." Bình An nghĩ thầm.

Gia Vũ vội đứng dậy, đưa mắt nhìn xung quanh. Bình An vội nép sát thân cây, không dám cử động. Chân tê cứng, định thu chân về không may giẫm phải cành cây khô. Trong không gian yên tĩnh chỉ nghe tiếng gió thổi qua càng nghe thấy âm thanh ấy rõ ràng. Tim Bình An đập liên hồi, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Gia Vũ nghe thấy tiếng động liền hướng gốc cây đi

đến. Cô sợ hãi, bàn tay cuộn chặt, mồ hôi rịn ra đầy lòng bàn tay. Lúc này tiếng chuông vang lên xé tan không gian yên tĩnh.

Bình An thờ phào, trái tim dần dần đập chậm lại.

"Alô. "

"Được tao đến ngay. "

Gia Vũ xoay người rời đi. Bình An liền từ gốc cây đi ra, đôi mắt lưu luyến nhìn theo. Nếu lúc ấy anh nhìn thấy cô, anh sẽ có biểu hiện như thế nào? Vui mừng? Bình thần hay tức giận? Cô mãi mãi không biết được.

Gia Vũ rời khỏi nghĩa trang, lúc đi đến bên xe anh dừng bước quay đầu nhìn vào bên trong nghĩa trang. Anh đang mong chờ điều gì? Anh thờ dài, thu hồi tầm mắt, mở cửa đi vào xe. Chiếc xe lăn bánh chẳng mấy chốc đã ra đường lớn. Anh đi đến quán ba Trục Lạc.

Mặc dù ban ngày, bên trong vẫn rất sôi động. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ánh đèn nhiều màu sắc chớp nháy, những thân thể uốn éo lắc lư theo điệu nhạc. Đúng như tên gọi trục lạc. Gia Vũ đi lên lầu hai, mở cửa đi vào phòng vip. Trong phòng nồng nặc mùi rượu, anh nhử mày nhìn Văn Nguyệt nhân nhả tựa lưng vào ghế chân bắt chéo trên bàn.

"Đến rồi?" Văn Nguyệt nghiêng đầu.

Gia Vũ lác đầu đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh Văn Nguyệt, giắt ly rượu trên tay Văn Nguyệt, chất lỏng màu đỏ không ngừng sóng sánh, trên thành ly xuất hiện màu đỏ nhàn nhạt.

"Trà lại đây." Văn Nguyệt gằm nhẹ nghiêng người giắt lấy, ngửa cổ uống hết một hơi.

"Kêu tao đến đây để xem mày ngồi uống?" Gia Vũ buồn bực.

"Mày nói xem tao có phải là thằng đàn ông tồi?" Văn Nguyệt hơi cúi đầu, loạn tóc trên trán rủ xuống, gương mặt đẹp tuấn tú chìm trong ánh đèn mờ có chút mộng lung cô đơn.

Gia Vũ không nói chỉ im lặng lắng nghe.

"Mày nói xem cô ấy có thể đi đâu? Tao đã lật tung cả thành phố cũng không thấy, cô ấy giống như bốc hơi vậy. Năm năm rồi, tao tìm cô ấy năm năm rồi." Văn Nguyệt đưa tay ôm mặt, dòng nước mắt nóng hổi từ kẽ tay rơi xuống đất.

Gia Vũ biết cô ấy trong lời cậu là Công Anh. Anh cũng từng gặp cô rất nhiều lần. Cô học cùng đại học với anh và Văn Nguyệt.

"Mày nói xem cả đời này tao sẽ không bao giờ gặp được cô ấy?"

"Mày say rồi về nhà nghỉ đi."

"Tao không say, Vũ mày trả lời đi." Văn Nguyệt kiên trì, nói đến câu cuối giọng đã nhỏ dần. Chìm sâu vào giấc ngủ.

Gia Vũ để mặc cho Văn Nguyệt ngủ, anh lấy ly trên khay, rót rượu vào. Tâm trạng có chút buồn bực, phiền muộn. Ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Người đem hoa đến mộ bà là ai? Ai lại biết hôm nay là ngày giỗ của bà?

Gia Vũ liếc mắt nhìn Văn Nguyệt. Không thể là nó.

Nghĩ đến điều gì anh cười tự giễu. Sao có thể là cô ấy? Anh thả tin có người lạ nào đó đặt nhâm hoa cho mộ bà còn hơn tin là cô ấy đến. Điều đó là hoàn toàn không thể.

***

Vừa bước vào phòng làm việc Bình An liền bị một thân thể nhỏ nhấn ôm lấy.

"An tối nay công ty chúng ta cùng nhau đi ăn tối đấy." Văn Anh cười tí mắt, miệng nhỏ nhắn nói liên hồi.

"Anh đùa à? Công ty chúng ta hơn mấy trăm người sao có thể?" Bình An kéo cô bạn ra. Mấy trăm miệng ăn không khéo chủ tịch sạt nghiệp. Cô đi đến bên bàn làm việc của mình ngồi xuống ghế.

Văn Anh chạy theo đến, giơ tay khẳng định.

"Thật mà Anh có bao giờ nói tin vệt đâu."

"Có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế à?" Bình An khó tin hỏi. Nhìn bộ dạng Văn Anh không giống người đặt điều bị chuyện.

"Trời việc này là bình thường như cơm bữa, do An mới vào làm việc không biết, chủ tịch công ty chúng ta tay rất hào phóng, vài tháng là đãi nhân viên, năm nào cũng được đi du lịch." Mắt Văn Anh sáng rực lên.

"Không thể tin được." Bình An tiêu hóa chưa kịp, có chút ngờ ngẩn. Hào phóng quá là hào phóng. Đây có phải là ba từ 'giàu nứt vách' trong truyền thuyết?

Tám chuyện một hồi, Văn Anh đi làm việc. Bình An tuy bất ngờ lại không có hứng thú đi. Cô biết người trong công ty phần nhiều không ưa cô, cô đi chỉ khiến họ mất hứng, cô lại không thích ồn ào, náo nhiệt. Tốt nhất là không đi. Không khí làm việc của công ty hôm nay rất tốt, trên mặt ai cũng vui vẻ, chớp mắt liền hết giờ làm việc. Cô cầm túi xách đứng dậy định ra về.

"Đi thôi An." Văn Anh chạy đến, kéo tay Bình An háo hức.

"An không đi đâu, Anh với mọi người đi vui về." Bình An từ chối.

Lâm vừa hay đi ngang qua, nghe được cuộc đối thoại hai người, anh dừng lại:"An như thế là không nề mặt rồi."

"Nhưng..." Bình An rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cô viện lý do:"Em chỉ là chân sai vặt, đi hình như không thích hợp lắm."

"Không thích hợp gì chứ, em cũng là thành viên của công ty, đi đi đừng khiến mọi người mất hứng." Lâm không cho là vậy.

"Đi đi An. " Vân Anh cất giọng nài nỉ.

" Vâng em đi. " Nói đến nước này Bình An không đi hóa ra trở thành kẻ làm bộ làm tịch. Trong lòng cô thờ dài thườn thượt.

Bình An đi xe máy chung với Vân Anh. Cô không muốn phiền bạn định đi xe đạp của mình nhưng Vân Anh một mực bảo muốn cô đi cùng, không muốn bạn mất hứng cô đành để xe lại công ty.

Địa điểm là nhà hàng Á Châu. Nhà hàng này cô đã từng nhìn thấy qua ti vi. Khi tận mắt đặt chân vào bị cảnh tượng hành trang làm cho sợ. Không hổ danh nhà hàng năm sao, nổi tiếng nhất thành phố A. Qui mô có thể chứa cả ngàn người hưởng hồ chi mấy trăm người. Cô đứng là lo bỏ trắng răng. Nhà Hàng Á Châu thiết kế theo phong cách Châu Âu, nguy nga điểm lệ như cung điện. Cô không ngờ bản thân trong đời được đặt chân đến nơi này, điều quan trọng hơn đến chết cũng không ngờ gặp lại người ấy trong hoàn cảnh trở trêu này.

Vân Anh kéo Bình An đến cái bàn gần trung tâm. Mọi người lần lượt ngồi vào vị trí. Mỗi bàn chứa đến hai chục người.

" Hôm nay chủ tịch cũng đến. " Vân Anh nghiêng đầu nói nhỏ, giọng nói đầy mong chờ.

" Chủ tịch? " Bình An giật mình, làm việc ở đây gần hai tháng rồi cô chưa từng nhìn thấy.

" Ừ, chủ tịch cực kì đẹp trai luôn chi tiếc chúng ta thấp kém không thể với tới. " Vân Anh thờ dài, chống cằm, nuối tiếc khôn nguôi.

Lời vừa dứt, tiếng ồn ào liền lắng xuống, mọi người lần lượt đứng dậy. Bình An thấy thế liền đứng lên.

" Chủ tịch đến rồi kìa. " Vân Anh nói nhỏ.

Bình An có chút mong chờ, đưa mắt nhìn về phía cửa. Cô chết trân tại chỗ.

" Gia Vũ? " Bình An run rẩy, thân thể có chút đứng không vững. Rồi như tơ vò. Không thể nào sao có thể là anh? Sao có thể? Nhưng gương mặt đó, có hóa thành tro cô cũng nhận ra. Cô mở to mắt nhìn anh mỗi lúc một gần. Nhiều người là thế trong mắt chỉ nhìn thấy anh. Hôm nay anh mặc sơ mi xanh dương phối với vest đen càng làm tôn lên vẻ đẹp trai nhưng khiến người khác nảy sinh loại cảm giác lạnh lùng, xa cách.

Gia Vũ đi đến bàn ăn trung tâm thì dừng bước.

" Mọi người dùng bữa tự nhiên không cần khách sáo. "

Nhân viên phục vụ bên cạnh kéo ghế, anh ngồi xuống, mọi người thấy thế đều đồng loạt ngồi theo.

Bình An căng thẳng, cúi đầu. Tự trấn an bản thân. Anh không biết cô làm việc ở công ty, sẽ không nhận ra cô đâu, đồng như vậy. Kim lòng không được cô đưa mắt nhìn anh, ở vị trí cô ngồi chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng tinh xảo của anh. Cô tham lam nhìn anh không chớp mắt.

" Chủ tịch đẹp trai đúng không? " Vân Anh huyếch tay Bình An.

Bình An khẽ gật đầu.

" Thấy trưởng phòng Đào bên cạnh không? Cô ta thích chủ tịch đó. " Vân Anh buồn chuyện.

" Thích sao? " Bình An đưa mắt nhìn trưởng phòng Đào. Hôm nay Đào Ái Huân rất đẹp, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mái tóc dài búi lên thường ngày để xỏa hai bên vai. Bộ âu phục vừa vặn, tôn lên đường nét quyến rũ. Ái Huân nhìn anh, ánh mắt tràn ngập yêu thương, không hề che giấu.

" Cả công ty ai không biết có điều chủ tịch không để tâm đến. " Vân Anh chép miệng:" Trưởng phòng Đào đẹp như thế mà không lọt vào mắt xanh của chủ tịch, không biết có cô gái nào may mắn được chủ tịch ngắm trúng không nhỉ? "

Bình An cười khổ nhớ đến cô gái đi cùng Gia Vũ mấy tháng trước.

Thức ăn mang lên, thơm ngào ngạt, trình bày bắt mắt, tỉ mỉ. Bình An ăn vào lại không cảm nhận được mùi vị, giống như nhai rom. Gần đây, cô cứ tình cờ gặp anh. Cứ nghĩ rằng bản thân đã sớm hoàn toàn quên anh, khi gặp lại mới chợt phát hiện cô chưa bao giờ quên anh chỉ là ép buộc bản thân không nghĩ đến anh. Những lần gặp nhau này có được xem là định mệnh? Cô chưa xót, định mệnh này quá đau khổ rồi.

Thời gian cứ chậm chạp trôi, Bình An ngỡ rằng cả thế kỉ. Cuối cùng bữa ăn kết thúc, cô thở phào nhẹ nhõm.

" Chủ tịch bảo ăn xong chúng ta lên tầng cao nhất của nhà hàng hát karaoke, không ai được về đâu đấy. "

Mọi người vui mừng vỗ tay, Bình An ngược lại tâm trạng cực kì tệ.

Gia Vũ đi trước dẫn đầu, mọi người đi theo sau, cô cố né tránh khả

năng hai người có thể gặp nhau đến mức thấp nhất. Nhưng ông trời vốn luôn đùa cợt con người, cô cố tránh cũng tránh không thoát.

Phòng karaoke rất rộng, cô thấy giống sân khấu thi đúng hơn.

Bình An kéo Vân Anh ngồi ở góc khuất, yên tâm vì anh sẽ không phát hiện nhưng lúc này:

"Bình An cô còn ngồi đó lên ngồi cạnh chủ tịch rót rượu cho anh ấy. " Trưởng phòng Phạm đi đến, mặt tỏ vẻ không hài lòng.

" Nhưng... ở đây có người... "

" Cô là cấp trên hay tôi là cấp trên? Công ty thuê cô đến để chơi sao? " Trưởng phòng Phạm trừng mắt.

Bình An khóc không ra nước mắt đứng lên, Vân Anh bên cạnh ngưỡng mộ:" Thích thật Anh còn chưa bao giờ đứng gần chủ tịch một mét nữa. "

Thích gì chứ? Bình An chậm chạp đi đến chỗ Gia Vũ. Lòng hồi hộp.

"Chú tịch. " Bình An dùng toàn bộ sức lực run rẩy gọi, tay rịn đầy mồ hôi. Trong thâm tâm hơi mong chờ, nhìn thấy cô anh sẽ có phản ứng thế nào?

Gia Vũ liếc mắt nhìn Bình An, bình thần không chút phản ứng, nhanh chóng rời mắt.

Bình An chết trân tại chỗ, một lúc lâu mới cắn môi ngồi bên cạnh. Anh xem cô như người xa lạ. Sóng mũi cay cay. Đây không phải điều cô muốn? Có sao lại đau đến thế? Cô trấn an bản thân, vươn tay rút rượu cho anh.

Gia Vũ nhàn nhã dựa lưng vào ghế, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Bình An có chút cười lạnh. Có phải rất bất ngờ? Anh đưa tay vào túi quần lấy bao thuốc rút ra một điếu, châm lửa. Làn khói trắng nhả ra, bao phủ người anh có chút mỏng lung, không chân thật.

Bình An bị khói làm cho sặc, nước mắt giàn giụa. Cô vội đưa tay lau, chịu đựng. Đây là lần đầu tiên cô thấy Gia Vũ hút thuốc, trước đây anh không bao giờ đụng đến thuốc lá.

Mọi người thi nhau lên hát, không gian ồn ào náo nhiệt, tất cả không lọt vào tai. Bình An ngồi thẳng, tay nắm chặt vạt váy, cả người không tự nhiên.

Gia Vũ đột nhiên đứng dậy, Bình An giật mình nhìn theo. Thân thể anh cao lớn, sức hút khiến người khác không kìm lòng nhìn ngắm. Anh đi lên bục, tìm bài hát. Giai điệu đau thương da diết vang lên, mọi người liền im lặng lắng nghe.

Tình yêu là thế...

Đôi khi làm mình say mê, đôi khi làm mình ngơ ngê

Tin một người đến nỗi rơi lệ

Là thế...

Khi yêu ai chẳng cần biết nữa, khi yêu ai thì dù trong mưa

Vẫn cảm thấy ấm áp dư thừa...

Rồi khi anh thấy

Em trong tay cùng người khác ấy, sao anh quên được khoảnh khắc đấy

Em bên ai hạnh phúc như vậy?

...

(Cover bài Anh cứ đi đi- Sáng tác: Vương Anh Tú.)

Từng lời tựa hồ nhát dao đâm vào tim Bình An, gương mặt anh nhòa đi qua làn nước mắt. Cô đứng bật dậy vội chạy ra ngoài.

Gia Vũ ngừng hát, khước miệng nhếch lên nhìn bóng dáng Bình An khuất dần sau cửa.

"Chú tịch sao ngừng hát vậy? Đang hay mà. " Có giọng nói trong đám đông vang lên.

Anh im lặng, đặt micro lên bàn sai bước đi về phía cửa, mở cửa đi ra ngoài bỏ mặc sự khó hiểu của mọi người. Cửa đóng lại, tiếng nhạc bên trong biến mất. Hành lang khôi phục lại vẻ yên tĩnh như ban đầu. Gia Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, bóng dáng Bình An lọt vào mắt anh. Vẫn là bóng dáng mỏng manh yếu ớt ấy nhưng bây giờ anh chỉ muốn đưa tay bóp nát bóng dáng từng muốn dùng cả mạng sống bảo vệ. Anh sai bước về phía cô.

Bình An đứng dựa vào lan can, cố gắng ngăn nước mắt trực trào ra, cổ họng khô khốc đau rát. Từ trên cao nhìn xuống, thành phố chìm trong ánh sáng lung linh huyền ảo nhiều màu sắc. Bầu trời u ám lúc đặc vài ngôi sao, không có trăng có lẽ nó đã bị mây che lấp hoặc đêm nay không xuất hiện. Chín năm rồi cô vẫn không thể kìm chế cảm xúc khi ở gần anh. Ánh mắt từng nhìn cô dịu dàng bây giờ thật lạnh lùng. Cả buổi tối anh xem cô như không khí. Tại sao anh chọn bài đó? Anh đang trách cô nhẫn tâm vô tình? Anh hận cô? Cô nhắm mắt điều chỉnh cảm xúc khi mở mắt đôi mắt đã ráo hần. Nếu đã lựa chọn thì không nên hối hận, cô đã không thể quay đầu lại. Sau lưng chạm vào thân thể ấm áp. Cô giật thót theo bản năng định xoay người nhưng người ấy càng nhanh hơn càng áp chặt vào lưng cô khiến ngực cô ép sát vào lan can. Cô sợ hãi. Bên tai vang lên tiếng cười khê.

Bình An trợn mắt há miệng chống cự vẫn không thoát được, người đó tựa hồ gong kiềng khóa chặt người. Cô lạnh giọng tuy nhiên giọng nói không giấu vẻ sợ hãi. Kiểu đụng chạm thân mật cô có chút run sợ.

" Anh muốn gì? "

" Muốn gì? " Gia Vũ nhướn mày hỏi lại tựa như nghe câu nói hài hước.

Gia Vũ cúi đầu thổi nhẹ vào tai Bình An, hài lòng khi thấy người trong lòng run lên.

" Anh mau buông ra không tôi sẽ hét lên đấy. " Bình An cảnh cáo.

" Hết đi. " Gia Vũ cười giễu cợt, hai tay vươn ra nắm lấy lan can, khóa chặt Bình An trong lòng.

Bình An cắn môi nhìn những ngón tay thon dài của Gia Vũ. Hít vào một hơi thật sâu.

" Xin anh tự trọng. Tôi và anh đã chia tay rồi. "

Người phía sau không trả lời, Bình An nhìn chằm chằm bàn tay anh đến hồn lìa khỏi xác. Tim nhói đau, thì ra nó còn có thể đau, đau đến mức không thờ nổi.

Vài phút sau, Gia Vũ cất giọng, giọng nói không biểu lộ cảm xúc, lạnh nhạt như nước:

" Vậy sao?"Gia Vũ nắm chặt vai Bình An, xoay người cô, mặt đối diện với anh. Anh cúi đầu thích thú nhìn gương mặt quật cường của cô.

Bình An mở to mắt nhìn anh.

" Anh định làm gì? " Cổ tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong lòng đã sớm rối như tơ vò. Mùi hương quen thuộc trên người Gia Vũ sộc vào mũi, cô có chút mê đắm.

Môi nhếch lên, anh cất giọng lạnh lẽo:" Tôi muốn cô nếm trải cuộc sống sống không bằng chết tôi đã trải qua. "

Toàn thân Bình An cứng đờ, chưa kịp phản ứng Gia Vũ đã cúi xuống hôn lên môi cô. cô ngây ngốc, Gia Vũ thừa dịp tách môi cô, cuốn lấy lưỡi cô mút nhẹ. Cảm giác quen thuộc khi xưa lại ùa về khiến cô quỵên luyến.

Một tiếng bốp vang lên xé toạc không gian mang đầy ám muội.

Bình An nắm chặt bàn tay đau đến không còn cảm giác, nhìn gương mặt anh in năm ngón tay có chút chói mắt.

Anh nhìn cô lạnh lùng, đáy mắt một mảng lạnh băng.

" Khi xưa cô bỏ tôi theo thằng đó không phải vì nó giàu sao? Bây giờ tôi đã giàu hơn nó gấp mấy lần, có phải cô rất hối hận vì đã vứt mất miếng thịt béo bở? "

" Anh... " Bình An cứng họng ra anh nghĩ cô là loại phụ nữ ham giàu, loại phụ nữ rẻ mạt.

Gia Vũ hứng thú nhìn gương mặt Bình An trở nên trắng bệch. Anh lấy ví đưa một xấp tiền đến trước mặt cô:

" Nụ hôn hai mươi triệu cô hài lòng rồi chứ? "

Bình An như hóa đá.

Gia Vũ không nhìn cô lấy một lần, đặt xấp tiền lên trên bàn bên cạnh, xoay lưng bước đi.

Bình An trượt xuống đất, ngây ngốc nhìn theo. Bóng lưng anh cứ xa dần, mờ dần trong tầm mắt. Cô đưa tay quệt nước mắt, cố chấp nhìn theo miệng không ngừng lẩm bảm tên anh:

" Vũ... vũ... vũ..."

Bình An giống người mất hồn, gấn gượng ngồi dậy, hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng, váy ôm đen liền bị hơi lạnh của sàn nhà làm cho run lên bần bật. Cô nắm lấy xấp tiền trên bàn, lòng bàn tay như nắm phải lửa, đau rát, nhét vào túi. Cô lê tấm thân mệt mỏi vào nhà vệ sinh. Nhìn gương mặt tái nhợt, đôi mắt sưng húp trong gương đến thất thần. Cô đưa tay vịn vò nước, cúi đầu rửa mặt, nước lạnh thấm vào tận xương tủy.

Bình An đứng trong nhà vệ sinh gần nửa tiếng mới rời đi vừa hay gặp Vân Anh ngoài hành lang, đang ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh.

Bình An đi đến, Vân Anh nhìn thấy cô nhẹ nhõm không ít:

" Mọi người đều ra về hết, Anh tìm mãi không thấy An tưởng An bị lạc rồi chứ, lo muốn chết, đi thôi. "

Bình An gật đầu đi theo Vân Anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sập bẫy

Bình An mang theo tia hi vọng cuối cùng, mong lời nói của Gia Vũ là giả. Cô tìm đến chị Mai, đứng trước shop Hoa Mai một lúc mới đi vào. Chị Mai nhìn thấy cô cực kì hân hoan:

" An vào ngồi chơi."

Bình An gật đầu, ngồi xuống ghế, im lặng vài giây, cô mới mở miệng:

" Số tiền chị cho em mượn thật sự là tiền trúng số? " Bình An nắm chặt vạt áo không bỏ sót bất kì biểu hiện cảm xúc trên mặt chị.

" Sao em hỏi vậy? " Chị có chút mất tự nhiên, chột dạ, vội né tránh ánh mắt Bình An.

Tia hi vọng cuối cùng biến mất, hơi thở Bình An trở nên nặng nhọc. Cô vô lực dựa lưng vào ghế, không trả lời câu hỏi của chị, cô hỏi tiếp:" Công ty chị giới thiệu cho em cũng là của người ấy? "

" Chị... " Chị cắn môi, cúi đầu, lời đến miệng lại không tài nào nói ra được đành nuốt xuống.

Bình An thờ dãi. Cô đã có câu trả lời, lời Gia Vũ là thật, anh không gạt cô. Người đàn ông ấy khiến cô có chút xa lạ, sợ hãi.

" An chị xin lỗi, chị sẽ trả tiền với shop cho người ấy. " Chị vội vàng nắm tay Bình An. Cô không nói gì, khiến chị lo lắng. Chị không ngờ mọi việc lại đổ bể. Ban đầu nhận lời người ấy chị chỉ nghĩ đơn giản là giúp cho cô đến khi nhìn về mặt của cô, chị có cảm giác bản thân làm sai, sự việc rất nghiêm trọng.

Bình An lắc đầu, cười yếu ớt." Chị đừng trả em không sao. Em không trách chị thật đấy. " Với tính cách của người đàn ông ấy, một khi muốn trả thù, không có chị Mai anh cũng sẽ có cách khiến cô rơi vào bẫy. Cô không nán lại lâu, chào chị rồi ra về. Chị Mai đứng trước cửa, hối hận nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh, chỉ cần một cơn gió thổi đến có thể thổi bay bất cứ lúc nào. Chị không biết sự việc trở nên nghiêm trọng như thế. Trách chị ham tiền, ham lợi ích đã đẩy cô vào bước đường cùng. Chị không hiểu sao người đàn ông đó lại đến tìm chị.

Vào một buổi chiều, chị đi ra ngoài mua chút đồ khi quay về nhà liền nhìn thấy một người đàn ông rất điển trai, cả người toát ra khí chất bức người khiến chị không dám đến đang gần đứng chờ trước cửa. Chị tưởng bản thân nằm mơ, chưa từng nghĩ số chị gặp được loại đàn ông theo tiểu thuyết nói là gì nhỉ? Đúng rồi, chính là cực phẩm. Chị lúng túng, không biết làm sao. Chị dè dặt tiến lại.

" Anh là ai? "

" Chị biết Bình An?" Người đàn ông không trả lời câu hỏi, anh từ trên cao nhìn xuống chị, lạnh lùng cao ngạo.

"Biết, biết. "Chị gặt đầu lúa lìa.

"Vậy được. Tôi sẽ giúp chị trả hết số nợ chị đang vay, chị chỉ cần giúp tôi một việc. "Người đàn ông vào thẳng vấn đề.

Chị há miệng, kinh ngạc không nói thành lời. Vài phút sau, chị mới ngáp ngừng:

"Mời... mời... anh vào nhà. "

Chị xuống bếp rót nước, tay run rẩy, nước tràn ra đầy bàn. Đến giờ phút này, chị vẫn chưa thể tin. Chị đem nước lên phòng khách, đặt xuống bàn trước mặt người đàn ông ấy. Chị ngồi xuống ghế đối diện, tay đan vào nhau, vừa mừng vừa hồi hộp.

"Anh trả giúp tôi nợ? "Chị dè dặt hỏi lại.

"Đúng vậy. "Người đàn ông không chút do dự đáp ngay.

"Nhưng...hơn hai mươi triệu... "

"Không thành vấn đề, đó là công sức chị đang được hưởng. Tôi sẽ cho chị thêm số tiền bằng số nợ của chị, chị chỉ cần làm theo yêu cầu của tôi. "

"Yêu cầu gì? "Chị hỏi nhanh.

"Đưa An một trăm triệu cho cô ấy trả nợ, ngoài ra giới thiệu cô ấy đến làm cho công ty của tôi. "

"Anh có quan hệ gì với An?"Điều kiện người đàn ông ấy đưa ra rất hấp dẫn, chị đã xiêu lòng tuy nhiên có liên quan đến Bình An, chị liền do dự hỏi lại.

Người đàn ông trầm ngâm vài phút, khi chị nghĩ anh không trả lời thì anh liền cất giọng:"Chị không cần biết, chỉ cần biết rằng tôi là người muốn tốt cho cô ấy. "

Chị thấy anh nói có lý, Bình An đang gặp khó khăn, cô cũng chả có gì khiến anh lợi dụng. Có lẽ người đàn ông này quan tâm đến cô ấy, muốn giúp đỡ. Nghĩ đến đây chị không khỏi len lén đưa mắt nhìn anh.

"Chị đừng nói tôi giúp, cứ lựa lời thích hợp nói với cô ấy. Còn nữa, chắc chắn cô ấy sẽ do dự không muốn nhận sự giúp đỡ của người khác, chị hãy đưa bản cam kết cho cô ấy kí. Mai tôi sẽ cho người đem tiền và bản cam kết ấy đến nhà chị. "

Đến khi chiếc ô tô mất hút, chị còn tưởng đang nằm mơ, tát mình mấy cái. Trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác dố kỵ với Bình An. Hẳn người đàn ông đó rất yêu Bình An, gia thế hẳn giàu có. Người như thế cả đời chị cũng không gặp được.

Hôm sau quả nhiên có người đem tiền đến. Để Bình An tin, ngoài cách nói dối chị trúng vé số thì không tìm được cách nào thích hợp hơn. Nghĩ rằng mọi việc sẽ im xuôi không ngờ lại đổ bể, chị thật sự đã làm sai? Nhìn biểu hiện của Bình An hình như chị làm sai thật rồi.

***

Bình An không biết đi bộ bao lâu đến khi chân mỏi nhừ mới dừng lại, ngồi xõm xuống vỉa hè. Mọi người trên đường đi qua chỗ cô đều e ngại, ngoái đầu nhìn. Cô không quan tâm, áp mặt vào đầu gối, nước mắt lăn dài, thấm cả vào quần jeans. Sáng nay, cô đến công ty xin nghỉ việc. Trưởng phòng Phạm mắng cô một trận, từ chối vì hợp đồng cô phải làm trên hai năm. Nếu phá hợp đồng phải bồi thường một khoản tiền lớn. Cô thần thờ rời khỏi phòng trưởng phòng Phạm liền gặp ngay Thị Kiều- thư kí của Gia Vũ.

"Bình An, chủ tịch cho gọi. "

Bình An cười khổ đành đi theo Thị Kiều lên tầng mười tám. Cô vừa hay có thứ muốn trả lại anh. Thị Kiều hình như không thích cô, cả đường đi đều lạnh nhạt. Cô nhìn như không thấy, chẳng còn sức để quan tâm.Ngập ngừng mãi, cô lấy hết can đảm mở cửa đi vào phòng làm việc Gia Vũ. Anh cúi đầu chăm chú làm việc, không quan tâm đến người vừa vào.

"Chủ tịch tìm tôi?" Bình An đi đến trước bàn làm việc Gia Vũ hỏi. Trong đầu liền nhớ đến dáng vẻ anh hôm qua, lòng liền đau nhói. Cô của trước kia, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày hai người lại rơi vào tình cảnh hôm nay.

Gia Vũ không trả lời, anh không nhìn cô lấy một cái, nhàn nhã xem tài liệu.

Bình An mở túi xách lấy xấp tiền hôm qua đặt trên bàn.

"Tôi không nhận. "

Gia Vũ liếc nhìn xấp tiền, ngẩng đầu, nhướn mày nhìn Bình An, quan sát mặt cô một lúc, anh dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

"Chê í? "

"Anh xem tôi là loài người gì? Gia Vũ anh nghe đây, tôi không cần tiền của anh. " Bình An bị lời anh nói làm cho tức giận, trừng mắt nhìn anh, vai run run lên.

Gia Vũ nhếch miệng châm chọc:

"Không cần tiền, vậy cô cần người tôi sao? "

"Anh... "Bình An cứng họng không thể tin. Người này sao có thể vô sỉ đến thế chứ.

"Anh buông tha cho tôi được không? " Bình An thở dài, mi mắt rủ xuống, cầu xin.

"Buông tha? " Gia Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh cười lớn:"Làm sao bây giờ, tôi không đồng ý."Anh lấy trong ngăn tủ tờ giấy đưa đến trước mặt Bình An.

Bình An ngờ vực nhận lấy. Dòng chữ lọt vào trong mắt cô sững sờ, nhiều hơn đó là kinh hãi.

"Sao có thể? " Bình An lùi lại, gương mặt trắng bệch. Hợp đồng ba năm, bên A: Trần Gia Vũ, bên B: Đỗ Bình An, chữ kí phía dưới đúng là chữ kí của cô, không thể giả được."Giấy này không phải tôi kí. "

"Giấy trắng mực đen ra đó sao có thể là giả? " Gia Vũ nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Bình An dùng toàn bộ sức lực xé tờ hợp đồng làm nhiều mảnh.

"Đây chỉ là bản sao. " Gia Vũ lạnh lùng xối cho Bình An gạo nước lạnh. Anh đứng dậy, đi đến bên cạnh Bình An, cúi đầu nói khẽ vào tai cô:" Chỉ trách cô quá tin người. "

Bình An trợn mắt trong đầu liền nhớ đến bản cam kết mượn tiền kí hôm trước, nhưng sao lại thành hợp đồng ba năm?

" Gia Vũ anh thật dễ tiện. "

" Quả khen. " Gia Vũ cười nhẹ,thích thú nhìn bộ dạng hoảng hốt, quần bách của cô. Anh tiến lên ép sát cô.

Bình An giật thốt lùi lại, lưng chạm vào bức tường lạnh lẽo, lòng cô lạnh lẽo theo.

" Nhờ cô chỉ bảo cả thôi. " Gia Vũ cười như không cười, đưa tay vén lọn tóc trước mặt Bình An ra sau tai" Tôi cho cô ba ngày, dọn đến nhà tôi. Cô không thoát khỏi tay tôi đâu đừng hòng trốn. Biết đâu tôi chơi chán chưa đầy ba năm liền thả cô đi? "

" Đã không còn yêu sao không buông tha nhau? " Bình An ngược mặt nhìn vào đôi mắt đen thẳm, âm ỉ đến lạnh lẽo của anh, đôi mắt đã không còn chút tia sáng đầy sức sống của nấy năm trước, không còn tia yêu chiều yêu thương mỗi lần nhìn cô.

" Nhưng còn hận. " Gia Vũ nhả ra từng chữ.

Bình An ngẩng đầu, đưa tay lau nước mắt. Cô đứng dậy vẫy tay đón taxi.

Bình An trần trọc cả đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau, Bình An gọi điện nhờ Vân Anh xin phép cho nghỉ vài hôm.

Mọi chuyện đến bước ngày hôm nay đã không thể quay đầu. Có lẽ đúng như lời Gia Vũ nói chưa đầy ba năm anh sẽ chán. Bình An không biết nên nói với mẹ ra sao để bà tin. Cuối cùng, cô viện lý do công ty đang làm một dự án lớn ngay cả chân sai vật là cô cũng phải chuyển đến kí túc xá của công ty, không biết khi nào sẽ về nhà. Bà Lan nghe tin này không chút ngờ vực, bảo cô giữ gìn sức khỏe, làm việc thật tốt đừng khiến mọi người trong công ty phàn nàn. Cô chỉ biết gật đầu, khòe mặt ươn ướt,

" Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng tiết kiệm tiền nữa mua thức ăn ngon mà về ăn, trời cũng sắp trở lạnh bệnh xương khớp sẽ càng tái phát, mẹ mua áo ấm mặc đừng để cảm lạnh, con sẽ thường xuyên về thăm mẹ và Như Ý. " Bình An nắm tay mẹ, không ngừng dặn dò.

" Mẹ biết rồi. Con đừng về thường xuyên, thỉnh thoảng về thăm nhà là được rồi, công ty đang bận rộn đừng làm phiền mọi người. " Bà Lan ôm Bình An vào lòng, vỗ vai cô.

" Chị. " Như Ý từ trong phòng chạy ra, mắt đỏ hoe.

Bình An rời vòng ôm bà Lan cúi người xoa đầu Như Ý, cất giọng dịu dàng tràn đầy yêu thương:

" Mấy hôm nay bệnh có tái phát không? "

Như Ý vội lắc đầu, ôm chầm lấy Bình An, vai run run:

" Chị phải đi ư? Không ở nhà được sao? "

Bình An nhắm mắt dè nén nước mắt chực trào ra, lắc đầu:

" Chị sẽ thường xuyên về nhà thăm Như Ý. "

" Thật không? "

" Thật. " Bình An đáp chắc chắn.

Ngày hẹn đã đến, Bình An thu dọn đồ đạc.

" Mẹ và em vào nhà đi, sáng sớm bên ngoài rất lạnh, con ra đầu đường bắt taxi một mình được."

Thấy Bình An kiên quyết, bà Lan đưa Như Ý vào nhà, trước khi vào không quên dặn dò, tuy dặn hôm trước rồi giờ vẫn không yên tâm

" Con đi đường cẩn thận, nhớ giữ gìn sức khỏe và đừng làm phiền mọi người trong công ty. "

Bình An gật đầu, đợi mẹ cùng Như Ý vào nhà, về mặt kiên cường liền sụp đổ, mặt mũi thờ dãi. Cô chưa từng muốn nói dối mẹ nhưng không muốn mẹ lo lắng. Cô mang theo tâm trạng nặng nề ra đầu đường bắt xe đi đến địa chỉ Gia Vũ đưa ba hôm trước.

Đi khoảng gần nửa tiếng xe dừng lại.

Bình An đứng trước cổng biệt thự, yên lặng ngắm nhìn. Mâu chủ đạo là xám tro xen lẫn viền màu trắng càng khiến biệt thự trở nên lạnh lẽo. Không biết đứng bao lâu cô lấy chìa khóa trong túi xách mở cổng. Đi xuyên qua con đường mòn lát sỏi đi đến biệt thự, cảm môi do dự một lúc, cô mới run rẩy mở cửa. Bên trong biệt thự vẫn là màu xám tro làm chủ đạo, một bộ bàn ghế màu trắng giữa phòng, ti vi đang phát kênh thời sự buổi sáng, bên góc trái có quầy nhỏ, bên cạnh là tủ âm tường chứa đầy rượu vang, đèn không mở, chỉ có ánh sáng bên ngoài len lỏi chiếu vào cùng ánh sáng phát ra từ ti vi có chút âm u. Tim đập nhanh liên hồi, cô xách vali đi vào, đưa mắt nhìn xung quanh, không có ai khác ngoài cô. Cô đặt vali gần ghế, tay đan vào nhau.

Đây là nhà của Vũ?

Bình An cúi đầu suy nghĩ lung tung không phát hiện ra có người đang đi đến mỗi lúc một gần.

Gia Vũ đi xuống lầu, nhìn thấy Bình An đứng yên cúi đầu lộ ra cổ trắng ngần, trong đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên rất nhanh liền khôi phục lại sự lạnh lẽo, anh hướng cô đi đến. Không biết cô đang nghĩ gì không nhận ra anh đang đến gần. Anh lướt qua cô ngồi xuống ghế, bình thần đưa mắt xem ti vi.

Bình An hoảng hồn, len lén liếc nhìn Gia Vũ. Anh chăm chú xem ti vi, mái tóc ẩm ướt vừa mới tắm xong. Trên người mặc chiếc áo choàng tắm màu đen lộ ra bắp chân thon dài thẳng tắp. Mặt cô ửng đỏ, rú mi mắt, luống cuống không biết nên làm gì chỉ ngây ngốc đứng bất động bên cạnh.

Gia Vũ tuy nhìn ti vi vẫn không để lọt bất cứ cử chỉ của Bình An, thấy cô cúi đầu, rú mi mắt im lặng. Anh nhú mày, có chút buồn bực.

"Đứng ngay ra đó làm gì còn không mau đi chuẩn bị thức ăn sáng." Gia Vũ cất giọng bực bội, mắt vẫn dán chặt ti vi.

Một lúc lâu Bình An mới tiêu hóa kịp câu nói Gia Vũ ra anh đang nói chuyện với cô, liền vội vàng chạy đi. Nhưng biệt thự này quá rộng cộng thêm hồi hộp, luống cuống khiến cô không tìm được nhà bếp. Lúc này mới có giọng nói lạnh lùng vang lên:

"Hướng kia."

Theo tay Gia Vũ chỉ Bình An đã tìm được phòng bếp. Trong bếp rộng rãi thoáng mát, cô đi đến mở tủ lạnh, bên trong chỉ có vài cái trứng, ít hành tây, cà rốt. Cô xoắn tay áo, bắt tay vào nấu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô ấy là ai?

Với ít thức ăn trong tủ lạnh, Bình An đành chiên trứng thực phẩm, lấy mấy lát bánh mì đặt vào lò vi sóng hâm nóng. Tầm mười phút sau, cô dọn thức ăn lên bàn, nghĩ thầm ra ngoài phòng khách gọi Gia Vũ nhưng bước chân liền khựng lại, cô giật mình nhìn anh đã đứng tựa lưng vào cửa từ lúc nào. Anh đưa mắt nhìn lướt qua cô một giây, thân thể khẽ động từ từ tiến đến bàn ngồi xuống.

Bình An vội đưa thức ăn đến trước mặt anh, còn cô không ngồi theo mà đi đến kệ bếp rửa chảo.

Gia Vũ nhìn đĩa trứng vàng ươm có mấy lát hành tây và cà rốt trông rất bắt mắt, anh liếc mắt nhìn bóng lưng cô bận rộn trong vài giây rồi bắt đầu ăn sáng.

Bình An dùng tốc độ thua rửa bò từ bồn rửa chảo, cắn môi hồi hộp không dám quay đầu nhìn Gia Vũ.

Gia Vũ nhanh chóng hoàn thành bữa sáng. Anh kéo ghế đứng dậy đi ra ngoài.

Bình An nhìn theo bóng lưng anh một lúc rồi đi đến bàn dọn dẹp.

Lúc Bình An làm xong mọi việc đi ra ngoài liền nhìn thấy Gia Vũ mặc bộ âu phục màu xám tro bên trong là sơ mi đen từ trên cầu thang đi xuống. Khi đi qua cô anh hơi dừng lại, lạnh nhạt:

"Phòng cô trên tầng hai, phòng thứ hai."

Gia Vũ bước đi ra cửa, khởi động xe lái đi.

Đội tiếng động cơ nhỏ dần, Bình An mới cảm vali đi lên tầng hai. Đi qua phòng thứ nhất liền dừng lại. Đây chắc phòng Gia Vũ. Cô tò mò, suy nghĩ một lúc không kim lòng được bàn tay run run xoay tay nắm cửa. Cửa không khóa, bài trí trong phòng anh rất nhanh lọt vào tầm mắt. Phòng bị rèm màu đen che kín, bên trong hơi tối, cô đi đến ban công kéo rèm, ánh sáng nhanh chóng lọt vào xua đi sự âm u, lạnh lẽo. Tường màu xám, tủ âm tường màu đen chỉ có duy nhất giường là màu trắng muốt. Cô thả người nằm xuống giường, mùi hương của anh xông vào khoang mũi, áp mặt xuống gối cô tham lam hít vào, cảm giác như quay về trước đây, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ Bình An lại gặp anh.

Trường trung học phổ thông A là trường có tiếng nhất nhì trong thành phố. Bình An như nguyện ước thi đậu vào trường. Mỗi năm trường tiếp nhận trên một nghìn học sinh lớp mười vì thế phải chia làm hai buổi. Bình An học buổi sáng. Thư viện trường rất hiện đại với đầy đủ trang thiết bị, đồ dùng học tập và có rất nhiều sách quý hiếm vì thế đây chính là địa điểm cô thường xuyên lui tới. Vào một buổi chiều mùa đông, năm giờ chiều, sau khi tự học xong, bỏ sách vở vào cặp, cô ra về. Khi đến cửa, bầu trời âm u vừa tạnh mưa chưa bao lâu lại trút xuống, cô tặc lưỡi nhìn màn mưa dày đặc đến không phân biệt được cảnh vật bên ngoài, phiền muộn. Cô không thích mưa xiu nào, vừa lạnh, vừa ướt. Sấm chớp lé sáng rạch ngang bầu trời, nghĩ thầm sẽ không tạnh mưa ngay được chột khoé mắt cô hơi nhìn bên trái cửa. Chàng trai mặc đồng phục học sinh, tay nhét túi quần, dựa lưng vào cửa. Tuy từ góc độ này, cô chỉ nhìn thấy gương mặt nghiêng của anh nhưng mắt cô đã sáng lên, bởi anh chàng này rất đẹp trai, anh nhàn nhã đưa mắt ngắm mưa.

Học hơn nửa năm sao mình không nhìn thấy người này nhỉ? Đẹp trai thế này tại bà tám lớp mình phải biết chứ? Hay cậu ta học lớp trên nhỉ? Hay là... học buổi chiều...

Bình An không ngừng nghĩ đến nghĩ vẩn trong lòng. Cô cắn cắn môi, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, mặt hơi đỏ lên, đưa tay vỗ vỗ mặt.

Có gì đâu phải xấu hổ chứ? Chỉ giúp đỡ cậu ta thôi mà. Chắc hẳn cậu ta không đem theo ô.

Bình An vội lấy ô trong cặp, do dự một lúc mới lấy hết can đảm đi về phía anh.

"Bạn không mang theo ô đúng không?"

Anh đang chăm chú ngắm mưa, nghe giọng nói ngay bên cạnh, giật mình quay đầu nhìn.

Bình An nhìn thấy trong đôi mắt đen láy ấy thoáng lên vẻ ngạc nhiên. Cô dè dặt, tim đập loạn xạ, tay quần lấy lộn tóc trước ngực:

"Bạn không mang theo ô? Mình đến trạm xe buýt đối diện trường, bạn có ra đấy không? Nếu có đi chung với mình này, mình có mang theo ô."

Sợ anh không tin Bình An đưa ô đến trước mắt anh.

Không nghe tiếng trả lời Bình An cực kì xấu hổ, cúi đầu.

Vừa rồi nên đi cho rồi, đi đến bắt chuyện với người ta để người ta lo mình như không khí. Có khi nào cậu ta nghĩ mình muốn tiếp cận không? Bình An cắn môi.

" Cảm ơn bạn. "

" Há? " Bình An ngẩng đầu, tròn mắt nhìn. Cảm ơn? Cậu đồng ý rồi?

Bình An luống cuống bật ô, ánh mắt mong chờ người bên cạnh. Anh đứng thẳng lưng lên, môi cong cong, ánh mắt sáng ngời hướng ô cô đi đến. Anh giờ tay ra. Cô khó hiểu nhìn lòng bàn tay anh.

" Minh cảm cho. " Anh giải thích.

Bình An vỗ lê đưa ô, anh gạt đầu nhận lấy, sóng vai nhau đi dưới mưa.

Bình An đến hít thở cũng không dám, trên đường hai người không nói chuyện với nhau chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp trên ô, trên sân trường, thi thoảng liếc mắt nhìn người bên cạnh. Anh cao hơn cô hơn một cái đầu, áo sơ mi trắng học sinh mặc trên người anh mang đến cảm giác thanh cao, thuần khiết khác hẳn với đám con trai kia. Từ thư viện ra đến cổng trường phải đi một đoạn rất xa hôm nay chẳng mấy lát ra đến cổng.

Hai người đứng đợi dưới trạm xe buýt. Bình An tiếc nuối không ngừng, môi miệng lẩm bẩm tiếng mưa:

" Mình đi xe chuyển số 8 còn bạn?" Bình An muốn biết thêm chút tin tức của anh nên mạnh bạo hỏi.

" Mình cũng thế. " Anh hơi nghiêng đầu nói.

Bình An gạt đầu ngoài mặt tỏ ra bình thản còn trong lòng vui mừng đến nhảy nhót. Trùng hợp thật. Cô nghiêng đầu tỏ vẻ đợi xe nhưng đáy mắt không ngừng ngắm anh. Anh hơi cúi đầu, vài lọn tóc rủ trước trán, môi mím lại, hai tay nhét túi quần. Cô càng nhìn càng thấy anh đẹp trai. Đẹp đến mức khiến người khác ngỡ rằng anh bước ra từ trong mấy quyển truyện ngôn tình. Từ dáng vẻ, thân hình, gương mặt, đôi mắt, mũi, miệng đều hoàn hảo, đẹp mắt, ông trời dường như rất ưu ái ban cho anh loại vẻ đẹp đến không khuyết điểm, không điều gì phải chê. Trên đời này có người hoàn hảo đến thế? Trai đẹp cô nhìn thấy trực tiếp, gián tiếp đều không thiếu. Mặc dù họ rất đẹp trai nhưng trên người ắt hẳn có một khuyết điểm nào đó còn ở anh cô hoàn toàn không nhìn thấy.

Tiếng xe buýt kéo Bình An về thực tại. Cô xuyên qua màn mưa dày đặc nhìn thấy chuyển số tám vội vàng kéo người bên cạnh chạy nhanh lên xe. Cô chạy đến ghé ngồi xuống, anh cũng ngồi theo, lúc này mới cảm thấy kì lạ liền đưa mắt nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt tay anh, cổ há hốc, toàn thân cứng ngắc. Vừa rồi sợ trễ xe không kịp nghỉ ngơi kéo ngay người bên cạnh chạy. Có phải anh đang cảm thấy cô mặt dày? Nghĩ đến đây Bình An vội rút tay lại, vỗ đưa tay phui phui áo hơi ướt nước của mình.

" Bạn tên gì? " Giọng anh nghe rất trầm ấm, êm tai.

Bình An không ngờ anh hỏi tên mình, liền sững sờ, đáp khẽ:

" Bình An."

" Mình tên Gia Vũ. "

Bình An gạt đầu âm thầm nhớ tên anh trong đầu. Cô cũng mạnh dạn hơn hỏi anh:

"Bạn học buổi nào? Mình chưa từng nhìn thấy bạn. "

" Buổi chiều. "

Ra vậy bảo sao Bình An không gặp được anh. Cả hai rơi vào im lặng mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Khi xe dừng lại trạm xe buýt gần nhà cô tuy tiếc nuối vẫn phải đứng dậy.

" Mình tới rồi. "

" Bạn hay đến thư viện sao? " Anh đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

" Buổi chiều nào cũng đến. " Bình An đáp, đi qua anh xuống xe. Xe buýt chuyển bánh cô vẫy tay chào tạm biệt anh, lưu luyến nhìn xe buýt khuất dần nơi cuối con đường.

Ngày hôm sau Bình An lại đi đến thư viện, mang theo tâm trạng chờ mong. Cô đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt nhưng không nhìn thấy anh. Lòng có chút buồn. Cô ngồi xuống bàn mở cặp lấy sách vở một chữ cũng không nhét vào, hình bóng anh không ngừng hiện ra trong đầu, cô nghiêng đầu nắm xuống bàn mắt khép hờ.

Bên cạnh có tiếng động, Bình An không buồn quay đầu nhìn.

" Đây bạn. "

Bình An mở to mắt, giọng nói này, vội ngồi thẳng người quay sang nhìn. Gia Vũ chống cằm, mắt lấp lánh ý cười, khoe miệng cong lên.

Bình An bối rối ho khan:

" Có... có gì không? "

" Không có gì. " Gia Vũ ngồi thẳng người, lấy sách vở trong cặp đặt lên bàn, mở sách tập trung đọc.

Bình An mất một lúc mới có thể tin rằng người cô tìm kiếm nguyên buổi chiều hôm nay đang ngồi bên cạnh. Cô nở nụ cười tươi như hoa, cố gắng tập trung đọc sách nhưng không tài nào tập trung, chữ không lọt vào đầu, cô miên man nghĩ đến người ngồi bên cạnh.

Năm giờ chiều, Bình An loay hoay cất sách vở, Gia Vũ liền đề nghị:

" Ăn kem không? Mình mời. " bổ sung thêm" Cảm ơn chuyện hôm qua. "

Mỗi kem thế này Bình An đã gặp nhiều, tụi con trai trong lớp cũng thường mời nhưng cô không có hứng thú liền từ chối, lần này liền không do dự gạt đầu đồng ý.

Gia Vũ dẫn cô đến quán kem Dâu Tây gần trường. Chủ quán là một bà lão tầm năm mươi tuổi gương mặt phúc hậu.

Gia Vũ đưa Bình An đến bàn gần cửa sổ, anh mỉm cười, nụ cười ấm áp khiến tim cô lạc nhịp:

" An thích kem gì? "

" Dâu tây. "

Gia Vũ gật đầu đứng dậy. Bình An đưa mắt nhìn anh đến quầy gọi. Lúc anh xoay người đi đến cô vội nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài mặt trời đã lặn dần ở đằng Tây trên nền trời loang lổ những mảng đỏ pha cam. Ánh chiều tà vàng óng rải rác khắp nơi. Trước cửa quán cây hoa bằng lăng đang đưa trong gió.

Kem rất nhanh đưa lên. Bình An liếc mắt nhìn ra Gia Vũ ra anh thích ăn kem dừa. Biết được sở thích của anh, cô không nén được mừng thầm trong lòng.

" Vũ học lớp mười à? " Bình An sau khi ăn vài miếng kem, hỏi khẽ.

" Ừ, 10A7."

" An thi học 10A2" Nghĩ đến điều gì, Bình An liền dè dặt hỏi ra nghi vấn của cô." Buổi chiều Vũ không học hay sao mà đến thư viện? "

Gia Vũ nghĩ nghĩ vài giây, xoay xoay ly kem trong tay, hài hước:

" Tròn học. "

" Hà? " Bình An tròn mắt.

Gia Vũ phì cười:

" Đùa đấy, chiều nay Vũ học hai tiết, nhưng chiều nào cũng đều đến thư viện mượn sách. "

" Vũ hài hước thật." Bình An cười híp mắt, gương mặt sáng bừng lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hoáy.

Lòng không khỏi mừng thầm. Vậy là chiều nào mình cũng sẽ được gặp cậu ấy. Vui quá đi mất.

Vì khác ghi lời anh nói, vì muốn nhìn anh, chiều nào Bình An cũng đều đến thư viện, giống như nguyên ước cô đều gặp được anh.

Mây đen nhanh chóng giăng kín cả bầu trời. Sắc trời trở nên âm u, nặng nề. Mưa bắt đầu rơi càng lúc càng to dần. Bình An hoảng tỉnh, đưa tay dụi dụi mắt, nhớ sự ra điều gì, cô giật mình, ngồi dậy. Không ngờ chỉ định nằm một lát lại ngủ quên lúc nào không hay.

Tiếng mưa len lỏi vào trong phòng. Bình An bước xuống giường đi chân trần chậm rãi tiến ra ban công. Qua lớp kính trong suốt, cô nhìn thấy màn mưa dày đặc trắng xóa. Tâm tình theo đó càng trở nên nặng nề. Cô vừa nằm mơ thấy anh, chỉ là giấc mộng lại chân thật, sắc nét đến vậy. Đã bao năm trôi qua cứ tưởng mỗi chuyện cùng anh trải qua sẽ bị lớp bụi thời gian bám lấy, phai nhòa, chỉ còn lại từng đoạn kí ức rời rạc nhưng không ngờ kí ức ấy được cô từng chút từng chút lưu giữ không xốt tí nào.

Lần nữa lại ở bên anh. Đây là việc nên vui hay buồn? Là duyên hay là nghiệp? Vận đời sao dôi. Cô và anh không còn là những đứa trẻ vô ưu vô lo, trong sáng thuần khiết như nhiều năm về trước. Có hít một hơi thật sâu, dè nén những giọt nước mắt chực trào ra từng bước nặng nhọc rời khỏi phòng Gia Vũ.

Bình An tiến đến căn phòng Gia Vũ dành cho cô. Do dự vài giây, cô đưa tay vặn nắm cửa. Cửa phòng mở ra. Bên trong bài trí tuy đơn giản nhưng tinh tế. Tim cô đập loạn xạ rồi từ từ bình ổn lại. Khỏe môi nở nụ cười nhợt nhạt, ẩn chứa nỗi buồn man mác. Phòng được sơn màu trắng. Có lẽ chỉ là trùng hợp. Gia Vũ sao có thể vì cô thích màu trắng mà chuẩn bị. Anh hạn cô đến chết dùng mọi thủ đoạn, tâm tư ép cô đến bước đường hôm nay. Cô vẫn tự mình đa tình rồi.

Bình An hồi phục tinh thần, không còn tâm tình ngắm nhìn

căn phòng nữa. Cô xách va li vào bắt đầu lấy áo quần đặt vào tủ đồ âm tường một cách qua loa rồi nhanh chóng xuống nhà dọn dẹp, quét dọn nhà cửa.

Bình An hơi thất thần. Đã từng không dưới một trăm, một nghìn lần hay nhiều nhiều hơn thế nữa cô nghĩ đến việc kết hôn với Gia Vũ, cùng anh sống dưới một mái nhà, sinh cho anh thật nhiều đứa nhóc kháu khỉnh, ngày ngày nấu cho anh nhiều món ăn ngon, ngày ngày tiễn anh đi làm bằng một nụ hôn chào tạm biệt, ngày ngày chờ anh về trao cho anh một cái ôm ấm áp. Giờ phút này đây, ước muốn ấy đã thành hiện thực lại không cảm nhận được niềm vui sướng, hạnh phúc. Quan hệ của cả hai hiện tại là gì? Người đứng?

Bình An dọn dẹp nhà cửa hoàn tất, nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ chiều. Bụng reo lên réo rất, đưa tay xoa xoa bụng, sự nhớ ra cô chưa ăn trưa, liền đi vào bếp ăn tạm mẫu bánh mì cùng trứng khi sáng còn thừa, một cách qua loa. Nghĩ đến Gia Vũ cũng sắp về. Cô vội cầm ô, đi đến siêu thị gần đây mua ít thực phẩm.

Vừa về đến biệt thự chưa kịp thay quần áo dính nước mưa, Bình An vội vã đi vào bếp vô gao nấu cơm, lật rau, thái thịt nấu ăn. Đến khi thức ăn dọn lên bàn cũng đã tầm sáu giờ. Cô ra khỏi bếp hồi hộp chờ Gia Vũ về. Bên ngoài mưa vẫn rơi không có dấu hiệu ngừng hay thuyên giảm. Trong màn mưa đèn pha ô tô chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ. Ô tô của anh từ từ tiến vào sân. Cô cắn môi, tim đập loạn xạ qua bất cứ hành động của anh qua cửa sổ bằng kính. Anh không xuống xe ngay, qua đèn pha ô tô cô chỉ nhìn thấy một thân ảnh lúc ẩn lúc hiện trong xe, anh không cử động tay đặt lên vô lăng, trầm mặc. Không biết qua bao lâu anh dịch người, đèn pha tắt nhúm, mọi thứ lại chìm vào trong bóng tối.

Gia Vũ bước xuống xe, xuyên qua màn mưa, lao đảo hướng biệt thự đi đến. Anh dựa lưng vào cửa, mái tóc ướt nhẹp rủ xuống, những giọt nước mưa từ tóc rơi xuống gương mặt lần dài đến cằm, nhiều từng giọt thấm vào sơ mi đen ướt sũng. Anh lấy chìa khóa trong túi quần, môi mím chặt, tra chìa khóa vào ổ, loay hoay một lúc vẫn không tài nào mở được cửa. Anh híp mắt, chân mày nhíu chặt đập cửa.

Bình An giật thót lên, vội chạy đến mở cửa. Chưa kịp định hình, một thân hình cao to ngã nhào vào người cô. Vì mất thăng bằng cô cùng anh ngã nhào xuống sàn. Cô đau đến mức nhăn mặt, sợ anh bị thương vội hỏi:

" Vũ anh không sao chứ? "

Gia Vũ nằm trên người cô không động dậy hay nhúc nhích. Hơi thở anh phả vào cổ nóng rất, mùi rượu từ người anh nồng đậm lan tỏa xâm chiếm đầy khoang mũi cô.

Vũ uống rượu ư? Sao lại say khướt thế này?

Bình An dùng sức đẩy Gia Vũ nhưng không được. Người anh ướt sũng, bởi vì tiếp xúc thân mật hơi lạnh truyền vào người cô. Sợ anh để lâu bị cảm, cô dùng toàn bộ sức lực, sau bao hồi vất vả cũng diu anh lên được phòng. Sau đó nhanh chóng đi lấy khăn và nước ấm mang lên phòng, cô vắt khăn lau mặt anh. Đưa mắt liếc nhìn quần áo ướt sũng trên người anh, do dự một lúc cô đưa tay cời từng chiếc cúc áo. Thân hình vạm vỡ cường tráng của người đàn ông hiện ra trước mắt, cô đỏ mặt, cắn môi, xấu hổ lau người anh một cách cẩn thận dịu dàng. Đến khi nhìn xuống chiếc quần anh mặc, cô bối rối chẳng biết làm sao, để anh mặc cũng không ổn, sẽ bị cảm lạnh mất. Loại tình huống thế này cô quả thực chưa từng gặp bao giờ.

Ngón tay run rẩy chạm vào dây nịch, Bình An loay hoay một lúc vẫn không tháo ra được. Cô càng trở nên luống cuống, muốn rút tay về. Đột nhiên một bàn tay nắm chặt cổ tay mình, cô giật thót, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Gia Vũ mờ mắt, trong đôi mắt bao phủ tầng hơi nước mỏng lung, có chút mơ hồ, gương mặt anh lạnh lùng không chút biểu cảm. Bình An sợ hãi rút tay nhưng không được. Cô nói năng loạn xạ không đầu không đuôi:

" Không...phải... như anh nghĩ đâu... Anh dầm mưa tôi sợ cảm lạnh nên...Á..."

Bình An chưa nói dứt câu, một lực rất mạnh kéo cô, chỉ kịp la lên một tiếng liền ngã nhào vào lồng ngực Gia Vũ. Tay áp lên lồng ngực anh, nóng hổi như bị phỏng, cô vội rút tay, cách một lớp áo mỏng cô có thể cảm nhận lồng ngực anh đang đập phồng phồng.

" Anh làm gì vậy? " Bình An hỏi gấp.

Gia Vũ không trả lời. Bầu không khí ám muội bao quanh hai người.

Bình An luống cuống ngồi dậy, Gia Vũ thuận thế lật người đè lên người cô.

Bình An sợ hãi, đẩy mạnh Gia Vũ. Anh không hải lòng nhủ mấy nắm chắc hai tay làm loạn của cô khóa trên đỉnh đầu, cô không thể nhúc nhích được chỉ có thể trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

" Anh muốn gì? "

Gia Vũ cúi đầu hôn mạnh lên môi Bình An, cô đưa mặt ra một bên chống cự.

Gia Vũ hừ nhẹ, càng thêm dùng sức mút mạnh lấy môi Bình An. Cô đau đớn hé miệng, anh thừa dịp cạy răng cô, lưỡi chui vào khoan miệng cuốn lấy lưỡi cô day dưa không rời.

Ý thức dần trở nên mỏng lung Bình An thôi không vùng vẫy, tay Gia Vũ chế trụ hai cổ tay cô từ từ buông lỏng, cô không tự chủ được đưa tay ôm chặt lấy cổ anh.

Gia Vũ lúc này mới hải lòng, nụ hôn dần trở nên dịu dàng. Hai người day dưa quyến luyến lúc lâu mới tách ra.

Bình An gương mặt ửng hồng, đôi mắt sáng sủa hơi nước, yêu thương nồng đậm đưa những ngón tay dịu dàng vuốt lên từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt Gia Vũ, khoe môi mấp máy, lời nói cất ra có chút bị thương cùng tình cảm khó nói thành lời:

" Em đang nằm mơ đúng không? "

Gia Vũ không đáp, anh cúi đầu hôn lên trán Bình An, nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn đập nước di chuyển dần xuống mũi, má sau đó dịch chuyển lên tai cô, giọng nói anh khàn khàn mỏng lung rất nhỏ:

" An, anh... " hai từ ' yêu em ' cuối cùng vẫn không thốt ra được, Gia Vũ đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Bình An chờ đợi lúc lâu vẫn không nghe thấy Gia Vũ nói tiếp, liền nghiêng đầu nhìn thì phát hiện anh đã ngủ từ bao giờ. Anh lúc ngủ cực kì giống một đứa trẻ, vì say khuôn mặt anh hơi phồng hồng, lông mi run run theo từng động tác hít thở. Cô ngồi dậy, chính cho anh tư thế ngủ thoải mái hơn, chính bản thân lại quyến luyến không muốn rời đi.

" Cho em ở bên anh thêm chút nữa được không? " Bình An thì thào, ánh mắt âu yếm ngập tràn yêu thương nhìn người đàn ông đang ngủ say. Cô biết chỉ có những lúc như thế này anh mới là Vũ của nhiều năm về trước. Cô rất sợ anh của hiện tại, anh lạnh lùng xa cách, tuy anh đứng gần cô, lại cảm giác cách xa muôn trùng. Cô biết bản thân quá tham lam, đã quyết định rời đi một cách quyết tuyệt, nhắm tâm khỏi cuộc đời của anh, không cho anh lấy một tia hi vọng vậy mà vẫn tham lam muốn anh mãi mãi thuộc về riêng cô.

Bình An cúi đầu, hôn nhẹ lên trán anh, rất lâu mới rời khỏi:

" Em yêu anh. "

Sáng hôm sau, Bình An thức dậy từ rất sớm, việc đầu tiên là cô xuống dưới nhà làm đồ ăn sáng cho Gia Vũ.

Chuông cửa vang lên từng hồi dài. Bình An có chút ngờ vực.

Ai lại đến lúc sáng sớm thế này nhỉ?

Bình An vội đi ra cổng mở cửa. Nhìn cô gái trước mặt cô không giấu nổi vẻ sùng sốt.

Hồng Hân?

Hồng Hân nhìn thấy Bình An cũng ngạc nhiên không kém, liền quét mắt đánh giá Bình An một lượt.

"Cô là ai sao cô lại ở nhà anh Vũ?"

Cô là ai? Bình An rất muốn bật cười thành tiếng, đúng vậy cô là ai? Cô tí nữa quên mất cô gái này. Đây là người yêu của Vũ, còn cô là gì? Lòng chua chát, cô hít vào một hơi thật sâu.

Không đợi Bình An trả lời, Hồng Hân đã lướt qua cô đi vào trong. Cô đóng cổng, đuổi theo.

Hồng Hân dường như rất quen thuộc địa hình trong nhà, cô ta vừa vào hướng cầu thang đi lên phòng Gia Vũ.

" Không được. " Bình An túm lấy tay Hồng Hân đang định vịn nắm cửa, cất giọng:" Vũ... Gia Vũ chưa ngủ dậy. "

Gương mặt trang điểm xinh đẹp của Hồng Ân nhăn lại, cô ta liếc Bình An một cái, giọng điệu đanh đá:

" Cô còn chưa nói cho tôi biết cô là ai mà ở trong nhà của anh Vũ mà... nhìn kĩ hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi? "

" Tôi... " Bình An ngập ngừng.

" Sao em lại đến đây? " Gia Vũ mở cửa phòng nhìn thấy Hồng Hân, chân mày anh nhíu lại.

Hồng Hân vội rút tay ra khỏi tay Bình An, chạy đến bên cạnh Gia Vũ, chu môi, giọng điệu đánh đả vừa rồi đã thay bằng giọng ngọt ngào, có chút trách móc:

"Sao em không được đến đây chứ? Đây có phải lần đầu tiên em đến đâu."

Không phải lần đầu? Bình An đã đoán trước được nhưng khi nghe chính miệng Hồng Hân nói vẫn đỡ người ra. Cô cúi đầu, mi mắt rủ xuống, nhìn chằm chằm mũi bàn chân mình đến thất thần. Ngoài đứng im lặng, bất lực ra cô có thể làm gì khác? Cô có tư cách gì chất vấn anh? Cô từ rất lâu đã không còn là bạn gái của anh nữa rồi.

Gia Vũ liếc mắt nhìn Bình An, thấy cô cúi đầu, đứng bất động, lọn tóc dài rủ xuống che khuất đi gần nửa gương mặt, mặt không chút biểu cảm, trong lòng anh bỗng dưng nổi giận vô cớ. Cô không để tâm đến người con gái khác đang ở bên cạnh anh ư?

Hồng Hân tỉnh mắt nhận ra Gia Vũ đang hướng mắt nhìn Bình An, cô ta liền tức giận, cắn môi, lại không dám để lộ ra mặt, ôm lấy cánh tay anh, lặc nhẹ nũng nịu:

"Người ta quan tâm anh, đến thăm anh đấy. Hôm qua anh cùng bố em uống rượu từ chiều đến tối biết người ta lo lắng không?"

"Anh không sao em có thể về được rồi. Thầy cần em chăm sóc hơn." Gia Vũ gỡ tay Hồng Hân, mặt lạnh xoay người đóng sầm cửa lại.

Hồng Hân kinh ngạc, chưa kịp mở miệng cửa phòng đã đóng sầm lại. Cô ta cắn môi, giậm chân, không cam tâm, quay phắt về phía Bình An, trừng mắt.

Bình An đang suy nghĩ miên man, tiếng cửa phòng đóng sầm lại, cô giật mình ngẩng đầu vừa hay bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của Hồng Hân.

Bình An không muốn đôi co cùng cô ta, không nói không rằng xoay người đi xuống lầu.

Chẳng bao lâu sau, Hồng Hân gọi mãi Gia Vũ không mở cửa cô ta đành ôm bụng tức mà đi về.

Gia Vũ vào phòng thả người lên giường, day day mi tâm. Khuôn mặt lạnh lùng đã thay bằng biểu cảm đau khổ. Khoe môi giương lên đầy giễu cợt. Anh mong gì từ cô? Mong cô chạy đến trước mặt chất vấn anh, mong cô sẽ tức giận. Anh khép mi mắt lại. Kỉ ức nhiều năm trước chợt ùa về.

Đó là vào một buổi trưa cuối thu. Như thường lệ anh đứng chỗ trạm xe buýt đối diện cổng trường chờ cô. Tan học, học sinh tủa ra cổng đông như kiến, trong dòng người đông đúc, một cái liếc mắt anh đã nhìn thấy Bình An. Bao nỗi mệt nhọc đều tan biến, anh vội vã qua đường. Lúc này bỗng nhiên xuất hiện một cô gái chặn đường anh. Anh có chút không vui, định lịch người qua cô gái ấy.

"Vũ mình là Như Nguyệt học lớp 10A8, kế bên lớp bạn. Bạn biết mình chứ?"

Anh nhú mày, nhìn cô gái trước mặt. Quả thật anh không quen.

"Xin lỗi."

Hai từ vồn vện nhưng cũng khiến Như Nguyệt bất ngờ, nụ cười trở nên gượng gạo, cô ta lúng túng:

"Không sao... mình biết cậu là được rồi."

Anh không kiên nhẫn, giọng lạnh nhạt:

"Nếu không có chuyện gì thì đi trước." Anh lách qua Như Nguyệt, mới đi được một bước cô ta đã đuổi kịp tiếp tục đứng chắn trước mặt anh.

"Khoan đã. Mình có thứ này đưa cho cậu." Như Nguyệt lấy từ trong túi áo ra, đưa đến trước mặt anh.

Anh liếc nhìn, đó là một lá thư màu hồng.

"Mình thích cậu." Như Nguyệt thốt lên.

Anh nhìn gương mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ của Như Nguyệt, định mở miệng từ chối thì một thân ảnh nhỏ nhắn đã xông tới, ôm chặt lấy cánh tay anh. Anh giật mình, cúi đầu liền thấy Bình An, trong mắt liền dâng lên vẻ cung chiêu.

"Thay mặt người yêu mình, cảm ơn bạn đã thích anh ấy." Cô nở nụ cười dịu dàng, hiền lành nhìn Như Nguyệt, hai chữ 'người yêu' được cô kéo dài và nhấn mạnh.

Cô bé này đáng yêu quá đi mất. Anh chỉ muốn ngay tức khắc ôm cô vào lòng, trao cho cô một nụ hôn nồng cháy, may mà anh kim lòng được còn nhận ra đây là chốn đông người. Anh thì không sao, mặc kệ mọi người dòm ngó, bản tán chỉ sợ khiến cô ngại ngùng, không dám đi học.

Lời nói quả nhiên có tác dụng, thân hình Như Nguyệt cứng đờ đi trong giây lát, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, không thể tin sau đó dần chuyển sang xấu hổ.

Từ khi Bình An chạy lại 'đánh ghen' trong mắt anh chỉ chứa mỗi hình bóng cô, còn đâu chú ý đến Như Nguyệt phía đối diện. Biết mình thắng thế, trong đáy mắt cô lộ rõ vẻ đắc ý, môi cong lên. Anh muốn bật cười nhưng kim nên lại được.

Cô bé này có cần lộ rõ vẻ đắc ý một cách không khiêm tốn như thế không chứ...nhưng anh thích.

"Vậy chúng mình đi trước nhé?" Bình An ngoài mặt mỉm cười, lòng lại đắc ý, không đợi Như Nguyệt trả lời, cô đã kéo tay anh rời khỏi.

"Em vui đến thế cơ à? Miệng cười đến không khép lại được."Anh cung chiêu, đưa tay捏 má cô.

Bình An chu môi, trừng mắt:"Anh buồn à? Thế đuổi theo cô ấy đi, còn kịp đấy."

Anh bật cười, xoa xoa đầu Bình An, cô trừng mắt nghiêng đầu qua một bên, vuốt vuốt phần tóc bị anh làm rối.

"Bà xã, em ghen hả?"

"Ai là bà xã anh? Ai ghen chứ?" Gương mặt Bình An ửng đỏ, cô xấu hổ đánh anh.

Anh la oai oái, xoa xoa cánh tay bị Bình An đánh:"Em chứ ai."

"Ai thèm làm bà xã của anh."

"Em định lấy thằng khác à? Anh không biết đâu, em đã cướp nụ hôn đầu của anh, em phải chịu trách nhiệm với anh cả đời.Trình tiết của anh đã bị em cướp lấy rồi, em không được phui mông bỏ chạy." Anh tỏ vẻ đáng thương, ôm cô vào lòng.

Bình An đẩy anh ra, trừng mắt không thể tin, cô cứng họng, chỉ biết mắng:"Anh...không biết xấu hổ..."

Anh hôn chụt vào má Bình An, chưa đợi cô phản ứng liền bỏ chạy, sau lưng nghe thấy tiếng hét của cô:" Anh đứng lại cho em "

Gia Vũ thờ dài, mờ mắt, trong mắt sự lạnh lùng thường ngày đã trở lại. Kí ức nhiều năm về trước tựa như liều thuốc độc, ngày ngày dày vò lấy nhưng anh không muốn quên, đoạn kí ức đó quá đẹp, quá không chân thật, nếu hiện tại không phải Bình An đang ở bên cạnh, anh đã nghĩ đó chỉ là giấc mộng do anh tự thêu dệt ra.

Gia Vũ ngồi dậy khỏi giường, day day mi tâm, chỉnh sửa vạt áo, liếc nhìn mấy chục cuộc gọi nhỡ của Văn Nguyệt. Anh cầm điện thoại nhét vào túi, rời giường, mở cửa đi ra khỏi phòng. Anh bước xuống cầu thang, đưa mắt tìm kiếm Bình An. Cô đang bận rộn lau nhà.

Bình An nghe thấy tiếng động liền ngừng đầu.

Gia Vũ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng đi ngang qua cô, tiến ra phía cửa.

"Anh không ăn sáng à? Thức ăn tôi đã làm xong rồi..."Tay nắm chặt cán cây lau nhà, Bình An hồi hộp.

Gia Vũ nhìn Bình An, cô cúi đầu, anh không tài nào nhận ra cô đang nghĩ gì. Một lúc lâu, anh mới mở miệng:"Ừ..."

Ừ?

Bình An không hiểu tiếng 'ừ' của anh là trả lời cho về trước hay về sau câu hỏi của cô. Cô ngẩng đầu, liếc nhìn thấy lưng của Gia Vũ tiến vào nhà bếp. Cô vội đặt cây lau nhà xuống sàn, chạy vội vào bếp.

Gia Vũ kéo ghế ngồi xuống, không chút kiên dè quan sát mọi hành động của Bình An.

Bình An bỏ bún vào trong bát, lấy nước lèo trong nồi đổ vào bát, cô bỏ thêm rất nhiều thịt bò,cùng một ít rau. Xong xuôi, cô mang đến đặt trước mặt Gia Vũ, còn bản thân định ra ngoài phòng khách tiếp tục lau nhà, anh đã mở miệng:

"Cô cũng ngồi xuống ăn đi."

Bình An từ chối:"Lát nữa tôi ăn sau."

"Tôi nói cô là người giúp việc, cô liền nghĩ mình thật sự là người giúp việc?" Gia Vũ đặt đôi đũa xuống bàn, nhìn chăm chăm Bình An.

Bình An cúi đầu im lặng, tay nắm chặt vạt váy.

Gia Vũ kéo ghế đứng dậy, tiến đến kệ bếp, lấy bát lập lại một loạt động tác vừa rồi của Bình An, anh bưng bát đặt lên bàn, rồi kéo ghế ngồi xuống, lạnh nhạt:

"Ăn đi."

Bình An cắn môi, chậm chạp đi đến ngồi xuống ghế, khối trong bát bốc lên nghi ngút, khiến mặt cô nóng bừng lên, ran rát, cực kì khó chịu.

Gia Vũ thấy Bình An vẫn không động đũa, liền cầm lấy đôi đũa đưa đến trước mặt cô.

Bình An nhận lấy, từ từ ăn. Gia Vũ cũng bắt đầu ăn. Không ai nói với ai câu nào, không khí nặng nề, căng thẳng.

Ăn sáng xong, Gia Vũ kéo ghế đứng dậy, trước khi rời đi nói:

" Cô đến công ty làm việc bình thường "

Đi được hai bước, Gia Vũ dừng lại bổ sung thêm:

"Nhớ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bình yên trước cơn bão?

Nghe tiếng động cơ xe ô tô nhỏ dần rồi biến mất. Bình An ăn thêm vài miếng bún, sau đó rửa bát, lau nhà. Nhìn đồng hồ đã chỉ tám giờ, cô vội thay quần áo, bắt taxi đến công ty Hi Vọng. Bước vào phòng làm việc, ai cũng chuyên tâm vào công việc, cô định bụng bước đi nhẹ để không ảnh hưởng đến mọi người xung quanh nhưng Văn Anh đã chạy đến bên cô, nói liên hồi, đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân:

" An nghĩ lâu vậy, bệnh hết chưa? Anh lo lắm đấy. Gọi cho An không được nữa chứ."

Sóng mũi Bình An cay cay, cô không ngờ còn có người quan tâm mình, cô cất giọng ghen ngào:

" Xin lỗi Anh, điện thoại An hết pin mà An lại lười sạc."

Anh Lâm đang chuyên tâm làm việc, anh quay đầu quan tâm:

"Em khỏe chưa?"

Bình An mỉm cười gật đầu.

"E hèm." Tổ Thùy từ cửa đi vào.

Anh Lâm cúi đầu tiếp tục làm việc. Vân Anh vội chạy đến bàn làm việc của mình.

Tổ Thùy đi đến chỗ Bình An, giọng lạnh nhạt:

"Khỏe rồi thì bắt đầu làm việc đi."

Bình An gật đầu, đi đến bàn làm việc ngồi xuống.

Tổ Thùy đi chuyển tầm mắt khỏi Bình An, nhìn một lượt trong phòng:

"Mọi người làm việc đi."

Tổ Thùy xoay người đi ra ngoài. Vân Anh nhìn Bình An lè lưỡi nhún vai ra hiệu lát nữa nói tiếp.

Một ngày làm việc nhanh chóng kết thúc, Bình An xoa xoa đôi vai mỏi nhừ, sắp xếp lại giấy tờ trên bàn ngay ngắn mới cầm túi xách đứng dậy.

Vân Anh thấy Bình An đứng dậy liền vội và cầm túi xách chạy đến:

"An, đi ăn đi."

Bình An lắc đầu từ chối khéo, cô liếc nhìn đồng hồ trên tường đã điểm năm giờ đúng. Cô phải về nấu cơm cho Gia Vũ.

"Xin lỗi Anh nha, hôm nay An bận xíu việc, hẹn hôm khác nha, An mời."

Gương mặt Vân Anh xị xuống như trái bóng xì hơi:

"Buồn vậy."

"An xin lỗi mà." Bình An không muốn làm bạn mất hứng nhưng cô không còn cách nào khác.

"Được rồi, lần này thôi đấy." Vân Anh hạ giọng." Lần sau mời Anh không được nuốt lời đó."

Bình An thở phào. Cô gật đầu chắc nịch.

Vân Anh liền nở nụ cười toe toét kéo tay Bình An ra về, trên đường không ngừng kể lại những chuyện thú vị của công ty khi cô vắng mặt.

Bình An đôi khi rất ghen tỵ với Vân Anh. Cô ước mình cũng vui vẻ, suy nghĩ đơn giản như Vân Anh thì hay biết mấy.

Sau khi chia tay Vân Anh, Bình An vội đi nhanh ra cổng. Bước chân dừng lại, bên kia đường cô nhìn thấy Gia Vũ đứng tựa lưng vào xe ô tô bên cạnh là trường phòng Đào. Từ góc độ này cô chỉ nhìn thấy vẻ mặt của Đào Ái Huân, ánh mắt nhìn anh lưu luyến không rời, tình cảm không hề có ý che giấu. Trước đây trong bữa tiệc Vân Anh đã nói đến việc Đào Ái Huân yêu anh, ấy vậy mà cô quên mất. Lòng dâng lên nỗi buồn bực vô cớ. Ngày trước cô và anh còn quen nhau, xung quanh anh cũng có rất nhiều bóng hồng như vậy, hiện tại cô lấy tư cách gì để ghen.

Bình An toan bước đi, Đào Ái Huân tình cờ nhìn thấy cô, cô ta vẫy tay gọi lớn:

"Bình An."

Bình An thấy lạ, cô và Đào Ái Huân chỉ gặp nhau mấy lần, chưa bao giờ ngồi với nhau nói chuyện tử tế, cô ta sao lại biết tên cô? Cô thờ dãi muốn tránh lại không thể tránh được rồi. Hít một hơi thật sâu, tỏ ra vẻ bình thường, cô đi đến chỗ anh và Đào Ái Huân.

Gia Vũ nghe hai chữ Bình An phát ra từ miệng Đào Ái Huân, anh quay đầu, nhìn thấy cô vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt đi đến thì nhú mày. Anh liếc Đào Ái Huân bằng ánh mắt sắc lạnh, cô ta cười cười, nụ cười như có như không.

"Chào chủ tịch, chào trường phòng Đào." Lời nói ra miệng nghe rất dễ dàng, nhưng có ai hay để nói ra mấy từ đó Bình An đã phải dùng hết sức lực của bản thân.

Gia Vũ nhìn Bình An lạnh nhạt.

Đào Ái Huân thân thiện:

"Anh khỏe chưa? Trong người nếu còn bệnh đừng nên ép bản thân mà nghỉ thêm đi nhé."

Bình An không hiểu tại sao Đào Ái Huân đột nhiên tốt với cô như vậy. Theo phép lịch sự cô mỉm cười, lịch sự đáp:

"Cảm ơn trường phòng. Tôi khỏe rồi."

"Để tôi đưa cô về."

"Không cần." Gia Vũ ngắt lời:"Để tôi đưa cô ấy về."

Bình An tròn mắt, biểu cảm kinh ngạc nhìn Gia Vũ. Cô không nghe lầm chứ?

"Đi thôi còn đứng thừ ra đó." Gia Vũ mở cửa xe chui vào, không quên ném cho Bình An một câu nói.

Bình An vội chào Đào Ái Huân rồi đi nhanh đến xe Gia Vũ, nghĩ nghĩ rồi mở cửa xe ghế sau chui vào.

Gia Vũ liếc nhìn qua gương chiếu hậu, anh nhú mày buồn bực:

" Lên ghế trước ngồi."

Bình An chờ một lúc lâu mới hiểu Gia Vũ đang nói gì, cô nhanh chóng đẩy cửa xe ra ngoài, mở cửa trước chui vào. Cô thắt dây an toàn, len lén nhìn anh.

Gia Vũ hài lòng, khởi động xe, xe nhanh chóng lao vút trên đường.

Đào Ái Huân dõi mắt nhìn theo, ánh mắt ban đầu sùng sốt sau chuyển qua không cam tâm, cô ta xiết chặt bàn tay, ngón tay dài đâm vào lòng bàn tay đến in dấu, cô ta vẫn mảy may không để ý.

" Bình An cô có tư cách gì được hạnh phúc? " Đào Ái Huân căm phẫn.

***

Chiếc xe lao nhanh trên đường, nhà cửa, cây cối, xe cộ lướt dần qua lùi lại phía sau. Đây không phải là đường về nhà Gia Vũ.

Bình An hỏi khẽ:

" Chúng ta đi đâu vậy? "

Gia Vũ đang tập trung lái xe, liếc mắt nhìn Bình An không đáp.

Bình An biết có hỏi thêm vẫn không nhận được câu trả lời. Cô đành ngậm miệng dõi mắt nhìn ra bên ngoài. Bầu trời về đêm, phố xá đã lên đèn, dòng người tấp nập lướt qua trái ngược về yên tĩnh lạ thường trong xe. Từ lúc lên xe đến giờ, Gia Vũ luôn im lặng điều đó càng khiến cô lo lắng, không biết có chuyện gì sắp xảy ra, cô cứ cảm thấy hôm nay anh lạ lạ. Cô len lén nhìn trộm anh. Từ góc độ này chỉ có thể nhìn được gương mặt góc cạnh, nghiêm nghị, sóng mũi cao thẳng tắp, bờ môi hơi mím chặt, không biết anh đang nghĩ điều gì, thỉnh thoảng lông mày nhíu chặt lại. Cô chợt nhớ về buổi tối hôm qua, hai gò má chợt ửng hồng. Cô xấu hổ, quay mặt đi.

Xe ô tô chạy thêm khoảng tầm năm phút thì dừng lại. Gia Vũ đánh tay lái, đậu sát lề đường. Anh quay đầu nhìn Bình An, nói ngắn gọn:

" Xuống xe, đứng đây đợi tôi. "

Bình An gật đầu, tháo dây an toàn, đẩy cửa bước xuống.

Gia Vũ đậu xe ở bãi giữ xe, sai bước đi đến nơi Bình An đang đứng đợi. Khi cách cô khoảng tầm mấy mét anh đột nhiên dừng lại. Cô vẫn giống như trước kia mỗi lần đợi anh đều giết thời gian bằng việc xoay tròn mũi giày. Trái qua bao năm thói quen xoay mũi giày vẫn chưa thay đổi, có chăng lòng người thay đổi mà thôi. Anh đã từng xem cô là mục tiêu để phấn đấu. Anh không ngừng nỗ lực để tương lai cô được hạnh phúc, không cần lo đến cái ăn cái mặc. Anh học ngày học đêm, làm ngày làm đêm. Anh còn nhớ như in, tháng lương làm thêm đầu tiên chỉ vỏn vẹn vài trăm ngàn, anh hạnh phúc đến nỗi cả đêm không ngủ được, mua tặng cô sợi dây chuyền bằng bạc. Anh luôn cảm thấy cô quen anh rất thiết thoải. Cô lại chưa từng oán thán. Anh cười khổ thờ dãi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Gia Vũ, Bình An chợt xoay đầu. Anh đứng ngược sáng, cả người chìm trong bóng tối, bóng dáng ấy toát lên vẻ cô đơn, lạnh lẽ khiến tim cô như bị ai đó bóp nghét. Cô chậm chạp, từng bước từng bước đi đến chỗ anh.

" Đi thôi. " Đợi Bình An đến gần, Gia Vũ lạnh nhạt cất giọng.

Bình An được Gia Vũ đưa đến một trung tâm thương mại lớn nhất nhì thành phố và tất nhiên trung tâm này cũng là của công ty anh. Gia Vũ đi đến đâu đều thu hút ánh nhìn của người khác. Ngày trước cô lấy đó làm tự hào, nhìn bao ánh mắt ghen tỵ của đám con gái cô thấy rất vui. Anh là của cô, mãi mãi chỉ là của cô đáng tiếc hiện tại không phải nữa rồi. Tim cô nhói đau.

Gia Vũ đột nhiên nắm chặt cổ tay Bình An kéo đi, cô suýt mất thăng bằng, đi vội theo anh. Anh đưa cô đến tiệm đá quý, trang sức. Cô nhân viên dờ ra nhìn anh vài giây, cảm thấy anh rất quen nhưng nghĩ mãi không ra, vội cúi đầu miệng cười tiếp đón:

" Kính chào quý khách."

Gia Vũ khá thờ ơ trước sự nồng nhiệt của cô nhân viên, anh kéo Bình An đến nơi bày dây chuyền.

" Lấy tôi cái này." Gia Vũ chỉ vào sợi dây chuyền bạc, mặt khắc hình đôi cánh thiên thần làm bằng kim cương.

Cô nhân viên nhìn Bình An ánh mắt cực kì ngưỡng mộ:

" Anh thật tinh mắt, đây là mẫu mới ra trên thế giới chỉ có mười cái. Bạn gái anh đeo lên sẽ rất đẹp. "

Khóe môi cong lên, Gia Vũ nhận lấy sợi dây chuyền, anh xoay người Bình An lại đứng đối diện, một tay vuốt tóc cô ra một bên, anh cúi người đeo sợi dây chuyền lên cổ cô. Anh hài lòng, chỉnh lại tóc cho cô. Xoay người nói với cô nhân viên.

" Thanh toán giúp tôi." Gia Vũ rút ví lấy thẻ đưa đến trước mặt cô nhân viên, cô ta vội vàng cầm lấy.

" Không cần đâu. " Bình An niu tay áo Gia Vũ, lắc đầu ngăn cản, sợi dây chuyền mắc như vậy cô không thể nhận được.

" Vậy? " Cô nhân viên bối rối nhìn Gia Vũ.

Gia Vũ buồn bực nhíu mày nhìn Bình An, không quên nói với cô nhân viên:

" Thanh toán giúp tôi. "

Gia Vũ nhìn Bình An, cô không muốn nhận quà anh? Lòng anh trở nên nặng nề, chợt nhớ lại hôm tặng cô sợi dây chuyền bạc bằng cả tháng lương đầu tiên, cô cười tí mắt hạnh phúc ôm anh vào lòng:

" Em rất thích. Cảm ơn anh. "

" Em thích anh rất vui. " Anh hạnh phúc ôm người con gái bé nhỏ vào lòng càng thêm chắc.

Cô chợt thoát khỏi cái ôm của anh, nhìn thẳng vào mắt anh nghiêm nghị:

"Tiền đâu anh mua vậy? "

"Anh đi làm thêm. " Anh không định giấu diếm, thành thật nói.

Mắt cô đỏ lên, bộ dạng sắp khóc.

Anh luống cuống:" Em đừng khóc, công việc anh làm không cực đâu, rất nhẹ nhàng, anh đứng tính tiền trong siêu thị mini thôi, vừa mát, vừa không mệt. "

"Thật sao?"

"Thật. " Anh gạt đầu chắc chắn, đây là lần đầu tiên anh nói dối cô, sợ cô lo, cô buồn. Anh đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt chứa đựng yêu thương nồng đậm. Thật ra anh đi làm bốc vác cho công trình, làm từ sáng sớm cho đến tối mịt nhưng chỉ cần có thể khiến cô vui, anh lại không thấy cực, không thấy mệt.

Gia Vũ thở dài, liếc mắt nhìn Bình An lạnh lùng

" Không muốn lấy cũng phải lấy."

Cô nhân viên rất nhanh thanh toán xong đưa lại thẻ cho Gia Vũ, anh nhận lấy, kéo tay Bình An đi.

Bình An lặng thinh, cuối đầu đi theo Gia Vũ.

Cô nhân viên đưa mắt ngưỡng mộ dõi theo bóng cả hai đến khi khuất dần mới sực nhớ ra, cô ta lắp bắp:

“ Chũ...tịch. ...”

Gia Vũ đưa cô đến nơi bán nhân sâm, thực phẩm dinh dưỡng. Anh chăm chú, tỉ mỉ lựa chọn. Bình An đi theo bên cạnh, quan sát, trong đầu đầy nghi vấn.

Anh mua mấy thứ này cho ai? Nghi vấn của Bình An rất nhanh được giải đáp. Hiện tại cô và Gia Vũ đang đứng trước cổng nhà cô.

" Tại sao lại đến đây?" Bình An hoảng hốt có chút khó tin, dù nghĩ ra mọi lý do cô lại chưa từng nghĩ đến kết quả này.

Gia Vũ không đáp, nhấn chuông.

Như Ý trong nhà chạy ra, nhìn thấy Bình An gương mặt xinh xắn lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng mở cổng, hớn hờ:

"Chị An, chị An về sao không báo trước. Mẹ ơi chị An về nè."

Như Ý xà vào lòng Bình An.

Bình An dịu dàng xoa đầu em gái. Gần hai tuần rồi chưa về nhà. Cô thật sự rất nhớ mẹ và Như Ý. Như nghĩ điều gì, cô nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Gia Vũ. Anh cũng đang nhìn mình, đôi mắt đen sáng ánh nước như mặt hồ phẳng lặng, khiến cô không tài nào đoán được suy nghĩ anh lúc này.

" Chị,anh này là ai? " Như Ý rời vòng tay Bình An nhìn Gia Vũ tò mò.

"Đâu, đâu nào. " Bà Lan trong nhà đi ra, gương mặt đầy trông ngóng.

Đến khi nhìn thấy Gia Vũ, bà Lan sững sốt, ngạc nhiên cực độ.

"Vũ? "

" Con chào bác. Lâu rồi không gặp bác khỏe không?" Gia Vũ cười hiền, cúi đầu chào, cái chào này là thật lòng. Anh rất nhớ bác, anh luôn xem bác như mẹ ruột.

Bà Lan đưa mắt nhìn Bình An. Bà thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Năm đó, không biết tại sao đang yên đang lành hai đứa lại chia tay. Nhiều lần hỏi cô nhưng vô ích. Bây giờ, Vũ lại xuất hiện trước mặt bà.

Bình An cười yếu ớt. Đến cô còn không ngờ hướng chỉ mẹ. Gia Vũ đang nghĩ gì?

" Bác rất khỏe. Hai đứa mau vào nhà nhanh đứng ngoài này lâu cảm lạnh đấy. "

Gia Vũ gạt đầu cùng Bình An đi vào nhà. Anh đặt nhân sâm, thực phẩm dinh dưỡng lên bàn, đợi bà Lan ngồi xuống ghế, anh mới ngồi.

" Cháu có ít quà biếu bác, mong bác nhận cho cháu vui. "

" Đến chơi là bác vui rồi quà cáp chi cho tốn kém. " Bà Lan gạt đầu, mỉm cười hài lòng.

" Đó là điều cháu nên làm."

Nghe Gia Vũ nói câu này, bà Lan càng hài lòng hơn.

Bình An đưa mắt nhìn Gia Vũ. Anh có ý gì? Câu anh vừa nói khiến mẹ hiểu lầm là hai người đã quay lại. Cô nhìn người đàn ông bên cạnh có chút xa lạ. Anh của trước đây, chỉ cần nhìn qua là biết anh đang nghĩ gì ngay. Hiện tại, tâm tư thâm trầm khó đoán. Người đàn ông này thật sự là Gia Vũ? Người trước đây cô từng yêu?

" Con bé này còn ngần ra đấy vào bếp lấy nước cho Vũ." Bà Lan vỗ vào tay Bình An trách, gương mặt liến vui vẻ quay sang Gia Vũ:" Cháu chắc khát rồi? Để con bé vào trong lấy nước. "

Bình An không nói gì, đứng dậy đi vào bếp.

" Chị? " Như Ý kéo tay Bình An gọi.

Bình An đang lấy ly đặt vào khay, cúi đầu nhìn Như Ý mỉm cười:

"Sao nào?"

"Anh đẹp trai kia là người yêu chị hử?"

Tay cô hơi khựng lại.

"Không phải."

"Nhưng mẹ bảo phải mà. Em không chịu đâu em muốn anh ấy là anh rể của em. Mấy đứa bạn mà biết em có anh rể đẹp trai như thế, tụi nó chắc ngưỡng mộ em lắm." Như Ý giậm chân, nhõng nhẽo.

Nụ cười trên gương mặt Bình An cứng ngắc, đành hạ giọng:

"Được rồi, được rồi, là anh rể em được chưa?"

"Thật không? "

"Thật. "

Sau khi dỗ xong Như Ý, Bình An mang nước ra phòng khách. Không khí phòng khách rất vui vẻ, mẹ cô cùng Gia Vũ cười nói không ngớt, thấy bản thân giống người thừa, cô đành xuống bếp nấu thức ăn. Buổi ăn tối diễn ra cực kì vui vẻ, lâu rồi mẹ mới vui đến thế. Mặc dù không biết anh có mục đích gì nhưng cô vẫn nên cảm ơn anh.

Ra về, ngồi trên xe Bình An mới hỏi ra nghi vấn trong lòng:

"Sao anh lại đến nhà tôi? "

Gia Vũ mắt không nhìn cô một lần, tập trung lái xe, nhàn nhã:

"Thăm mẹ em. "

"Thăm mẹ tôi? Tại sao? Chẳng phải chúng ta đã..." Bình An chưa kịp nói hết câu, tiếng phanh xe thắng gấp trên đường, người ngã mạnh về phía trước, nhờ dây an toàn kéo lại, cô thờ phào, tim đập loạn xạ.

Rất nhanh một lực mạnh bóp lấy cằm Bình An. Cô nghe tiếng rít lên, âm thanh lạnh lùng pha tức giận bên tai:

"Chuyện của tôi không cần cô quản. Hãy nhớ kĩ vào, cô chỉ có quyền im lặng và phục tùng. Hiểu chứ?"

Bình An đau đến ứa nước mắt. Khi tưởng cằm sắp bị bóp nát, cánh tay ấy liền buông ra.

Suốt đoạn đường còn lại, Bình An biết ý không hỏi bất cứ câu nào nữa.

Xe dừng trước cổng biệt thự. Bình An vừa leo xuống xe, chiếc xe liền quay đầu, cô chỉ kịp nhìn thấy một vệt đen mất hút trên đường lớn. Cô xoa xoa chiếc cằm còn đỏ ửng của mình. Hơi lạnh buổi đêm khiến cô rùng mình, liền kéo cao cổ áo khoác. Người đàn ông này thật khó hiểu đang yên đang lành, liền vô cớ nổi giận.

***

Xe ô tô đỗ trước cửa quán bar Truy lạc. Gia Vũ xuống xe, ném chìa khóa cho tên bảo vệ bên cạnh, bản thân đi nhanh vào quán. Anh xuyên qua đám đông ồn ào đi lên lầu, vào phòng 2 vip.

Bên trong dưới ánh đèn mờ một chàng trai ngồi nhàn nhã dựa lưng vào ghế, chân bắt chéo trên bàn, không ngừng lắc lắc ly rượu trên tay.

Gia Vũ đi đến ghế ngồi xuống.

Văn Nguyệt liếc mắt, châm chọc:

"Hôm nay mặt trời lặn đằng Bắc hay đằng Nam đây? Mà lại hẹn tao uống rượu? "

Gia Vũ không thèm đoái hoài đến lời châm chọc, anh giật lấy ly rượu trên tay Văn Nguyệt ngửa cổ uống cạn.

Văn Nguyệt nhướn mày nhìn Gia Vũ, sắp lại gấn, tò mò:

"Thất tình hả?"

"Thất tình?" Gia Vũ cười khẩy hỏi lại. Anh lấy chai rượu trên bàn, ngửa cổ uống, chẳng khác nào uống nước lọc.

Văn Nguyệt biết bản thân đoán đúng, lắc đầu thờ dài, không ngăn cản Gia Vũ, hơn ai hết anh hiểu rõ mùi vị, nỗi đau này. Anh lấy chai rượu khác trên bàn rót vào ly, từ từ thưởng thức.

"Nguyệt mày biết không tao thực sự rất hận cô ấy. Cô ấy đúng là đồ không có trái tim.Tại sao cô ấy lại không yêu tao? "

"Mày say rồi. "

"Tao không say. "

Văn Nguyệt nhanh chóng bắt lấy Gia Vũ, ngăn một màn sắp đo đấ, làm bầm:

"Thế còn bảo không say. "

"Tao không say. "

" Rời, rời. Mây không say. Đi, tao đưa mày về. "

Ném Gia Vũ lên xe, Văn Nguyệt nhẹ nhõm, khởi động ô tô, ô tô lao vút hòa vào bóng đêm.

Đến biệt thự của Gia Vũ, Văn Nguyệt lúc này mới đứng hình trong vài giây. Anh muốn chửi thề. Thằng này không thuê giúp việc, anh đưa vào nhà bằng cách nào?

Vỗ vỗ mặt Gia Vũ:

"Chìa khóa nhà mày để đâu?"

"..."

Văn Nguyệt thờ dài, đưa tay vào túi quần Gia Vũ sờ mó một hồi.

"Mày để tao à..." Gia Vũ hơi hé mắt, lầu bầu.

Cả người cứng ngắc, Văn Nguyệt đưa ánh mắt sắc bén như dao nhìn Gia Vũ tiếp tục chìm vào con say.

"Ông đây thêm vào. Mẹ kiếp. "

Một hồi vật vờ, Văn Nguyệt cũng thành công tìm ra chìa khóa. Anh đi tìm Gia Vũ mở cổng biệt thự, đi một quãng sân thật dài, thật dài khiến anh muốn tắt thở. Lối lối kéo kéo một hồi cũng đến trước cửa. Anh quăng Gia Vũ xuống đất, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán thờ phờ phờ.

"Một chết mất. À quên sao mình không lái xe vào nhỉ? Đem vác nó từ cổng vào cho cực thân nhỉ? Trời ơi, mình điên rồi. "

Văn Nguyệt hăm hực mở cửa. Cánh cửa vừa mở, chút nữa dọa anh chết ngất, một cô gái rất xinh đẹp đứng ngay trước cửa. Nhìn thấy anh, cô gái ấy tròn tròn mắt ngạc nhiên không kém.

"Cô là ai? "

"Anh là ai? " Bình An nhìn chàng trai trước mặt đề phòng. Bây giờ đã gần ba giờ sáng rồi, lẽ nào cô thức chờ Gia Vũ lại chờ được ăn trộm. Cô lui về sau mấy bước, lạnh giọng:

"Anh là ăn trộm? "

Văn Nguyệt thừ mặt ra, khóc không ra nước mắt. Cô gái này nghĩ đi đâu vậy có ăn trộm nào đẹp trai như anh không? Đương nhiên là không rồi.

"Cô xem ăn trộm mà đẹp trai như tôi à? Lại còn ngang nhiên đi vào cửa chính?"

"Thế anh là ai? "Bình An không tin lắm.

"Tôi là bạn Gia Vũ. " Văn Nguyệt nhấn mạnh từng chữ, nhớ sự ra đời gì anh la lên:

"Ấy chết, để nó nằm ngoài sân này giờ khéo trúng gió cái tiêu. "

Văn Nguyệt lúc này mới ngó đến đến bạn, chạy ra ôm Gia Vũ vào.

Bình An vội chạy lên đỡ một tay.

"Sao anh ấy say đến thế này? "

Văn Nguyệt bĩu môi, nhún vai. Cô gái này nói cứ như anh là người ép Gia Vũ uống say bí tỉ không bằng là do... Anh đưa mắt nhìn Bình An. Cô gái Gia Vũ nói là cô gái này?

"Sao tôi biết được. "

Ném Gia Vũ lên giường.

"Nhiệm vụ tôi đã xong, phần còn lại giao cho cô. "

"Cảm ơn anh. "

"Không có gì. Tôi về đây " Văn Nguyệt để lại câu nói rồi một mạch đi thẳng ra cổng. Trên đường đi không ngừng lải nhải:

"Thằng này im im mà ghê thật, đem con người ta về nhà luôn. Ta nói im im mới nguy hiểm. Ông bà ta nói đâu có sai. "

"Thật không ngờ,..."

"Khó mà tin được.... "

"Khéo làm thịt con người ta mất... "

...

...

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyện cũ

Bình An nhìn người đàn ông say mềm trên giường, đi đến cởi áo quần bẩn. Đây là lần thứ hai, cô có kinh nghiệm hơn, động tác nhanh nhẹn, dịu dàng, thành thực. Cô lấy khăn thấm vào nước ấm, vắt khô, lau người anh, đi đến tủ tìm bộ quần áo sạch sẽ mặc vào.

Trời đã bắt đầu sáng. Bình An ngồi bên mép giường ngắm Gia Vũ một lúc mới đứng dậy, khép cửa phòng. Xuống bếp nấu canh giải rượu.

Bình An ngồi xuống ghế, tay chống cằm, không gian cực kì yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng sôi sùng sục phát ra từ nồi canh giải rượu, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Gia Vũ tỉnh dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường đã điểm sáu giờ sáng. Mây anh nhủ lại đưa tay dầy dầy trán, đầu đau như búa bổ. Anh xuống giường, sững người nhìn bộ quần áo sạch sẽ đang mặc, liền mở cửa đi xuống lầu. Đèn trong bếp bật sáng, anh vào bếp, trong đôi mắt phủ một tầng hơi nước mỏng hiện lên tia kính ngác, nhìn chăm chăm người con gái đang ngủ quên trên bàn. Ngủ không ngoan giấc, có lẽ đang gặp ác mộng, lòng mày nhúu chặt.

Gia Vũ đi đến, dịu dàng vén mấy lọn tóc lòa xòa trước mặt Bình An ra sau tai, gương mặt cô tiêu tụy, vàng thẫm mắt nhàn nhạt, anh đau lòng vuốt ve khuôn mặt cô đến thất thần. Nước mắt theo khóe mắt cô lăn dài trên gò má.

An, giấc mơ đó, em thấy gì? Tại sao em lại đau lòng như vậy?

Gia Vũ dịu dàng lau đi những giọt nước mắt, anh cảm thấy tay mình theo những giọt nước mắt ấy mà nóng lên. Cúi người bế Bình An vào lòng. Cô nhén miệng, rúc vào lòng ngực anh, nấp máy mũi, anh lắng tai nhưng không nghe rõ.

Bình An mơ hồ thiếp đi. Con ác mộng này đã theo cô hơn chín năm nay, xuất hiện trong mơ lặp đi lặp lại hàng nghìn hàng vạn lần. Có lẽ ông trời trừng phạt, luôn nhắc nhở cô nhớ năm đó cô nhận tâm, ác độc ra sao? Nhắc nhở cô làm anh đau khổ ra sao? Nhắc nhở cô không thể quay đầu. Nhắc nhở cô làm rất tốt. Hôm ấy trời mưa tầm tã, bầu trời xám xịt. Năm giờ chiều, cô lẳng lặng cầm ô bước ra khỏi cổng trường, theo thói quen ánh mắt nhìn về phía trạm xe buýt đối diện. Cô nhìn thấy bóng dáng anh thoát ần, thoát hiện trong làn mưa. Bóng dáng cao gầy, tấm lưng thẳng cương nghị cô đã từng an tâm dựa vào và tưởng rằng sẽ dựa dẫm cả đời. Nhưng cuộc đời quá dài, lại có quá nhiều ngã rẽ. Cô đã rẽ một hướng khác không thể cùng anh nắm tay nhau bước về phía trước. Hít sâu một hơi cô tiến về phía anh. Qua làn mưa, cô nhìn thấy anh cúi đầu nhìn những chiếc lá trôi theo dòng nước chảy xuống cống. Nhận ra điều gì, anh ngừng đầu, trông thấy cô, gương mặt anh phút chốc rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh ý cười. Cô chưa kịp đến, anh đã chạy về phía cô. Vội kiếng chân che ô cho anh:

" Sao không đứng đó chờ em? Anh ướt hết rồi. " Bình An nhìn chăm chăm vào mái tóc cùng chiếc áo sơ mi trắng lấm tấm hạt mưa. Cô đưa tay vào túi lấy khăn mùi xoa, bàn tay cầm khăn bông cứng đờ, run rẩy cất chiếc khăn lại vào túi. Phải tàn nhẫn, phải để anh hết hi vọng về cô.

Anh đưa tay vệt đi mái tóc dính bết ngang trán, hải hước:

" Anh muốn ở cạnh em, xa em một giây anh đã nhớ rồi. "

Nếu là trước kia, cô sẽ bật cười đánh anh, hôm đó cô chỉ gượng cười nói lảng sang chuyện khác:

" Anh chờ em lâu không? Hôm nay lớp em ra trễ. " Nghĩ cũng thật lạ cô và anh học cùng trường, cùng khối khác lớp anh học buổi sáng, lớp cô buổi chiều và cô thường nghĩ họ sao gặp được nhau? Buổi chiều mưa lần đầu tiên cô gặp anh ở thư viện, phải chăng là nhân duyên do ông trời sắp đặt nhưng duyên này quá mỏng, không thể ở bên nhau đến đầu bạc răng long. Vậy thì đừng gặp để lưu luyến, để tổn thương nhau.

Bình An ngày trước vô tình đọc một câu chuyện trên mạng. Tương truyền rằng những đôi nam nữ yêu nhau lần đầu tiên gặp nhau khi trời mưa thì tình yêu của họ sẽ gặp rất nhiều trắc trở. Vì mưa tượng trưng cho nỗi buồn, sự ly biệt.

Bình An cũng hơi lo sợ nhưng cô tin rằng tình yêu của anh cùng cô đủ lớn có thể vượt qua mọi sóng gió. Lại không ngờ rằng tình yêu ấy không chịu nổi một đòn liền vỡ tan. Thì ra câu truyện truyền thuyết ấy là có thật...

Bình An gặp anh vào một ngày mưa, chia tay anh cũng vào một ngày mưa. Lần đầu, lần cuối? Phải chăng tình yêu hai người chỉ là giấc mộng, tình mộng, quay về vạch xuất phát ban đầu. Xem như chưa từng gặp nhau, xem như chưa từng quen biết, xem như chưa từng có con mưa định mệnh.

" Không lâu, anh chờ em cả đời cũng được. "

Bình An cúi đầu im lặng, cô và anh sánh vai nhau đi về.

Không phát hiện ra vẻ khác thường của Bình An, anh vừa đi vừa kể, giọng điệu vui vẻ:

" Vừa rồi trên đường đến đây anh tình cờ đi ngang qua đại học K. Năm sau chúng ta vào học trường đó. Nghĩ đến đấy thôi anh liền thấy phấn khởi. "

Bình An dừng lại, anh vừa đi vừa kể vội dừng lại ngác nhiên nhìn cô. Cô ngừng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt tràn ngập hình bóng cô.

" Chúng ta chia tay đi. " Giọng nhàn nhạt không rõ cảm xúc. Bình An đã tập đứng trước gương nói hàng trăm lần, vậy mà hiện tại thốt ra vẫn đau như lần đầu tập nói.

Mỗi phút trôi qua tựa hàng ngàn thế kỉ bên tai chỉ có tiếng nước mưa rơi lộp bộp trên ô cùng tiếng thở nặng nhọc của anh. Nụ cười trên môi anh cứng ngắt, gương mặt trở nên nhợt nhạt. Anh nhìn cô ánh mắt tràn ngập vẻ sững sốt và không thể tin.

Bình an vội cúi gầm mặt xuống đất sợ chỉ cần nhìn anh thêm một phút nữa thôi thì cô sẽ bắt chấp tất cả nhào vào lòng ngực anh.

“Tại sao?” Giọng anh run lên khàn khàn.

“Chúng ta không hợp nhau?” Trước đây khi xem phim hay đọc truyện khi nghe đến lý do này Bình An đều bật cười chế giễu không ngờ hiện tại bản thân lại sử dụng. Không hợp nhau? Chỉ ba từ đơn giản, nhẹ nhàng chấm dứt cho một mối quan hệ, chấm dứt một câu chuyện tình yêu. Không phải là chúng ta không hợp nhau chỉ là hết yêu lại không biết nói gì, muốn vãn lý do gộp lại vồn vện thành ba từ “không hợp nhau” thật hài hước, thật bi thương. Chưa chờ anh kịp phản ứng, cô vội xoay người bước đi, cô sợ nhìn anh thêm một chút nữa, cô sẽ không đành lòng mà ôm chặt lấy anh.

Cả người bị ôm chặt từ phía sau, cô có thể cảm nhận được lồng ngực đập phồng của anh. Anh run rẩy “ Anh xin lỗi. Em giận anh à? Anh xin lỗi...em đừng bỏ anh. Anh...xin...em. Em nói đi...anh nhất định sẽ sửa...anh sẽ sửa...đừng bỏ anh...”

Bình An cắn môi gắng gượng không khóc. Cô hít một hơi sâu, cất giọng lạnh lùng: “ Tất cả những gì anh làm cho tôi đều sai cả. Anh tỉnh lại đi. Anh nghĩ tôi sẽ yêu anh? Một người ngay đến tiền mua cho tôi cây kem cũng phải giành giật?”. Cô cảm nhận được thân thể phía sau cứng đờ, thừa dịp cô dùng lực gỡ tay anh, bước đi.

“Đừng... bỏ... anh.”

Cổ tay bị bàn tay anh nắm chặt, cô hét mạnh, hét lên: “ Buông ra.” Chỉ một lực nhỏ đã khiến anh ngã nhào ra đường, xuyên qua màn mưa ngày một trắng xóa, cô nhìn thấy thân thể anh run rẩy, đau thương trên mặt đường, anh lồm cồm bò dậy ôm lấy chân cô: “Đừng... bỏ... anh... xin em anh hứa sẽ làm ra thật... nhiều tiền... Xin em đừng bỏ anh...”

Tím Bình An vỡ vụn, ngực đau nhói đến không thở nổi, cô chua xót ngoài mặt tuyệt nhiên không cảm xúc gỡ tay anh ra khỏi chân cô, tuyệt tình: “Đừng bám lấy tôi nữa. Tôi hết yêu anh rồi. Tôi chán ngấy phải ở cùng anh. Anh hiểu không? Xin anh đẩy hãy buông tha cho tôi.”

Tay anh dần dần buông khỏi chân cô, ánh mắt anh trống rỗng, anh cúi đầu nhìn chằm chằm xuống mặt đường. Bình An thừa dịp quay đi, cô dùng hết sức lực để chạy, cô sợ, sợ anh nhìn thấy được vẻ không nở từ cô.

Vũ, em xin lỗi.

Em xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Giã xé

Khi Bình An tỉnh giấc, đồng hồ đã điểm mười giờ sáng. Bên ngoài, ánh nắng nhu hòa bao phủ khắp ngôi biệt thự, vài tia nắng len lỏi qua tán lá bằng lăng chiếu rọi vào phòng. Cô nhắm mắt, thần trí lơ mơ, ươn vai. Chợt đôi mắt khép hờ mở to hết cỡ, nhìn quanh.

"Thôi chết." Bình An hét lớn, đập tung chăn, không kịp gấp, xô dép, mở cửa đi vội xuống lầu, cô chạy vào bếp. Nồi canh giải rượu đã tắt từ lâu, cô mở nắp, bên trong vơi đi phân nửa, liền thơ phào nhẹ nhõm. Không ngờ bản thân mệt quá ngủ thiếp đi.

Khoan đã, anh bé cô lên phòng sao?

Nghĩ đến đây, Bình An cười tủm tỉm, vị ngọt phủ kín lồng ngực.

Lúc dọn dẹp, Bình An trông thấy mảnh giấy nhỏ trên bàn, cầm lên xem, bên trong là nét chữ đều ngay ngắn, uyển chuyển lại rất có lực của Gia Vũ" Hôm nay, cô không cần đến công ty." Cô nhét mảnh giấy vào túi, tiếp tục dọn dẹp, rửa chén bát. Công việc kết thúc tầm giữa trưa. Bụng đói cồn cào, Bình An nấu tạm bát mì ăn lót dạ.

Gia Vũ bảo không cần đến công ty, Bình An rảnh rồi đâm ra buồn chán bèn lên phòng thay đồ, cô ăn mặc khá giản dị áo thun trắng form rộng, quần jeans rách, tóc buộc đuôi ngựa. Cô ngắm mình một lượt trong gương, hài lòng đeo túi xách đi bộ ra đường lớn bắt taxi. Vì biệt thự Gia Vũ nằm trong khu Thảo Minh- khu nhà giành cho người khá giả, giàu có, bình thường taxi không chạy vào trong đây, trừ khi có người bảo taxi đưa vào trong này. Ngồi trên xe, Bình An không quên lấy điện thoại nhắn tin cho Gia Vũ biết chiều nay cô về nhà mẹ và có lẽ sẽ về hơi muộn.

Điều Bình An không ngờ đến nhất là gặp lại Thiên Thành ở nhà cô.

"Sao anh lại ở đây?" Bình An kinh ngạc nhìn người đàn ông điển trai ngồi trên ghế.

"Con bé này sao lại nói anh như vậy." Bà Lan vừa hay từ dưới bếp đi lên, nghe thấy cuộc trò chuyện của Bình An, khế trách mắng.

" Không sao đâu bác." Thiên Thành xua tay, nụ cười thường trực khoe môi, nhìn sang Bình An cất giọng ấm áp:"Anh, lâu rồi mới gặp. Em khỏe không?"

Bình An đi đến ngồi xuống ghế, đối diện anh, cô biết vừa rồi bản thân hơi quá lời, liền cất giọng mềm mỏng:

" Em khỏe. Cảm ơn anh."

Từ hôm gặp cô gần trung tâm thương mại Hi Vọng bây giờ anh mới gặp lại. Cô hiện tại sắc mặt hồng hào tươi tắn, vẻ tiêu tụy xanh xao trước đây đã biến mất. Đôi mắt đượm buồn, u uất ngày trước thay thế bằng sự hoạt bát, linh động. Anh nhìn có chút thất thần.

Bà Lan ngó nghiêng ra cửa, một hồi mới đi đến nắm tay Bình An hỏi:

" Hôm nay Gia Vũ không đến cùng con à?"

" Hôm nay anh ấy bận đi làm mẹ."

Bà Lan gật đầu, quay sang Thiên Thành.

" Uống nước đi cháu."

" Vâng ạ." Anh lễ phép đáp. Nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi của bà Lan và Bình An trong đôi mắt đen tuyền dâng lên vẻ sùng sốt rất nhanh liền biến mất.

Cô cùng anh trò chuyện một lúc.

Qua cửa sổ khép hờ, sắc trời bên ngoài đã vào chiều. Bình An nhìn cảnh sắc bên ngoài đến thất thần. Không biết Vũ đang làm gì nhỉ? Cô ngày càng không khống chế được bản thân nhớ đến anh nhiều hơn. Tình yêu trước đây giống hạt giống khô héo trong lòng vì sự xuất hiện không báo trước của anh lại gieo mầm, nảy chồi, bén rễ sâu vào tim.

Thiên Thành nhìn người đối diện đang thất thần, không muốn phá hủy chỉ lẳng lặng ngắm cô. Ánh nắng chiều tà len lỏi vào bao phủ lên người cô một màu vàng ươm rực rỡ. Cô ngồi đối diện cách anh chưa đầy hai mét có sao anh cảm thấy xa vời vợi, chẳng có cách nào nhích lại gần được. Anh biết cô hơn ba năm rồi. Trong ba năm cô chưa từng nhờ vả anh bất cứ chuyện gì. Anh rất khâm phục sự kiên cường, dũng cảm, không khuất phục số phận toát ra từ cô và chính điều ấy khiến anh thu hút, say mê. Từ sau khi cô rời Nhật Minh, anh mới phát hiện ra bản thân anh yêu cô nhiều đến nhường nào. Anh rất muốn bảo vệ, che mưa tránh gió cho cô. Nhưng Gia Vũ là ai? Là bạn trai? Người đàn ông ấy xuất hiện từ khi nào? Ánh mắt chợt tối sầm. Anh không cho phép bất kì ai cướp đi cô. Cô sẽ là của anh. Cô chỉ thuộc về anh.

Giọng nói bà Lan cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hai người, đưa cả hai về thực tại:

"Thành ở lại ăn cơm nhé cháu?"

"Dạ thôi ạ. Cháu có việc gấp phải về ngay. Hôm nào rảnh cháu lại ghé." Thiên Thành liếc nhìn đồng hồ treo tường đã điểm gần năm giờ, anh phải về quán cà phê Nhật Minh. Anh đứng dậy, Bình An liền đứng theo.

Bà Lan tiếc nuối:

"Vậy hôm khác ghé nhà bác chơi tiếp nhé. "

"Mẹ. " Bình An nhìn mẹ rồi tiếp lời:" Anh ấy nhiều việc chúng ta không nên phiền anh ấy. "

"Không phiền, không phiền. Anh rất vui là đằng khác." Thiên Thành nghĩ bụng anh muốn gặp cô còn không hết sao cảm thấy phiền được.

Anh Thành nói đến vậy Bình An cũng không tiện từ chối tiếp. Cô tiễn anh ra cổng.

"Em vào đi. " Thiên Thành dừng bước.

"Vâng, anh về cẩn thận nhé. " Bình An gật đầu, khoá cổng, xoay người đi vào nhà.

Thiên Thành lưu luyến nhìn bóng Bình An khuất dần. Chuông điện thoại bất chợt reo lên, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, Thiên Thành khẩn trương nhấc máy:

"Tìm thấy Thiên Khải chưa?"

Đầu dây bên kia một giọng đàn ông đáp:

"Xin lỗi cậu, tôi vẫn chưa tìm thấy cậu ấy."

"Không sao. Tôi đã quen việc chờ đợi. "Thiên Thành thở dài, tuy đã đoán trước được phần nào nhưng chính tai nghe, vẫn không nén được nỗi thất vọng. Mười bảy năm nay anh tìm Thiên Khải trong vô vọng, như mò kim đáy bể. Nếu khi xưa không ham chơi để mặc em ấy thì có lẽ bây giờ anh sẽ chẳng sống mãi trong niềm ân hận, day dứt khôn nguôi. Anh đã lập lời thề nhất định sẽ tìm thấy và bù đắp cho Thiên Khải hết phần đời còn lại của anh. Sức nhớ ra điều gì, anh lạnh giọng:

"Giúp tôi điều tra người đàn ông tên Gia Vũ. "

Thiên Thành cúp máy, không vội đi ngay, đứng lặng lúc lâu, rồi mới từ từ xoay người rời đi.

***

Bình An ăn xong bữa cơm chiều cùng mẹ và Như Ý, ngồi chơi thêm một lát rồi ra về.

Ra đường lớn, Bình An không vội bắt taxi ngay, cô thông thả dạo bộ, hoà vào dòng người đông đúc. Bây giờ đã là giữa thu, khí trời se se lạnh, cô khịt mũi, kéo cao cổ áo khoác.

"Bình An? " Giọng điệu dè dặt của người đàn ông cất lên.

Bình An dừng bước, kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng đối diện, mắt một lúc mới thoát lên:" Minh Quân? "

Người đàn ông được Bình An gọi là Minh Quân đến lúc này khẳng định không nhận làm người, chân mày liền giãn ra, gương mặt rạng rỡ lên trông thấy. Anh ngỡ lờ:

“Chúng ta sang bên quán cà phê đối diện nói chuyện được chứ?”

Bình An nhìn theo hướng tay anh chỉ, bên kia đường quán cà phê Hương Hương tấp nập khách, cô chần chừ một lúc rồi mới gật đầu đồng ý,

Ngồi trong quán, Bình An gọi cho mình cốc cà cao nóng, cô đặt hai bàn tay lạnh ngắt vì lạnh lên cốc cà cao, tay dần dần ấm, cô thở hắt ra vì dễ chịu.

Nhìn một loạt động tác của người đối diện, Minh Quân không nén được liền nở ra một nụ cười, anh lấy muỗng khuấy khuấy cốc cà phê, cất giọng:” Em vẫn giống như trước.”. Hơn chín năm trước, lần đầu tiên anh gặp cô là trong một quán cà phê của thành phố A, cô làm phục vụ, anh là một vị khách vắng lai vì sự trong sáng có chút ngây ngô của cô thu hút mà dừng chân lại, anh cảm nắng cô. Nhiều lần tỏ tình bị cô từ chối, khiến anh có cảm giác muốn chinh phục, rất tiếc làm đủ mọi cách vẫn không đòi được cái ngoái đầu nhìn lại của cô. Hiện tại tuy đã hết thích cô nhưng anh thật sự xem cô là người bạn tri kỉ lâu năm gặp lại. Chợt nghĩ đến điều gì, anh dè dặt hỏi: “ Em và người đó. ...sao rồi?” Anh nhớ đó là một buổi đầu xuân, lần đầu tiên nhận được tin nhắn cô hẹn gặp anh. Anh rất bất ngờ, nghĩ rằng sau bao lần tỏ tình cô đã rung động bởi tấm chân tình từ anh nhưng không ngày hôm đó lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ gầy rộc, đôi mắt đượm buồn trống rỗng của cô, nghe cô đề nghị diễn một vở kịch tình tay ba. Anh tuy bất ngờ, lòng lại vui mừng khó tả, vội gật đầu đồng ý giúp. Con ác quỷ trong lòng anh đã chiến thắng, anh muốn chia rẽ bọn họ, muốn chinh phục cô.

Bình An hơi khựng lại, sau đó liền thả lỏng, ánh mắt có chút xa xăm hồi tưởng về quá khứ, cô cười nhẹ, lắc đầu:

“Tất cả đã quá muộn, không thể quay lại.”

Bình An tuy nói với Minh Quân nhưng lại đang nhắc nhở chính mình. Cô và Gia Vũ đã không thể nào rồi. Nếu hôm nay không gặp lại Minh Quân cô xém chút quên mất.

“Anh xin lỗi, ngày đó anh không nên cùng em diễn vở kịch đó.” Minh Quân thở dài, suốt mấy năm qua anh vẫn luôn sống trong nỗi hối hận cùng ăn năn. Anh hối hận vì lúc đó chưa đủ trưởng thành, chưa đủ chín chắn, vì quá hiếu thắng muốn chiếm lấy cô mà chấp nhận cùng cô diễn vở kịch tình tay ba. Nếu không có anh, có lẽ hai người bọn họ gương vỡ lại lành.

“Anh không có lỗi gì cả. Đó là do em lựa chọn. Giờ cho có quay ngược về thời điểm đó em vẫn sẽ lựa chọn như vậy.” Cô từ trước đến nay vẫn chưa từng hối hận vì quyết đó.

Minh Quân thở dài, vị cà phê đen trong miệng trở nên đắng chát. Anh là người ngoài cuộc, ẩn khúc trong chuyện tình bọn họ anh không tiện xen vào, nhưng anh cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ thành ra như vậy. Và giờ đây...anh thờ dài. Khóe mắt anh dần lên tia hối hận cùng day dứt nhưng rất nhanh biến mất. Anh nắm lấy tay Bình An nhẹ giọng:

“Anh thật sự xin lỗi em.”

Bình An không ngờ Minh Quân nắm lấy tay mình, cô vội rút tay lại, ánh mắt vô tình lướt qua người đàn ông đứng sừng sững phía sau lưng Minh Quân. Đến khi nhìn rõ, cô hoảng hốt đứng bật dậy, luồng cuống thốt ra:

“Vũ...anh...”

Sao anh lại đến đây?

Chưa kịp thốt hết câu, Gia Vũ đã tiến lên, khuôn mặt đặng đặng sát khí nắm lấy cổ áo Minh Quân kéo anh ta đứng bật dậy.

Minh Quân khá bất ngờ và hơn hết là sợ hãi nhìn gương mặt dữ tợn của Gia Vũ, cổ áo bị ghì chặt, anh khó khăn cất giọng phân bua:

“Anh...hiều lắm,, rồi...tôi...và cô ấy...chỉ là bạn cũ gặp nhau...tâm sự.”

Tâm sự? Gia Vũ bật cười, hai người xem anh là kẻ ngốc? Chín năm trước cũng vậy bây giờ cũng vậy, chỉ khác là anh của năm xưa nhu nhược, hèn mọn quỳ gối xuống cầu xin cô đừng bỏ rơi anh theo hấn ta, hiện tại đứng hòng. Cú đấm trời giáng trút xuống, Minh Quân ngã nhào ra đất, khóe môi rỉ máu, luộm cuộm bò dậy.

Khách trong quán vì sự việc diễn ra bất ngờ, kẻ vội đứng dậy, kẻ hoảng hốt la lên, kẻ lấy điện thoại ra quay lại.

Bình An lúc này mới hoảng hồn vội chạy đến đỡ lấy Minh Quân: “Anh không sao chứ?” Ánh mắt cô ai oán nhìn Gia Vũ trách móc, cô đỡ Minh Quân đứng dậy, đau đớn nhìn Gia Vũ:

“Tôi và anh ấy thật sự chẳng có gì.” Nói xong, Bình An dìu Minh Quân toan rời đi.

Gia Vũ cười nhạt nhìn một màn ân ái ái trước mặt, trái tim như bị bóp nát, tay cuộn chặt thành nắm đấm, anh rít từng lời qua kẽ răng:

“Cô dám bước đi với hấn ta thêm một bước nữa, tôi sẽ khiến hấn ta sống không bằng chết.”

Bước chân Bình An khựng lại, lòng dường như nguội lạnh, ngẩng đầu nhìn Gia Vũ, cô thấy anh thật xa lạ, xa lạ đến ức khiến cô nghi ngờ rằng anh có thật sự là Gia Vũ? Người cô từng yêu? Cô tin anh nói được làm được, điều đó khiến cô thêm sợ hãi.

Minh Quân biết Bình An khó xử, anh lau đi vết máu trên miệng, nói khẽ: “Em qua đó đi, anh tự về được, anh không sao?”

“Em xin lỗi.” Bình An không ngờ sự việc lại đến mức này.

Minh Quân lắc đầu, xua tay. Anh mới là người nên xin lỗi cô.

Gia Vũ tiến nắm chặt cổ tay Bình An kéo đi, cô bước đi theo anh, ánh mắt trống rỗng như một cái xác không hồn.

Bóng dáng hai người khuất dần sau cửa, không còn kịch hay để xem người trong quán cũng tàn ra về lại chỗ cũ. Minh Quân lấy tay lau máu dính trên khoe môi, anh hướng mắt nhìn về phía cánh cửa bên gian trong từ từ mở ra, Đào Ái Huân xuất hiện mỉm cười bước đến.

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, cô hài lòng rồi chứ?” Minh Quân nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt ai oán nhìn người đối diện.

Đào Ái Huân bỏ ngoài tai lời nói trách móc ai oán của Minh Quân lướt qua anh ta không quên dừng lại nhún vai, cười cười: “Đôi bên cùng có lợi không phải sao?”

Minh Quân ai oán nhìn theo bóng dáng cô ả, nghiến chặt răng: “Đồ đàn bà ác độc.”

*****

Ô tô vừa dừng ngay trước cổng biệt thự, Gia Vũ liền bước xuống xe mở cửa kéo mạnh Bình An đi vào trong biệt thự. Cổ tay bị anh nắm chặt lôi đi, cô yếu ớt chống cự: “Tôi có thể tự đi, anh buông ra, anh làm tôi đau đấy.”

Gia Vũ mặt đặng đặng sát khí bỏ ngoài tai lời nói của Bình An càng tăng thêm lực lôi cô lên lầu, anh mở cửa phòng ném cô lên giường. Cô lồm cồm bò dậy, trừng mắt: “Anh điên sao?”

“Phải, tôi điên đấy.” Lừa giỡn chưa kịp nguôi vì câu nói của Bình An lại dâng trào, Gia Vũ tiến về phía giường, đưa tay bắt đầu cởi cúc áo,

Bình An sợ hãi lùi về phía sau, cô hét lên: “Anh muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?” Gia Vũ cười lạnh, cúi người thì thầm bên tai Bình An: “Tôi muốn cô?”

Bình An tròn tròn mắt đầy mạnh Gia Vũ thì bị đẩy ngã xuống giường, anh đè lên người cô hôn ngấu nghiến. Cô giãy giụa phản kháng muốn đẩy anh nhưng hai tay bị anh chế trụ trên đỉnh đầu. Thừa dịp cô hé miệng, lưỡi anh xâm nhập vào trong khoang miệng cô càng quết. Bình An bị anh hôn đến thở không ra hơi, cả người mềm nhũn, nơi mềm yếu nhất trong tim dường như bị phá vỡ, đến khi cô tưởng chừng sinh khí bị rút cạn môi anh liền rời khỏi môi cô di chuyển lên trên ngâm chặt lấy vành tay cô mát nhẹ.

Bình an hít sâu một hơi, cắn chặt răng ngăn không cho tiếng rên phát ra khỏi miệng. Gia Vũ dừng lại, nói khẽ vào tai cô: “Cô ngủ với tôi đêm nay tôi sẽ tha cho hấn ta. Hay là...cô muốn hấn bị tay trắng mất đi tất cả?”

“Bi ỏi.” Bình An cả người cứng đờ, vung vẩy thoát khỏi lòng ngực Gia Vũ, Cô hét lên, ánh mắt ngấn lệ. Anh nghĩ cô là hạn phụ nữ rề rề?

Nhìn cô vung vẩy trong lòng ngực, Gia Vũ thích thú dùng lực mạnh hơn, anh dùng thân thể mình đè lên cô, cười như không cười, đầy mắt lạnh băng nhìn thẳng vào đôi mắt ai oán trước mặt: “Cô không muốn tôi. Hay là...muốn ngủ với hấn?” Anh kéo dài thanh âm, lạnh lẽo quan sát sắc mặt cô từ ai oán chuyển thành bi phẫn rồi đau thương tội cùng. Đấy mắt dâng lên tia không đành lòng nhưng rất nhanh khôi phục.

Bình An ngừng phản kháng, nằm bất động dưới thân anh. Nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng, âm hiểm của anh thêm một giây phút nào nữa, nước mắt từng giọt lăn dài rơi xuống ga giường rất nhanh biến mất. Cô tin anh nói được làm được. Anh ép cô từng bước từng bước đến ngày hôm nay thì cũng có thể khiến Minh Quân rơi xuống vực thẳm. Cô không muốn bất cứ ai vì mình mà bị liên lụy, một mình cô là đủ rồi. “Tôi đồng ý.”

Bình An đâu biết rằng chỉ ba từ đó của cô khiến tim Gia Vũ vỡ vụn, anh nhìn cô yếu ớt như con rối nằm dưới thân anh đến bị thương. Thì ra cô yêu hấn ta đến vậy, có thể vì hấn ta làm bất cứ chuyện gì dù là ngu cùng anh. Anh cười, nụ cười thê lương đến cô độc, vội đứng dậy rời khỏi phòng. Anh không muốn ở căn phòng này thêm một phút giây nào nữa.

Cảm nhận được Gia Vũ đứng dậy rời khỏi giường, Bình an từ từ mở mắt, qua làn nước mắt chỉ thấy bóng dáng anh mất hút nơi phía cửa, cô cuộn tròn thân thể, nước mắt rơi không ngừng. Tại sao cô với anh lại rơi vào bước đường của hôm nay? Tại sao? Trả lời cô chỉ là màn đêm yên tĩnh đến tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chiến tranh lạnh

Gia Vũ nán lại, không rời đi ngay. Anh tựa lưng vào cửa, sức lực như bị rút cạn, lồng ngực có một luồng khí nghẹn ứ lại khiến anh không tài nào thờ nổi. Không gian yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy tiếng khóc tuyệt vọng phát ra từ căn phòng, anh đưa tay ôm đầu thân thể trượt từ từ xuống mặt sàn. Hơi lạnh từ sàn nhà thẩm thấu vào thân thể, anh cảm thấy cả người mình trở nên lãnh lẽo. Anh cho tay vào túi quần lấy gói thuốc lá, lấy ra một điếu châm lửa, anh rít mạnh rồi nhả ra, làn khói dày đặc bao quanh lấy anh. Hết điếu này đến điếu khác, lý trí anh từ từ trở về. Mọi chuyện hôm nay có vẻ quá trùng hợp, số điện thoại đó là của ai? Tại sao lại thông báo cho anh địa điểm của Bình An để anh đến? Anh cầm lấy điện thoại, gọi vào số điện thoại khi chiều nhưng số máy ấy đã thành thuê bao. Anh nhủ mảy, đôi mắt trong màn đêm trở nên sắc bén đến đáng sợ. Anh không biết đây là vô tình hay cố ý nhưng anh không cho phép bất kì ai có thể làm hại đến Bình An cũng như lợi dụng cô. Anh tiếp tục bấm một dãy số khác, máy nhanh chóng được kết nối, anh đứng dậy đi xuống lầu.

“Giúp tôi điều tra số máy này *****337.” Anh dừng lại sau đó tiếp tục: “Ngoài ra tôi muốn anh bằng bất cứ giá nào hãy ngăn chặn clip chiều nay trong quán cà phê Hương Hương. Tôi không muốn thấy ngày mai tôi và cô ấy sẽ đứng đầu trang báo. Anh hiểu chứ?”

Anh cúp máy, ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa đóng chặt phía trên lầu rồi thở dài. Anh đứng lặng như pho tượng. Chẳng biết qua bao lâu thân thể khẽ chuyển động, anh đi thẳng ra bên ngoài, lái xe rời đi.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, hắt vào phòng tạo thành những vệt dài loang lổ. Bình An cuộn tròn trên giường, cô không tài nào ngủ được, mắt nhìn trần trần trần nhà. Cô nghe thấy tiếng động cơ xe phát ra trong đêm rồi nhanh chóng biến mất, vài con chim hoảng sợ lao vút khỏi cành cây cắt tiếng hót hoảng hốt rồi từ từ mọi âm thanh lắng lại, không gian yên tĩnh khôi phục. Cô đoán Gia Vũ đã rời đi liền nở nụ cười yếu ớt còn khó coi hơn khóc. Hai người bọn họ gặp nhau, quen nhau, yêu nhau, hận nhau, oán trách nhau cùng trải qua đủ cung bậc cảm xúc để rồi chẳng có cách nào để nhích lại gần nhau nữa.

Gia Vũ cả đêm không về. Bình An thức trắng cả đêm. Sáng hôm sau, cô uể oải mở cửa bước ra khỏi phòng, đập vào mắt cô là tàn thuốc lá vương vãi đầy sàn. Anh ngồi đây cả đêm? Cô lắc đầu, cười yếu ớt, ánh mắt trở nên âm đạm. Cô đang hi vọng điều gì?

Bình An đến công ty khá sớm, lúc chuẩn bị vào thang máy thì bất gặp Đào Ái Hân, cô định bụng chuẩn đi, vừa xoay người đã nghe thấy tiếng gọi:

“Bình An”

Chẳng biết từ bao giờ, Bình An có loại cảm giác không muốn ở cùng một chỗ với Đào Ái Hân, trực giác của phụ nữ mách bảo dường như Đào Ái Hân không thích mình. Có lẽ như lời của Vân Anh vì Đào Ái Hân thích Gia Vũ chẳng? Cô dừng bước, xoay người lại nở nụ cười gượng gạo:

“Chào trưởng phòng Đào.”

“Sau này gọi tên là được rồi, tôi và cô bằng tuổi mà.” Đào Ái Hân gạt đầu, trong lòng tuy khó chịu ngoài mặt vẫn nở ra nụ cười tươi, cất giọng thân thiết.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Đào Ái Hân tiến vào trong nhìn thấy Bình An còn đang loay hoay bên ngoài hành lang chưa vào liền bảo: “Cùng vào đi.”

Bình An tiến vào, cô nhấn tầng năm và tầng mười. Không khí bên trong thang máy khá ngột ngạt, cô cần môi khấn trời mong thang máy lên nhanh. Chợt người bên cạnh cất giọng: “Cô với Vũ có quan hệ gì vậy? Trông hai người có vẻ thân thiết nhỉ?”

Bình An không ngờ rằng Đào Ái Hân sẽ hỏi cô về Gia Vũ, cô bối rối:

“Chúng tôi là bạn học cũ.”

“Chỉ vậy thôi?” Đào Ái Hân dò hỏi, trong lòng thì cười lạnh. Bạn cũ? Cô nghĩ tới là con cóc sao?

Bình An chợt dạ cười gượng gật đầu.

Thang máy mở ra, Bình An thờ phào nhẹ nhõm vội chào Đào Ái Hân bước ra ngoài, cô đi nhanh một mạch vào phòng làm việc.

“Ai làm gì An mà chạy như ma đuổi thế?” Vân Anh tròn mắt, miệng vẫn nhai dở mẩu bánh bao.

Bình An ngồi vào bàn làm việc, lắc đầu cười: “Không có, An sợ trễ giờ làm nên đi hơi nhanh.”

Vân Anh không hỏi gì thêm, tiếp tục ăn bánh bao.

Tâm trí Bình An cứ mãi quanh vẩn lời nói của Đào Ái Hân, cô ta đã phát hiện được điều gì rồi chẳng? Bình An có chút lo lắng.

Một tuần sau đó, tần suất Bình An và Gia Vũ nhìn thấy nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Anh đi sớm về khuya, nếu có gặp mặt anh cũng lờ đi xem cô như không khí. Tới nay, cô lại tiếp tục đợi Gia Vũ về ăn cơm, nhìn một bàn đầy thức ăn, cô thờ dài, mặt mày ủ rũ. Có lẽ đêm nay anh cũng sẽ về muộn. Đồng hồ trên tường điểm bảy giờ tối, cô đứng dậy đem thức ăn trên bàn đi hâm lại lần nữa. Bỗng cô nghe thấy tiếng động cơ ô tô tiến vào sân, trong lòng vui mừng bên ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thờ ơ. Cô nhanh chóng hâm thức ăn rồi dọn lên bàn.

Cửa mở ra, Bình An nghe thấy giọng một người đàn ông vọng vào trong bếp:

“Mùi thức ăn thơm thế, có lộc ăn rồi.”

“Mây về đi.” Gia Vũ lạnh nhạt đi thẳng một mạch lên lầu.

Vân Nguyệt rửa thảm trong bụng, tên này ngày càng đáng ghét, khó ưa. Anh bỏ ngoài tai lời nói Gia Vũ hướng phòng bếp đi đến, anh phải gặp mặt em dâu mình chứ, đợt trước gặp nhau trong tình huống oái ăm quá chưa kịp chào hỏi nhau từ tể. Mặt khác, anh rất tò mò cô gái có thể làm cho Gia Vũ trở thành bộ dạng sống dở chết dở như bây giờ là cao nhân phương nào.

Bình An bước ra ngoài vừa hay chạm mặt Vân Nguyệt, cô sững lại đây là chàng trai hôm trước đưa Gia Vũ về đây mà.

“Chào anh, anh là...”

Văn Nguyệt mặt mày hớn hờ, tay bắt mặt mừng: “Chào em dâu, anh là Văn Nguyệt.” Sau đó anh sững lại, tròn mắt lăm bẫm: “Lạ thật mình nổi tiếng lắm mà ta.” Anh dò hỏi: “Em không biết anh thật sao?”

Bình An cười gượng gật đầu. Em dâu? Hai từ này cô nghe có chút không quen.

“Không sao giờ biết vẫn chưa muộn. em định bắt anh đứng thế này bao giờ.” Về mặt Văn Nguyệt tràn đầy vẻ chờ đợi.

“Anh ăn tối chưa? Ở lại cùng ăn nhé?”

Văn Nguyệt chỉ chờ đến đó, anh đưa tay xoa xoa bụng: “May quá anh chưa ăn tối. Vậy phiền em dâu rồi.” Anh tung tăng đi vào bếp ngồi xuống ghế, nhìn một bàn thức ăn trên bàn, anh trầm trồ: “Hai đứa ăn thịnh soạn thật.”

Bình An cười cười, chợt giọng nói mang vẻ khó chịu cắt ngang cuộc trò chuyện hai người. Cô quay đầu, Gia Vũ đứng ở cửa bếp từ lúc nào.

“Sao mày còn chưa về?”

Văn Nguyệt biu môi, tên độc tài này quá đáng với anh thật, anh chỉ nán lại xin ăn bữa cơm thôi mà, có cần khó chịu ra mặt thế không chứ. “Em dâu mời tao ở lại ăn cơm” Sau đó quay sang Bình An, cười toe toét: “Ngồi đi em kệ nó.”

Bình An nhìn Gia Vũ mặt mày sa sầm có chút buồn cười, cô kéo ghế ngồi xuống xới cơm, cô đưa bát cho Văn Nguyệt.

“Anh cảm ơn.”

Gia Vũ mặt hầm hầm tiến lại ngồi xuống. Bình an đưa bát cơm cho anh.

“Ngon thật. Sau này anh thường xuyên ghé được không?” Văn Nguyệt ăn không ngừng nghỉ, trầm trồ khen tẩm tặc.

“Ăn nhanh rồi về đi.” Gia Vũ lạnh nhạt.

“Tên keo kiệt.” Văn Nguyệt bỏ ngoài tai lời Gia Vũ, ánh mắt nhìn Bình An chờ đợi.

Bình An buồn cười lâu rồi cô mới nhìn thấy đáng vẻ trước đây của Gia Vũ. Ở trước mặt cô, anh luôn lạnh nhạt thờ ơ, cô thật nhớ anh của trước đây.

“Được chứ.”

Nhờ Văn Nguyệt bữa ăn vui vẻ nhanh chóng trôi qua, ăn xong Gia Vũ và Văn Nguyệt ra ngồi phòng khách, cả hai cãi nhau chí chóe giành điều khiển ti vi. Bình An ở trong bếp rửa bát, tâm trạng tràn đầy vui vẻ. Giá mà ngày nào không khí trong nhà cũng đều ấm áp như thế này thì tốt biết mấy.

Rửa bát xong, Bình an mang nước ép cam ra ngoài phòng khách cho hai người bọn họ rồi tính đi lên phòng.

“Em ngồi xuống xem cùng tụi anh cho vui.” Văn Nguyệt quay sang nói.

Bình an liếc nhìn Gia Vũ, mắt anh vẫn dán chặt vào màn hình ti vi. Cô không muốn làm anh mất hứng, chắc anh không thích cô ngồi cùng đâu. Cô lắc đầu từ chối: “Em trước giờ không đam mê xem bóng đá, hai anh coi vui vẻ nhé, em lên phòng trước.”

Gia Vũ nhìn bóng lưng Bình An đến khi khuất dần, lòng dâng lên cảm giác khó chịu. Cô ghét anh đến mức không muốn ngồi cùng với anh đến vậy sao?

“Không nỡ xa người ta thì phải giữ người ta lại chứ. ” Văn nguyệt tặc lưỡi.

Gia Vũ im lặng, Văn Nguyệt lắc đầu, Anh chán đời này quá.

Văn Nguyệt không thèm đoái hoài đến Gia Vũ nữa, anh chăm chú xem bóng. Bỗng Gia Vũ cất giọng:

“Khi nào mày đi?”

Lòng Văn Nguyệt rung lên, anh cười yếu ớt, khẽ nói: “Ngày mai.”

“Lần này tin tức chính xác chứ? ”

“Tao không chắc.”

“Vậy sao mày còn đi? ” Gia Vũ quay sang nhìn Văn Nguyệt.

“Chỉ cần một tia hi vọng tao vẫn muốn tìm thử. ” Văn Nguyệt thờ dãi, vẻ mặt đầy đau khổ.

Gia Vũ không hỏi thêm, Văn Nguyệt cũng trải qua cảm giác sống không bằng chết như anh, anh có thể hiểu được. Tình yêu là một ngọt cơ sao lại làm con người ta đau đến vậy? Nhưng lại không có cách nào ngừng yêu nữa, đầu biết phía trước là vực thẳm vẫn giống như con thiêu thân tự nguyện lao đầu vào lửa dù có tan xương nát thịt.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nhích lại gần nhau

Cuối tuần, cô bạn Vân Anh mè nheo Bình An đi shopping. Gia Vũ vẫn chưa thức dậy, cô nhanh chóng làm xong bữa sáng để trên bàn cùng mẫu giấy ghi chú, sau đó thay đồ đi đến điểm hẹn.

Sáng nay bầu trời trong xanh không một gợn mây chắc có lẽ vì đêm qua có trận mưa lớn. Cả thành phố như được gội rửa, mặt đường còn loang lổ vết nước. Khí trời trong lành tươi mát. Còn khá sớm nhưng dòng người đã đổ xô ra đường đông đúc, tấp nập và nhộn nhịp. Bình An ngáp gáp gấp dài trên xe buýt. Cô tựa đầu vào cửa kính, mắt khép hờ. Bên tai vẫn văng vẳng tiếng ồn, tiếng âm thanh báo trạm và cả âm thanh đài FM phát trên xe buýt.

“Xin chào tất cả các bạn đang nghe đài. Bây giờ là chuyên mục GÓC TÂM SỰ. Chúng ta đều biết tình yêu là thứ tình cảm thiêng liêng, là nơi hai trái tim được gắn kết gần nhau. Tình yêu đâu phải lúc nào cũng suôn sẻ, êm đềm và bình dị. Có những tình yêu trải qua bao thăng trầm, sóng gió rồi cuối cùng cũng có ngày đơm hoa kết trái nhưng cũng có những tình yêu dần dần trở nên vô vị nhạt nhẽo. Tình yêu không thể dùng lí trí phán đoán chỉ có thể dùng trái tim để cảm nhận. Cảm ơn tạo hóa đã ban cho chúng ta tình yêu. Chúc cho bạn tìm thấy nửa kia, chúc cho bạn, chúc cho những bạn đang giận nhau sẽ làm lành và chúc cho những bạn đang đau khổ vì tình sẽ vượt qua được, tìm được người yêu mình và mình yêu, chúc cho những bạn đang yêu xa sẽ luôn hạnh phúc, chúc cho những đôi lứa đang hiểu lầm nhau sẽ sớm trở về bên nhau. ”

Bình An nhoeén miệng cười khổ, cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, xuyên qua lớp cửa kính nhà cửa, cây cối, dòng người nhanh chóng lùi dần về phía sau chỉ còn những chấm nhỏ mờ mờ. Mọi chuyện đã qua có thể quay trở về vạch xuất phát?

Chuông điện thoại reo vang từng hồi không ngừng, kéo Bình An quay về thực tại. Nhìn tên gọi trên màn hình, cô giật mình vội bắt máy, âm thanh chói tai vang lên:

“Sao giờ này An chưa đến? Huhu, đừng cho Anh leo cây mà.”

Bình An ngó ra bên ngoài, thôi chết xe buýt đi qua mấy trạm rồi.

“An ngủ quên trên xe buýt, qua mấy trạm rồi này.”

Bình An cúp máy, vội đứng dậy bấm chuông. Cô xuống trạm sang bên đường bắt xe buýt đi ngược về. Vừa xuống trạm liền bị một thân ảnh nhỏ nhắn ôm chầm lấy.

“Tuông An cho Anh leo cây rồi.”

Bình An phì cười: “Được rồi đi thôi. Chúng ta đi đâu đây?”

“Tất nhiên, chúng ta phải tiêu tiền cho sếp của tụi mình rồi.” Nói xong Vân Anh kéo Bình An đi đến trung tâm thương mại Hi Vọng.

Cô bạn phấn khởi kéo Bình An đi mua hết thứ này đến thứ khác.

“An thấy chiếc mũ này thế nào? Chiếc đầm này thế nào? À còn túi xách nữa. Hợp với Anh không? ” Hai mắt Vân Anh sáng rực, phấn khởi hồi không ngừng.

“Đều hợp cả.” Bình An tin chắc rằng Vân Anh là một tín đồ mua sắm chính hiệu, bằng chứng mỗi lần mua sắm cô nàng đều vung tay mua rất nhiều, nhiều đến độ cô không đếm xuể.

“An không mua sao?”

Bình An lắc đầu: “An có đi đâu nhiều đâu mà cần nhiều đồ.”

“Trời ạ! Bạn tôi ơi! An không tính đi nghỉ dưỡng với công ty chúng ta à?”

“Nghỉ dưỡng?”

“Công ty chúng ta đầu tháng mười năm nào cũng đi hết để kỉ niệm ngày quốc tế phụ nữ 20/10 có năm đi Phú Quốc, Vũng Tàu, Sapa, Nhật Bản, Trung Quốc, Singapore,... Không biết năm nay chủ tịch sẽ cho chúng ta đi đâu? Anh đang háo hức quá nè. Công ty đãi ngộ thật tốt, nhân viên nào không đi vẫn sẽ được thưởng tiền.”

Thưởng tiền? Mắt Bình An sáng lên, cô cười tươi: “Vậy An không đi đâu.”

“Không được.” Vân Anh hét toáng lên, kéo tay Bình An kì kèo: “Tuần sau, An nhất định phải đi.”

Tiếng hét thất thanh của Vân Anh thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong trung tâm thương mại. Bình Anh vội xuống nước: “Được rồi, An đi.”

Vân Anh vui vẻ, kéo Bình An đi thử đầm: “Cái này tặng An vào thử đi, đi chơi phải có đồ chứ.”

Bình An nhìn chiếc đầm maxi trắng voan đơn giản thiếu vài đoá hoa mẫu đơn trắng. Cô thấy có lỗi với Vân Anh, thật tình cô không muốn đi nghỉ dưỡng, cô chỉ nói vậy để làm dịu bạn mà thôi.

Vân Anh thấy Bình An cứ đứng im mãi liền giục: “An vào thay nhanh đi.”

Bình An gật đầu hướng phòng thay áo đi vào.

Trong lúc chờ bạn, Vân Anh đi xung quanh ngắm nhìn vài mẫu quần áo đang hot, khi nghe tiếng Bình An gọi cô liền quay đầu lại. Xuất hiện trong tầm mắt cô là một cô gái rất xinh đẹp, chiếc đầm trắng mặc lên người càng tôn thêm nước da trắng hồng, tuy đơn giản nhưng khi được cô mặc vào liền khiến người khác nảy sinh một loại cảm giác thuần khiết, dịu dàng.

Thấy Vân Anh tròn tròn mắt, há hốc mồm. Bình An ngượng ngùng: “Đề An thay ra nhé?” Cô toan xoay đi thì bị Vân Anh chạy đến ngăn lại.

“Đừng, đẹp thật. Công nhận An đẹp thật.” Vân Anh tấm tắc khen: “Mua cái này đi.”

Bình An ngăn cản không thành cuối cùng đành nhận chiếc váy Vân Anh tặng.

Buổi tối trước ngày xuất phát, Vân Anh gọi điện nhắc nhở Bình An, cô hết cách đành phải đi chuẩn bị hành lý. Hoạt động năm nay của công ty là đi leo núi. Cô không hiểu leo núi thì ở Việt Nam đây ra đó cần gì phải đến Hàn Quốc để leo núi. Gia Vũ con người này thật khó hiểu quá đi mất, thích phung phí tiền thật.

Bình An đem theo một số vật dụng cần thiết như đèn pin nhỏ, thuốc chống muỗi, côn trùng,,bỏ vào vali. Cô để vali vào góc rồi rón rén mở cửa nhìn ra bên ngoài hành lang, dưới tầng trệt đã bật đèn ngủ, Gia Vũ chắc ngủ rồi, cô định bụng xuống bếp uống nước khi đi ngang qua phòng làm việc ánh đèn bên trong hắt ra ngoài khe cửa.

Gia Vũ còn thức?

Bình An đi xuống bếp rót nước uống, dẫn đo một lúc cô pha sữa đem lên cho anh. Đứng trước cửa phòng làm việc cô hít một hơi sâu đưa tay gõ cửa, một lúc vẫn không nghe thấy động tĩnh bên trong, cô bạo gan vặn chốt cửa. Cửa phòng mở ra, nhìn vào bên trong thân ảnh anh dần dần xuất hiện trong tầm mắt.

Vì sợ làm Gia Vũ kinh động thức giấc, Bình An nhón nhén đi vào. Cô đặt sữa lên bàn, cô không rời đi ngay mà đứng ngây ngốc ngắm anh. Thân thể anh bao phủ trong ánh đèn càng trở nên mỏng lung không chân thật, gương mặt hoàn mỹ như tạc, đôi mắt khép lại, hàng mi dài theo động tác hít thở mà lay động, sống mũi cao thẳng, bờ môi khép chặt. Anh thật sự rất đẹp trai, dù có cô nhìn thêm hàng trăm hàng vạn lần nữa cũng không chán. Cô quý xuống bên cạnh anh, bản thân không tự chủ được mà tiến sát lại gần anh. Cô tựa đầu trên bàn nhìn anh chăm chú. Giá mà khoảng khắc này có thể dừng lại. Giá mà họ có thể trở về trước đây, trở về khoảnh khắc lần đầu tiên gặp gỡ, giữa cơn mưa chiều nặng hạt, họ đã gặp nhau như vậy. Những ngón tay mảnh khảnh chạm nhẹ vào sống mũi rồi từ từ dịch chuyển xuống bờ môi của anh. Bất chợt bàn tay bị nắm chặt, cô giật mình hoảng hốt đứng bật dậy.

Gia Vũ mở mắt, trong đôi mắt phủ một tầng sương mỏng rồi từ từ dần tan biến. Anh ngồi thẳng người nhìn cô gái đang hoảng hốt trước mặt.

“Tôi... tôi... thấy anh còn thức nên mang cho anh ly sữa.” Bình An lắp bắp, ánh mắt hoảng loạn né tránh ánh nhìn chăm chú từ Gia Vũ. “Tôi đi đây.” Cô cố thoát khỏi tay anh, xoay người toan rời đi. Cánh tay liền bị nắm chặt lần nữa, anh kéo mạnh, cô bị mất thăng bằng chỉ kịp kêu á lên rồi ngã nhào vào lòng ngực anh.

Bình An chống cự muốn thoát ra nhưng Gia Vũ càng dùng sức khóa chặt cô lại trong lồng ngực. Lưng cô bị ép vào cạnh bàn, phía trước thì bị anh kìm chặt, cô không có cách nào thoát khỏi. Cô ngẩng đầu nhìn anh, khoảng cách rất gần cô có thể gửi thấy mùi hương đặc trưng trên người anh. Gò má ửng hồng lên, cô xấu hổ: “Anh muốn...”

Lời nói chưa hết cô đã bị môi anh khóa chặt. Hai người đẩy đưa một lúc, lý trí Bình An trở về, cô hốt hoảng vội đẩy anh ra, thoát khỏi lồng ngực anh chạy như bay ra khỏi phòng làm việc. Gia Vũ nhìn chăm chú ra ngoài cửa, anh đưa tay sờ lên môi mình sau đó cười khê.

Bình An chạy một mạch về phòng, tựa lưng vào cửa đặt tay lên ngực, tìm đập thỉnh thoảng như muốn nhảy ra ngoài. Nghĩ đến tình huống vừa rồi, hai má lại ửng đỏ lên. Cô lắc đầu ngày ngày đi đến giường nằm xuống.

Bình An mảy điên thật rồi. A, đừng nghĩ đến nữa, Ngủ thôi.

Bình An lần đi lần lại lúc lâu trên giường vẫn không tài nào ngủ được. Đến khi vừa chợp mắt, cô liền bị tiếng gõ cửa làm phiền.

Bình An ngái ngủ mở cửa, phút chốc cô tỉnh táo hẳn mở to mắt. Gia Vũ đang đứng trước cửa quần áo công sở chỉnh tề.

“Tôi cho cô năm phút.” Gia Vũ nhìn bộ dạng lờ thoi của Bình An liền ra lệnh sau đó xoay người rời đi.

Mất một lúc, Bình An mới kịp tiêu hóa lời anh. Cô nhìn đồng hồ bấy giờ đã là sáu giờ ba mươi phút sáng. Cô giật mình nhanh chóng thay đồ, làm vệ sinh cá nhân. Tất cả đều tại hành động kì quặc của anh đêm qua làm cô cả đêm không tài nào ngủ được. Cô xách vali xuống dưới lầu, ngó nghiêng xung quanh thì phát hiện ra anh đang ở trong bếp.

Bình An đi vào bếp, Gia Vũ đang loay hoay nấu bữa sáng. Khóe môi cô giật giật, đây là loại tình huống gì. Rất nhanh thốc mác được giải đáp, anh đặt thức ăn lên bàn, liếc nhìn Bình An cất giọng lạnh nhạt:

“Còn đứng thử ra đó mau ngồi xuống ăn đi. Chúng ta sắp trễ giờ rồi đây.”

Bình An cảm thấy bản thân giống đang nằm mơ. Trong lúc ăn cả hai đều im lặng.

Ăn xong, Bình An tự giác đem bát đi rửa. Lúc cô ra ngoài phòng khách, Gia Vũ vẫn chưa đi như mọi khi.

Trông thấy Bình An, Gia Vũ không nói không rằng đi đến cầm vali của cô lên.

Thấy cô vẫn đứng cô ngơ ngác anh đành cất lời:

“Đi thôi.”

Bình An đỡ người mất vài giây. Anh đưa cô đi chung? Cô vội từ chối: “Tôi có thể tự bắt xe.”

Đối với lời đề nghị của Bình An, Gia Vũ vờ như không nghe thấy, thân nhiên đem vali của cô ra để trong cốp xe.

Bình An đành ngoan ngoãn lên xe.

Suốt đoạn đường anh chỉ tập trung lái xe, cô ngồi bên tay lái phụ chốc chốc lại đưa mắt nhìn anh. Bộ dạng anh thân nhiên đến mức khiến cô nghĩ nộ hôm đêm qua chỉ do cô tự thù dệt. Tại sao anh lại hôn cô? Câu hỏi này lặp đi lặp lại hàng vạn lần từ đêm qua đến giờ, đầu óc cô cứ mụ mị không tài nào đoán ra được. Vừa nghĩ đến khả năng anh còn thích mình, cô liền nhanh chóng bác bỏ không cần suy nghĩ. Sao có thể, anh hận cô không hết để đó mà thích. Đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, xe đột nhiên phanh gấp, cô chưa kịp định thần người ngã nhào ra phía trước theo quán tính, may có dây thắt an toàn giữ lại.

Bình An nhanh chóng hiểu được sự tình, ra có chiếc xe lái ẩu vượt lên trước, may Gia Vũ kịp phanh lại không thì xe anh đã tông trúng xe đó.

“Cô không sao chứ?” Giọng điệu của anh đầy lo lắng, anh nhìn Bình An một lượt, đến khi chắc rằng cô an toàn, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Bình An khá sững sốt trước lời hỏi thăm của Gia Vũ, cô thử người ra vài giây rồi vội lắc đầu: “Tôi không sao.”

Anh đang lo lắng cho cô sao? Bình An không tự chủ được nheo miệng cười. Sau đó cô vội lắc đầu.

Mây điên thật rồi.

Cuối cùng cũng đến sân bay, Bình An quay sang nhìn Gia Vũ dè dặt:

“Anh để tôi ở đây được rồi, tôi tự vào được.”

Gia Vũ gật đầu, anh đánh tay lái tấp vào lề đường. Gia Vũ xuống xe mở cốp lấy va li đưa cho Bình An. Cô nhận lấy kéo lên vỉa hè.

“Đừng để lạc đây.” Gia Vũ dặn dò rồi tiến về ô tô mở cửa ngồi vào.

Chờ Gia Vũ lái xe đi rồi khỏi, Bình an kéo vali đi vào cửa chính sân bay. Rất nhanh cô liền nhận thấy mọi người, Vân Anh nhìn thấy cô thì mừng rỡ chạy đến, giúp cô xách vali.

“An biết tin động trời chưa?”

Bình An tròn mắt, sao lắm tin động trời thế nhỉ, cô quay sang cô bạn thắc mắc: “Tin gì thế?”

“Chủ tịch năm nay đi đó.” Về mặt Vân Anh tràn đầy phấn khích, mắt sáng lấp lánh như sao.

“Chủ tịch?” Về mặt Bình An đầy suy tư. Trước đây anh không tham gia những hoạt động này năm nay vì có gì lại thay đổi? Chẳng lẽ vì cô? Tim cô bỗng loạn nhịp.

“Chắc mọi người tiếc lắm đây, nếu biết chủ tịch đi Anh tin rằng công ty mình sẽ đi đông hơn này nữa, nhiều đây mới một phần ba thôi.” Vân Anh bĩu môi, hất mặt về phía Đào Ái Huân: “Trường phòng Đào tin tức nhạy bén thật.”

Bình An nghe Vân Anh nói quay sang thì trông thấy Đào Ái Huân, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô Đào Ái Huân ngược mặt lên gật đầu chào, môi nở nụ cười rạng rỡ.

Bình An theo phép lịch sử gật đầu chào lại.

Thủ tục nhanh chóng hoàn thành, chuyến bay cất cánh. Đây là lần đầu tiên Bình An ngồi máy bay, tâm trạng vừa phấn khích vừa căng thẳng. Cô đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không trông thấy Gia Vũ.

“Chủ tịch đâu nhỉ?”

Vân Anh bên cạnh đang chăm chú đọc tạp chí nghe Bình An hỏi cô liền giải đáp ngay thắc mắc: “Chủ tịch đâu phải người thường, sao có thể ngồi khoan chúng ta, anh ấy, các lãnh đạo cấp cao cùng trường phòng Đào ngồi khoan vip.”

Bình An gật gù ra vậy.

Đêm qua ngủ không ngoan giấc, Bình An nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Không biết qua bao lâu cô bị Vân Anh đánh thức.

“An ơi đến rồi.”

Vừa đặt chân xuống máy bay, Bình An liền phấn khích. Có nằm mơ cô cũng không ngờ rằng đến một ngày nào đó bản thân sẽ được đi du lịch mà còn ở nước ngoài.

Bây giờ là đầu tháng mười vào độ mùa thu ở xứ sở Kim Chi, bầu trời trong xanh, không khí khô ráo hơi se lạnh. Khắp đường phố khoác lên mình một chiếc áo mới rực rỡ với gam màu vàng đỏ của những tán cây ở hai bên đường. Khung cảnh thơ mộng, tuyệt đẹp như trong câu chuyện cổ tích. Suốt cả dọc đường về khách sạn, Bình An không ngừng cảm thán, trầm trồ khen ngợi.

Vì đường xa nên mọi người nhanh chóng về khách sạn nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau mới bắt đầu triển khai hoạt động leo núi giả ngoại.

Gia Vũ quả là một ông chủ hào phóng đối với nhân viên, khách sạn họ nghỉ dưỡng cũng là khách sạn năm sao, chi phí đắt đỏ. Mặc dù không phải người bỏ tiền nhưng Bình An cũng cảm thấy xót tiền thay cho anh. Xét theo cấp bậc đề phân phòng từ phòng trung đến thượng hạn, cô được phân phòng trung và ở cùng phòng với ba nữ đồng nghiệp khác nữa trong đó có Vân Anh. Đến tối mọi người hào hứng rủ nhau đi tham quan thành phố về đêm, cô từ chối vì ban ngày đi chặn đường khá dài, bây giờ cả người cô mềm nhũn cả, cô quyết định đi ngủ sớm.

Sáu giờ sáng, mọi người tập trung dưới chân núi. Trong đám đông Bình An nhanh chóng trông thấy Gia Vũ. Hôm nay anh mặc đồ thể thao trắng viền đen, cả người toát ra vẻ năng động khác hẳn với dáng vẻ lãnh đạm, trầm tĩnh thường ngày. Anh tiến lên phía trước, mọi người hiểu ý lùi lại đứng thành hàng ngay ngắn. Một nhân viên hậu cần nhanh chóng đưa cho anh micro. Anh gật đầu nhận lấy, cất giọng đồng đặc.

“Hoạt động năm nay của công ty chúng ta là leo núi, thành viên tham gia là một trăm năm mươi người sẽ chia thành mười đội. Chúng ta sẽ chơi trò chơi lớn, đội nào tìm đủ mười lá cờ ở mười trạm và về đích trước tiên sẽ nhận được một phần thưởng.” Nói đến đây Gia Vũ dừng lại.

Nghe đến phần thưởng mọi người liền phấn chấn lên hẳn, ánh mắt sáng rực trong đó có vài người mạnh dạn hỏi lớn: “Phần thưởng là gì thế chủ tịch?”

Vân Anh đứng bên cạnh, kéo tay Bình An, ánh mắt tràn đầy hăm mộ, giọng điệu đầy tán dương: “Anh ấy bình thường mặc âu phục đã đẹp đến nghẹt thở rồi, bây giờ mặc đồ thể thao cũng quyền rũ chết người nữa. Oa Anh chết mất, chết trong sự đẹp trai này mất.”

Bình An gật gù đồng tình.

Gia Vũ mắt quét qua mọi người một lượt rồi roi xuống người Bình An, cô chột dạ cúi đầu. Anh nói tiếp:

“Phần thưởng là một trăm triệu tiền mặt và tăng 10% lương”

Gia Vũ vừa dứt lời, tiếng hò reo phấn khích vang lên như sấm. Cả người Bình An sôi sục theo, cô quyết tâm sẽ giành được chiến thắng.

Đề tăng thêm kịch tính mỗi nhóm sẽ có sự tham gia của các lãnh đạo cấp cao. Bình An lên bóc thăm, cô không ngờ rằng mình được chung nhóm với Gia Vũ. Vân Anh mặt mày mếu máo vì không được chung nhóm với cô, và Đào Ái Huân bên kia mặt mày sa sầm vì không được chung nhóm với Gia Vũ.

Sau khi chia nhóm, mọi người xếp hàng theo số thự tự từng nhóm. Tiếng huýt còi vang lên, trò chơi chính thức bắt đầu. Trạm đầu tiên đến đến trạm thứ năm diễn ra khá thuận lợi, nhóm cô nhanh nhóng chiếm được năm lá cờ. Suốt quãng đường Gia Vũ không biết vô tình hay cố ý nhưng đều theo sát Bình An, điều đó khiến cô yên tâm đi rất nhiều.

Trên đường đi Bình An không ngừng trầm trồ trước khung cảnh tuyệt đẹp nơi đây. Ông trời là quá ưu ái, ban cho nơi đây một vẻ đẹp mê hoặc lòng người. Giữa không gian bao la, mênh mang của đất trời, giữa vùng núi hùng vĩ đan xen rừng cây lá vàng, lá đỏ trải dài bất tận. cả con đường trên núi phủ đầy lá khô, mềm mại như đi trên xốp. Bình An cảm tưởng bản thân như lạc vào xứ sở thần tiên. Vì mãi mê ngắm cảnh không chú ý dưới chân, cô vấp phải cục đá ngả nhào ra đất, bản thân chỉ kịp la á lên. Trước mặt nhanh chóng xuất hiện bóng người, cô ngẩng đầu Gia Vũ liền xuất hiện trong tầm mắt.

Gia Vũ ngồi sụp xuống, đỡ lấy thân thể Bình An. Mặt mày lo lắng, anh hỏi dồn: “Có bị làm sao không? Có chỗ nào bị thương không? Sao bất cẩn vậy?”

Bình An lắc đầu: “Tôi không sao.” Cô bám vào cánh tay anh để đứng dậy, lúc này dưới chân truyền đến từng trận đau nhói, cô nhăn mặt.

“Chân bị thương rồi.” Gia Vũ cúi xuống bế cô vào lòng, mặc Bình An trong lòng bảo không sao có thể tự đi, anh đều bỏ ngoài tai, đặt cô lên tảng đá ven đường. Anh ngồi xổm xuống dụ dặt kiểm tra cổ chân sưng tấy lên của cô, anh nói “Bị trặc chân rồi.”

Bình An mím chặt môi nén đau, cô cúi đầu nhìn anh, cất giọng lí nhí: “Xin lỗi.”

Gia Vũ không nói gì, anh nhẹ nhàng xoa bóp vết thương của Bình An. Bây giờ cô mới để ý đến xung quanh, mọi người đã đi đâu hết chỉ còn cô với anh.

“Chúng ta lạc mọi người rồi.” Bình An hốt hoảng đứng dậy, quên đi vết thương trên chân, cô kéo tay anh giục: “Chúng ta đi nhanh để bắt kịp mọi người...” Lời nói còn chưa dứt Gia Vũ ghì chặt tay cô lại, anh khom người, ngẩng đầu nhìn cô ra lệnh:

“Leo lên,”

“Không sao tôi có thể tự đi được.” Bình An sao có thể để anh cồng được, vì cô anh đã gặp không ít phiền phức rồi.

“Vẫn ngang bướng như vậy. Cô muốn bị tàn phế à? Tôi đếm đến ba cô mau leo lên tôi cồng.” Gia Vũ nhú mảy.

“Một.”

“Hai.”

Bình An ngượng ngùng ôm lấy cổ anh. Gia Vũ hài lòng, khỏe môi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Thử Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lạc trong rừng

“Chúng ta lại đến chỗ cũ rồi.” Bình An nhìn xung quanh nhanh chóng nhìn thấy kí hiệu vừa rồi bản thân để lại trên một thân cây ven đường, cô nói khê. Hai người bọn họ đi nửa ngày trời vẫn chỉ quanh quẩn một chỗ, không tìm được đồng nghiệp trong công ty. Lòng dạ cô thoáng bồn chồn.

Trái ngược với vẻ lo lắng của Bình An, Gia Vũ rất điềm tĩnh, anh nói:

“Đừng lo, chúng ta xuống núi trước thôi, đi tìm mấy người bọn họ không phải là cách.” Anh nhìn ngă rề trước mặt sau đó nhắm con đường mòn bên phải mà đi.

Trời đã vào chiều, ánh chiều tà yếu ớt có lên lờ lờ qua lớp lớp tán lá cây dày đặc, tiếng gió, tiếng nước chảy từ khe suối, tiếng chim cất tiếng liu lo chuẩn bị về tổ hoặc chuẩn bị đi kiếm ăn vang vọng cả không gian. Con đường mỗi lúc một hẹp, cây cối mỗi lúc càng thêm rậm rạp, dù không muốn tin nhưng cả hai đều hiểu họ không tìm được đường xuống núi mà càng bị lạc vào rừng sâu.

Bình An ở trên lưng anh, một tay ôm lấy cổ anh, tay còn lại vờn ra trước kéo những tán cây cản đường, trời mỗi lúc một tối, cô rầu rĩ: “Trời tối rồi. Chúng ta phải làm sao đây?”

“Chờ mọi người tìm ra chúng ta thôi. Bây giờ, chúng ta tìm chỗ dừng chân nghỉ ngơi đã.” Anh tiến lên phía trước, chọn một gốc cây to độ bốn người ôm, nhẹ nhàng đặt cô xuống tảng đá bên cạnh. Anh cúi xuống nhặt lá cây xung quanh xếp thành lớp thật dày ở dưới đất sau đó bẻ cô đặt ngồi xuống. Còn bản thân thì ngồi đại bên cạnh. Anh quay sang nhìn cô, quan tâm: “Chân còn đau không?”

Bình An lắc đầu thò thề: “Buổi tối có thú dữ không nhỉ?”

Gia Vũ phì cười, cốc nhẹ vào đầu cô: “Núi này là nơi du lịch an toàn, đừng nghĩ lung tung.”

Trời càng lúc càng tối, Bình An lấy balo lục tung một hồi, sầu sã: “Tôi quên mang điện thoại rồi. Anh có mang không?” Vừa rồi rồi quá cô quên đi việc mình có thể gọi điện cho mọi người, bây giờ sức nhớ ra thì bản thân lại bất cần quên mang.

“Không mang. Tôi cũng quên.” Anh liếc nhìn trong túi áo mình một lúc, sau đó thờ ơ đáp.

Bình An thờ dài, thôi số quá nhỏ rồi. Chuyện xui xẻo thường ập đến một lúc. Cô đã khá quen rồi liền lấy trong balo tuyệt thuốc côn trùng đưa cho Gia Vũ: “Anh thoa vào đi.”

Gia Vũ nhìn tuýt kem trong tay Bình An, quay đầu: “Tôi không thoa.”

Tên này thật là. Bỏ ngoài tai lời anh, Bình An kéo tay anh, vừa thoa vừa nói: “Ban đêm rừng núi nhiều côn trùng thoa vào cho an toàn.”

Gia Vũ im lặng để mặc Bình An làm loạn. Anh nhìn cô đầy mắt dâng lên về yêu thương nồng đậm. Đáng tiếc vì mãi mê thoa thuốc nên cô không nhìn thấy.

“Xong.” Bình An hài lòng nhìn hai tay anh,ngẩng đầu, Gia Vũ vội né tránh ánh mắt cô.

Đột nhiên Bình An nhích gần lại những ngón tay mảnh khảnh chạm vào cổ anh.

Gia Vũ không thể phân biệt được cảm giác lành lạnh dễ chịu trên cổ là do thuốc hay xúc cảm trên ngón tay cô để lại nữa. Anh nín thở, trong đôi mắt phủ một tầng sương mờ ảo, tất cả tế bào đều căng cứng, hít thở có chút không thông. Anh vội nghiêng đầu né tránh bàn tay của cô: “Không cần.”

Bình An bủn xỉn, lúc này còn ra vẻ bá đạo nữa chứ, cô mặc kệ anh tự thoa cho chính mình. Gia Vũ đứng dậy nhặt lấy mấy cành cây khô xung quanh đến khi được một bó khá to, anh đặt xuống dưới đất, rút bật lửa trong túi áo khoác bắt đầu nhóm lửa. Lửa nhanh chóng cháy bùng lên, cô gơ tay lại gần lửa nhận lấy hơi ấm. Thân thể dần ấm lên.

Mặt trời lặn hẳn, ánh nắng cuối cùng xót lại cũng biến mất không dấu vết, cánh rừng phút trở nên âm u, ánh lửa pháp phồng chiếu sáng được một khoảng nhỏ. Hi vọng mọi người tìm thấy hai người mỗi lúc càng nhỏ bé. Cô lấy bánh và nước trong balo chia cho anh một nửa. Gia Vũ gật đầu nhận lấy. Thật may cô có đem theo đồ ăn, không ngờ có thể giải quyết cơn đói cấp bách hiện tại.

Ăn xong Bình An dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, bên cạnh có Gia Vũ nên cô rất yên tâm, chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhiệt độ mỗi lúc một xuống thấp. Ban đêm Bình An thức giấc vì lạnh, đóng cũi đã tàn từ lúc nào, chỉ còn le lói vài đốm lửa nhỏ, người bên cạnh vẫn chìm vào giấc ngủ, cô sợ đánh thức anh nhẹ nhàng lấy củi bỏ thêm vào. Chợt có tay bị một bàn tay nắm chặt, cô giật mình: “Tôi làm anh thức giấc sao?”

Anh cất giọng: “Đề đây tôi làm cho.”

Bình An gật đầu. Lửa nhanh chóng cháy bùng lên tuy nhiên hơi ấm của nó vẫn không khiến cô ấm lên, thân thể run cầm cập, răng va cạ vào nhau. Quá lạnh, cô có cảm giác mình đang lạc vào hầm băng.

Gia Vũ định cời áo khoác, Bình An vội nhanh tay ngăn lại: “Anh sẽ chết rét đấy.”

“Lại đây.” Gia Vũ nhìn cô.

Bình An khó hiểu, chưa tiêu hóa kịp lời anh, Gia Vũ đã nhanh chóng nhấc bổng cô đặt lên đùi mình.

Bình An xấu hổ, toan muốn thoát ra. Gia Vũ liền ôm chặt hơn vào lòng, nghiêm giọng: “Đừng cựa cựa, cô còn càng quấy tôi không đảm bảo sự an toàn cho cô đâu.”

Bình An nghe vậy vội ngậm chặt miệng không dám động đậy. Gia Vũ hài lòng, dựa vào thân cây. Cô tựa đầu trên ngực anh, bên tai quanh quẩn hơi thở anh phả vào, cô liền xấu hổ, hai gò má đỏ bừng.

Sự động chạm thân mật khiến Bình An không tài nào ngủ được, người nào đó vẫn ôm cô rất chặt, cô rúc vào ngực anh, hơi ấm cùng mùi hương quen thuộc bủa vây lấy cô. Cô tham lam hít hà thật sâu. Ở vị trí này có thể cảm nhận được lồng ngực phập phồng trầm ổn của anh, bất tri bất giác trong đầu cô dâng lên ý nghĩ ở cùng một chỗ với anh thật thích.

“Anh ngủ chưa?” Cô thấp giọng.

“Chưa. Khó ngủ?”

Bình An gật đầu đáp: “Vâng.”

“Tôi hát cho cô nghe nhé?” Gia Vũ cúi đầu, từ góc độ này anh chỉ nhìn thấy đỉnh đầu cô, anh dịu dàng cất giọng.

“Vâng.”

Gia Vũ cất giọng, giọng anh trầm ấm du dương, giai điệu lời bài hát sâu lắng da diết quanh quẩn lấy cô. Khóe môi Bình An cong lên, trước mắt như quay lại nhiều năm về trước, mỗi lần cô mất ngủ anh đều hát cho cô nghe. Nhiều năm trôi qua không ngờ anh vẫn còn nhớ đến thói quen này. Cô nhắm mắt lại tận hưởng, bản thân chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Bình An bị ánh sáng mặt trời làm cho thức giấc neho neho mắt nhìn xung quanh. Hóa ra trời đã sáng. Cô ngẩng đầu, Gia Vũ vẫn chưa tỉnh giấc. Ánh sáng xuyên qua tán lá dày chiếu vào mặt anh, sợ anh tỉnh giấc cô nhẹ nhàng vươn tay che nắng giúp anh, bản thân sợ làm anh kinh động liền không dám nhúc nhích. Cô ngắm nhìn anh ngủ một cách say mê. Chỉ có những lúc như này, anh mới giống Vũ của nhiều năm về trước, dịu dàng, ân cần.

“Chủ tịch.”

“Chủ tịch.”

“Bình An.”

Tiếng gọi ngày càng cách hai người bọn họ thật gần. Bình An vội rời lòng ngực anh. Người bên cạnh cũng đã bị tiếng gọi đánh thức giơ tay ra che mắt.

“Anh tỉnh rồi. Chắc mọi người đi tìm chúng ta.” Bình An cười hô to. “Tôi ở đây.”

Đoàn người nghe tiếng đáp của Bình An, xác định phương hướng rồi chạy đến. Trên mặt họ tràn đầy vẻ nhẹ nhõm cùng vui mừng tốt độ. Trong đám đông, Đào Ái Huân nhanh chóng chen lên, chạy đến bên cạnh Gia Vũ, nét mặt tràn đầy lo lắng: “Anh không sao chứ?” Sau đó quay sang nhìn Bình An, ánh mắt lạnh lùng sắc bén.

Bình An mỉm cười gật đầu chào.

Gia Vũ lạnh nhạt đáp: “Không sao.”

Bình An chống tay lên cây để đứng dậy, Gia Vũ cúi người đỡ cô.

Bình An thấp giọng: “Cảm ơn.”

Vân Anh cũng chạy đến, nắm lấy tay Bình An, đôi mắt còn đỏ hoe: “An có sao không?” Vân Anh phát hiện cổ chân sưng tấy của cô, hoảng hốt: “Chân An bị sao thế này?”

Bình An lắc đầu, lòng trở nên ấm áp nắm tay Vân Anh trấn an: “An không sao chỉ bị trặc chân thôi.”

Đội y tế được mời đến nhanh chóng giúp Bình An xử lý sơ vết thương.

Ai cũng không ngờ đến buổi leo núi giả ngoại lại làm họ sợ chết khiếp. Sau khi đến đích họ mới phát hiện ra chủ tịch và Bình An đã biến mất từ lúc nào. Huy động hết nhân lực tìm kiếm một đêm cuối cùng cũng tìm ra. Họ không dám nghĩ đến chẳng may chủ tịch với Bình An có mệnh hệ gì không biết họ sẽ làm sao.

***

Trong quán cà phê Nhật Minh, Thiên Thành đang bận rộn pha chế cà phê. Anh Minh bỗng đi vào tiến đến chỗ anh, thông báo: “Anh Thành có người đến gặp.”

Thiên Thành ngẩng đầu, dừng tay. Anh gật đầu: “Em giúp anh nhé, anh ra ngoài một lát.”

Thiên Thành đi ra ngoài, một chàng trai cao ráo tầm một mét tám mặc vest đen thu hút ánh nhìn của mọi người trong quán, vừa trông thấy Thiên Thành vội cúi đầu chào, tính nói gì đó nhưng anh ra hiệu im lặng, cậu chàng vội vàng dạ lẳng lẳng đi theo Thiên Thành.

Thiên Thành đứng ở góc khuất trong quán, anh hỏi: “Có chuyện gì.”

Cậu chàng đứng ngay ngắn lễ phép: “Anh Thành chủ tịch bị bệnh nặng nhập viện tối qua, chủ tịch rất mong được thấy anh.”

Thiên Thành trầm ngâm, không đáp.

Cậu chàng thấy thế gương mặt lộ ra vẻ sốt ruột: “Anh Thành mong anh hãy về gặp chủ tịch.”

Thiên Thành lạnh nhạt, xoay người rời đi, không quên nói: “Cậu về đi, tôi biết rồi.”

Cậu ta không biết phải làm sao, bộ dạng lúng túng nhìn bóng lưng Thiên Thành.

Trong mắt phủ một tầng sương mỏng, khóe môi Thiên Thành nhếch lên, không biết được anh đang vui hay đang buồn. Anh đi vào quầy pha chế, Minh nhìn thấy anh quay lại thì gạt đầu sau đó ra ngoài đón khách.

Chuông điện thoại reo vang, thúc giục. Thiên Thành rút điện thoại ra nghe, đầu dây bên kia nhanh chóng nói:

“Tôi đã điều tra được rồi. Gia Vũ là bạn trai cũ của cô An, hai người họ không biết vì nguyên nhân gì mà đã chia tay khoảng chín năm về trước. Gần đây gặp lại nhau, cô An đang sống chung và làm việc trong công ty anh ta.”

Thiên Thành lạnh nhạt: “Tôi biết rồi.” Anh cúp máy.

Lòng ngực Thiên Thành dâng lên luồng khí khiến anh ứ nghẹn, tim như bị bóp nghẹt. Anh ngồi phịch xuống ghế, mặt mũi khép mắt. Cả người tràn đầy sự tê lương cùng bị thương.

Hóa ra em không đón nhận tình cảm của bất cứ ai là vì trong tim em vẫn luôn tràn ngập bóng hình của người đó.

Còn tôi thì sao? Trái tim em có một chút, một chút vị trí nhỏ nhoi nào đó dành cho tôi không?

Thiên Thành nhếch môi, cười tự giễu. Hóa ra anh thua ngay từ khi bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Mê loạn

Sau khi được bác sĩ xử lý và băng bó vết thương, Bình An dựa vào thành giường yếu ớt chống chọi trước màn tra khảo của Vân Anh.

“Đêm qua ở cùng một chỗ với chủ tịch, An và anh ấy có gì gì với nhau không?”

Bình An ngại ngùng, cắn môi: “Anh nghĩ đi đâu vậy. Không có”

Vân Anh không buông tha, hỏi dồn: “Thật sự không có? Thật sự giữa hai người không có chuyện gì? Có nam quả nữ ở với nhau mà không xảy ra chuyện gì?”

Bình An lắc đầu, khẳng định: “Không có. Thật đấy.” Nhưng mà đêm qua Gia Vũ đã ôm cô vào lòng, vừa nghĩ đến đây hai má liền ửng đỏ cô vội cup mắt xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Vân Anh.

“Anh tin An vậy.” Vân Anh cười hi hi nhìn Bình An ngưỡng mộ: “An kiếp trước đúng là cứu cả thế giới mà, ước gì người ở cùng với anh ấy đêm qua là Anh nhi. Ôi thích quá à.”

Bình An bó tay trước mức độ mê trai có dư của Vân Anh. Cô không nói gì chỉ cười tặc lưỡi.

Vân Anh đang đắm chìm trong niềm mong ước vô bờ bến chợt hết toáng lên: “Thôi tiêu rồi. Tiêu thật rồi.”

“Sao thế?” Bình An quan tâm

“Đêm nay có tiệc ngoài trời, Anh phải đạo phó mua sắm đây.” Nói là làm Vân Anh rời khỏi giường bộ dạng hấp tấp, cô nhìn Bình An dè dặt: “An ở một mình không sao chứ? Hay là...Anh không tham gia nữa.”

“Không sao, An ổn, chỉ bị bong gân thôi mà, Anh làm như An bị tàn phế vậy. Vội lại An cũng không thích tham gia mấy buổi tiệc như vậy. Anh đi đi kéo muộn.”

“Vậy Anh đi trước nha.” Vân Anh cười tí mắt, cô cúi xuống hôn chụt vào má Bình An, vui vẻ rời khỏi phòng.

Cửa phòng khép lại, căn phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Bình An nhìn cổ chân băng bó đến thất thần. Có lẽ bị thương như vậy cũng tốt dù sao cô cũng không thích tham gia những bữa tiệc tùng. Những nơi náo nhiệt không thích hợp với cô.

Anh sẽ tham gia chứ? Bình An cầm lấy điện thoại bấm lấy một dãy số quen thuộc. Chần chừ lúc lâu vẫn không gọi đi. Nên gọi hay không? Chỉ gọi thông báo anh một tiếng vết thương cô đã không sao thôi mà, cô thờ dãi, vứt điện thoại sang một bên. Thôi vậy, anh chẳng buồn để ý đâu, mà bị thương ở chân chứ có phải bị thương ở đâu đâu, anh và mày sao có thể, đừng nghĩ ngợi lung tung. Đêm hôm qua ai ở trong hoàn cảnh ấy cũng sẽ đối xử tốt với đối phương như anh đối với cô vậy. Cô đưa tay tắt hết đèn, bóng tối nhanh chóng chiếm ngự, cô nằm xuống nhắm mắt lại, ngăn bản thân ngừng nghĩ đến anh.

***

Trong căn phòng bài trí vừa cổ điển vừa hiện đại, một người đàn ông nhìn điện thoại trong tay đến thất thần. Có ấy sao rồi? Còn đau không? Anh có nên gọi điện hỏi thăm không? Cuối cùng anh thờ dãi, nhét điện thoại vào túi. Thôi vậy, anh không nên gọi điện làm phiền cô. Cô sẽ chẳng cần sự quan tâm từ anh đâu. Anh đứng trầm mặc ngắm nhìn thành phố diễm lệ xa lạ qua lớp kính trong suốt. Đàng Tây mặt trời lặn dần, thành phố khoác lên mình chiếc áo lông lầy với muôn vàn màu sắc, tuy đẹp, tuy rực rỡ nhưng không thể khiến anh vui đi nổi cô đơn mỗi lúc càng thêm lan tỏa mạnh mẽ, xâm nhập vào mọi ngóc ngách tế bào, găm nhấm âm i trong lòng anh.

Cửa phòng mở ra, một chàng trai tầm hai mươi mấy tuổi bước vào. Trông thấy dáng vẻ cô độc đứng sừng sững bất động như một thân cây của anh thì có chút lúng túng. Cậu từng nghĩ rằng một người cao cao tại thượng, đứng trên đỉnh cao danh vọng, quyền lực như anh ắt hẳn rất tự cao tự đại không ngờ sẽ có lúc mang bộ dạng tê lương cô độc đến như vậy. Trong đầu cậu xẹt qua một câu nói trước đây đã đọc ở đâu đó “Kẻ có quyền lực tối cao chính là kẻ cô độc nhất.”. Cậu dè dặt tiến lên, khi chỉ đứng cách Gia Vũ mấy bước chân. Cậu chàng lấy hết can đảm cất lời:

“Chủ tịch tiệc sắp bắt đầu chúng ta đi thôi.”

Đáy mắt Gia Vũ khôi phục về bình thường ngày, anh xoay người nhìn chàng trai bộ dạng dè dặt đứng trước mặt: “Tôi có chút mệt, bữa tiệc vẫn diễn ra như kế hoạch.”

“Vâng ạ.”

Gia Vũ phát tay, cậu chàng nhanh chóng rời khỏi. Anh xoay người, hai tay nhét túi quần, yên lặng ngắm nhìn thành phố trước mặt như cũ.

Không biết qua bao lâu, chuông điện thoại reo lên, anh có chút mong chờ vội lấy điện thoại đến khi nhìn rõ tên trên màn hình, lòng anh trùng xuống, anh bắt máy, lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

“Vũ. Anh có thể gặp em một lát không?”

“Tôi đang bận.” Anh định cúp máy nhưng giọng nói bên đầu bên kia nhanh hơn một bước.

“Anh không muốn biết lý do thật sự vì sao chín năm trước Bình An lại chia tay anh à?”

“Cô ở đâu?”

“Phòng 506.”

Gia Vũ cúp máy, anh dịch chuyển thân thể. Hiện tại mới phát hiện hai chân đã tê cứng không còn cảm giác từ lâu. Hóa ra anh đã đứng như vậy suốt ba tiếng đồng hồ. Anh nhếch miệng tự giễu, nhanh chóng rời đi.

Gia Vũ đứng trước phòng 506 một lúc lâu, sau đó anh mới đưa tay gõ cửa. Cửa phòng nhanh chóng mở ra, Đào Ái Huân mặc một chiếc váy mỏng tang xuất hiện ngay tầm mắt. Nhìn đường cong ẩn hiện sau lớp váy, anh nhũn mảy, xoay người toan rời đi. Đào Ái Huân vội vàng bắt lấy cánh tay anh, cô ta cười nhẹ:

“Anh không muốn biết sao?”

Câu nói đó nhanh chóng đánh trúng lòng Gia Vũ, anh gỡ tay Đào Ái Huân bước vào phòng. Đào Ái Huân hài lòng đóng cửa lại.

“Nói nhanh.” Gia Vũ không kiên nhẫn.

Trái ngược với bộ dạng không kiên nhẫn của Gia Vũ, Đào Ái Huân khá từ tốn, cô ta mỉm cười thông thả ngồi xuống ghế. Thấy anh vẫn đứng bất động như cũ, cô ngừng đầu: “Anh nóng lòng đến vậy à? Anh ngồi xuống đi đã. Quả nhiên hiệu quả chỉ cần liên quan đến Bình An anh sẽ bắt chấp tất cả.” Cô dựa lưng vào ghế, phả ra những đường cong quyến rũ chết người.

Gia Vũ ngồi xuống đối diện Đào Ái Huân, nhũn mảy.

Đào Ái Huân hài lòng cô đưa ly trà vừa rót đến mặt anh, nhẹ giọng: “Uống đi.”

“Cô bớt giờ trò lại đi.” Gia Vũ không thể kiên nhẫn thêm, anh đứng dậy.

“Em chỉ muốn chúng ta thoải mái thôi mà. Anh uống đi, em sẽ nói.” Đào Ái Huân từ tốn húp một ngụm trà, trưng ra bộ mặt vô tội: “Anh sợ em bỏ độc sao?”

Gia Vũ đưa tay lấy cốc trà trên bàn, anh uống một hơi cạn sạch, anh đặt cốc trà xuống bàn lạnh giọng: “Được rồi chứ.”

Đào Ái Huân cười rộ lên, cô đứng dậy tiến về phía Gia Vũ, ôm lấy cổ anh nũng nịu: “Vũ, anh như vậy em đau lòng lắm đấy. Anh biết không?”

Gia Vũ đưa gờ hai cánh tay đang ôm chặt lấy cổ anh, Đào Ái Huân lại càng bám chặt, thân thể như rắn sà vào lòng anh. Lúc này, anh cảm nhận có một luồng khí nóng lan tỏa đến mọi ngóc ngách tế bào. Bứt rứt đến khó chịu. Điều đáng chết là thân thể anh đang phản ứng muốn chiếm hữu lấy thân thể Đào Ái Huân. Anh giật mình đẩy Đào Ái Huân ra.

“Cô bỏ gì vào trà?”

Đào Ái Huân không kịp phòng bị ngã nhào lên sàn. Cô ta lồm cồm bò dậy.

“Thứ khiến anh thêm hưng phấn.”

"Cô dám lừa tôi?" Gia Vũ căm phẫn.

Đào Ái Huân cười phá lên, cười đến sắc súa: "Nếu không lừa anh sẽ đến sao?", cô ta ngừng cười, ngẩng đầu ai oán nhìn Gia Vũ: "Em không bằng cô ta ở điểm nào?"

Gia Vũ hoàn toàn để ngoài tai lời oán trách của Đào Ái Huân. Anh xoay người toan rời đi.

Đào Ái Huân khẩn trương không khác kẻ điên loạn bỏ nhào đến, vòng tay ôm chặt lấy anh, thân thể uốn éo không ngừng ma sát vào anh.

"Anh đừng đi. Em yêu anh. Em rất yêu anh."

Đa thật sau lớp áo bởi vì sự ma sát, khiêu khích càng nóng bùng lên. Gia Vũ cắn môi đến bật cả máu, vị tanh tràn ngập khắp khoang miệng, tìm lại lý trí đang bị dục vọng chiếm hữu. Anh không thể ở đây thêm một phút nào nữa. Nếu không anh không biết bản thân có đủ tỉnh táo để kiểm soát được dục vọng đang bùng cháy lên lúc này hay không. Anh dùng toàn bộ sức lực hất mạnh cô ta. Thừa dịp cô ta loạng choạng ngã trên sàn, anh bước nhanh về phía cửa.

“Vũ...” Đào Ái Huân hét lên cô ta nhanh chóng đứng dậy chạy theo đáng tiếc không đuổi kịp anh, cuối cùng đành nhìn bóng dáng anh khuất dần nơi cuối hành lang. Cô ta xiết chặt hai tay thành quyền, trong mắt dâng lên tia đau đớn không nói thành lời: “Cô ta có thể? Còn em thì không? Tại sao em không có cách nào lấy được trái tim anh? Tại sao?”

“Em biết anh trước cô ta mà. Tại sao anh chưa bao giờ chú ý đến em?”

“Em vì anh bắt chấp tất cả thể nhưng anh không mấy may cảm động.” Đào Ái Huân bi thương khóc rống lên, cô ta quỳ sụp xuống sàn, nỗi đau thấu tận tâm can.

Chín giờ đêm, hành lang không một bóng người. Gia Vũ chống tường loạng choạng bước đi, đầu óc mơ hồ, hai mắt đỏ ngầu, trán nổi đầy gân xanh, mồ hôi vã ra như tắm. Đi một lúc, anh dừng chân tại một cửa phòng, anh đưa tay vặn chốt cửa, cửa phòng từ từ mở ra. Đèn hành lang chiếu vào phòng, anh liền trông thấy một thân thể nhỏ nhắn đang nằm trên giường, anh loạng choạng bước vào phòng. Cửa phòng khép lại, tia sáng nhanh chóng biến mất. Căn phòng chìm vào bóng tối, mất một lúc anh mới thích nghi được. Trong bóng tối, anh tiến đến bên giường.

Người trên giường ngủ khá say giấc, không phát hiện ra có người tiến vào phòng, vẫn hít thở đều đều. Gia Vũ leo lên giường, ôm chầm lấy thân thể ấy, mùi hương quen thuộc xông vào mũi, thần kinh căng cứng của anh nhanh chóng được thả lỏng. Thân thể mềm mại như nước lạnh khiến da thịt đang nóng bừng như bị lửa thiêu đốt của anh dễ chịu hẳn ra, anh liền thở hắt ra. Anh tham lam muốn chiếm lấy dòng nước mát ấy, anh cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng ngần, tay luồn vào lớp áo ngủ khám phá thân thể đầy mê hoặc, bí ẩn của cô.

Bình An đang chìm sâu vào giấc ngủ thì cảm giác được bị ai đang ôm chặt lấy, bàn tay không ngừng làm loạn trên người mình. Cô hoảng hốt nhiều hơn là sợ hãi vội mở to mắt, theo bản năng đẩy mạnh người đang nằm đè trên cô, hét toáng lên: “Buông ra. Cứu tôi với. .”

Với sức lực của Bình An thì không thể độ lại được với anh, bàn tay cô đẩy anh, nhưng đối với anh đó chẳng khác nào là sự động chạm, khiêu khích mờ ám càng khiến anh thêm hưng phấn. Anh hôn môi cô một cách cuồng nhiệt có phần thô bạo.

Môi bị chặn, Bình An chỉ có thể phát ra những tiếng kêu ú ớ, hai mắt cô đỏ lên, tay không ngừng dấm mạnh vào lưng anh, cô dùng lực thật mạnh cắn lấy môi anh. Vị máu tanh tràn ngập khắp khoang miệng. Gia Vũ không những không buông ra, thừa dịp tách miệng cô, lưỡi anh xâm nhập vào khoang miệng cô càn quét, cuốn lấy lưỡi cô dầy đưa không dứt. Máu tanh trộn lẫn với vị ngọt, anh hưng phấn mút mạnh lấy lưỡi cô một cách thô bạo.

Bình An bị anh hôn đến choáng váng, đến khi tưởng chừng sắp không thở nổi thì anh buông môi cô ra, Nụ hôn trượt dọc từ cổ đến xương quai xanh, anh không an phận vừa hôn vừa dùng đầu lưỡi chạm nhẹ vào da thịt mềm mại của cô. Quá kích thích, Bình An khẽ rên lên một tiếng.

Đến lúc này, Bình An đã nhận ra, mùi hương quen thuộc chiếm trọn khoang mũi, cô ngăn tiếng rên phát ra cổ họng, run rẩy: “Vũ?”

Người nào đó hơi khựng lại: “Ừ.”, nhưng rất nhanh nụ hôn lại rơi lên ngực cô. Anh đưa tay mở nhanh từng khuy áo, chẳng mấy chốc thân thể cô dần dần lộ ra. Mặc dù trong đêm tối nhưng anh có thêm cảm nhận được mỗi nơi tay anh lướt qua trên da thịt cô liền ửng đỏ lên.

Dưới sự đụng chạm thân mật, kích thích của anh, mọi tế bào Bình An đều trở nên mẫn cảm. Cố lấy lại lý trí, cô lấy tay che miệng anh lại, ngăn người nào đó đang làm loạn trên cơ thể cô.

“Mọi người sẽ phát hiện mất.”

Gia Vũ cúi đầu nhìn cô, anh gian xảo nhếch miệng, đầu lưỡi vẽ một vòng tròn trên tay cô.

Lòng bàn tay vừa nhột vừa tê, thân thể Bình An run lên vội rút tay lại. Gia Vũ đắc ý khóa lấy môi cô. Bàn tay ma mẫn vẽ vòng tròn trên bụng cô rồi từ từ dịch chuyển xuống. Đầu như nổ tung, tia lý trí xót lại cũng biến mất, cô đắm chìm vào sự hưng phấn không ngớt từ nào cô thể diễn tả được. Vòng tay ôm lấy chặt cổ anh, anh đã cời áo từ bao giờ, da thịt cô chạm vào da thịt anh, nóng bỏng, ngọt ngào, hưng phấn.

Sực nhớ đến vết thương ở chân Bình An, Gia Vũ nhẹ nhàng giữ lấy bên chân đang bị thương của cô đặt lên trên eo mình. Anh thì thầm vào tai cô: “Tôi không làm chân em đau chứ?”

Cô rúc vào ngực anh khẽ lắc đầu.

“Tôi vào nhé?” Gia Vũ tiếp tục thì thầm bên tai Bình An.

Gương mặt ửng đỏ lên, Bình An vô cùng xấu hổ. Người này, sao lại hỏi cô một cách rõ ràng, thật thà như vậy chứ. Tay cô càng thêm xiết chặt cổ anh, môi tìm đến môi anh đặt một nụ hôn thay cho lời đồng ý.

***

Ban đêm, gió lạnh thấu xương. Thiên Thành sau khi đổ xe vào bãi anh lẳng lặng đi vào cổng bệnh viện. Lúc này đã khá muộn trên hành lang bệnh viện chỉ còn lác đác vài y tá, bác sĩ trực cùng vài bệnh nhân. Anh trầm lặng bước đi, hai tay nhét túi quần, gương mặt lãnh đạm trước ánh nhìn tò mò từ vài người xung quanh. Không gian yên tĩnh, tiếng bước chân trầm ổn của anh phát ra càng rõ ràng. Đến một khúc rẽ, anh dừng lại trước một phòng VIP. Hai thanh niên mặc vest đen đứng trước cửa trông thấy anh đồng loạt cúi đầu chào. Một người trong số đó, nhanh tay lẹ mắt giúp anh mở cửa.

Thiên Thành lạnh nhạt gạt đầu đi vào phòng bệnh. Trên chiếc giường trắng toát, một người đàn ông trung niên đang nằm thoạt nhìn còn khá trẻ chỉ tầm năm mươi tuổi. Anh tiến đến bên giường chăm chú nhìn, nhiều năm không gặp anh chợt phát hiện ra mái tóc ông đã lấm tấm bạc, mặt cũng xuất hiện dấu vết của tuổi tác. Thời gian quả nhiên khắc nghiệt không chừa một ai. Ai có thể ngờ rằng, lần hội ngộ này lại là trong bệnh viện. Anh cười chua chát, hít một hơi sâu, vẻ đau đớn trên mặt nhanh chóng thay bằng vẻ thờ ơ thường ngày.

Người đàn ông kia có lẽ nghe thấy tiếng bước chân từ từ mờ mắt, nhìn thấy anh, đáy mắt ông dâng lên vẻ sùng sốt tốt độ cùng niềm vui mừng không hề che dấu. Ông mỉm cười:

“Cuối cùng, con cũng chịu gặp ta.”

Trước vẻ vui mừng của ông, Thiên Thành vẫn lạnh nhạt như cũ, anh cất giọng lãnh đạm:

“Con đồng ý việc tiếp quản công ty.”

Lời vừa dứt, ông ngược mắt lên nhìn Thiên Thành dường như chưa thể tin, ông đưa tay bắt lấy bàn tay anh, hỏi lại: “Con nói thật chứ?”

“Thật.” Im lặng vài giây, Thiên Thành nói tiếp: “Nhưng con vẫn sẽ không tha thứ cho bố.”

Anh sẽ tha thứ cho ông? Tất nhiên không rồi trừ khi Thiên Khải trở về. Sẽ có ngày ấy đúng không?

Cánh tay ông cứng đờ, rồi từ từ buông khỏi tay Thiên Thành. Ông thờ dãi: “Bố xin lỗi.”

Thiên Thành không đáp, anh nhìn người đàn ông trước mặt vài giây sau đó xoay người rời đi. Dứt khoát chưa từng xoay đầu nhìn lại.

Cánh cửa phòng khép lại, người đàn ông vẫn cố chấp nhìn theo. Gương mặt cứng rắn từng trải sự đời phút chốc sụp đổ thay vào đó là nỗi đau vô bờ bến. Lòng ngực ứ nghẹn, ông ho khan như muốn xé toạc lồng ngực. Hai cậu thanh niên mở cửa xông vào chạy đến đỡ lấy ông, cất giọng lo lắng:

“Chủ tịch, chủ tịch ông thấy sao rồi?”

Ông ho ra ngụm máu tươi, gương mặt bỗng tái nhợt không huyết sắc, hai mắt từ từ nhắm lại.

“Bác sĩ. .”

“Bác sĩ. .”

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Em là người phụ nữ của tôi

Trong căn phòng bóng tối bao phủ, trên giường một đôi nam nữ ôm nhau không một kẻ hở, giữa họ toát lên sự hạnh phúc không hề che giấu. Cô gái rúc vào lòng chàng trai, tiếng hít thở đều đều, đã chìm vào giấc ngủ say. Còn chàng trai không hề ngủ, anh nhìn chăm chú, say đắm cô gái trong lòng. Thỉnh thoảng cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô. Một lúc sau, anh ngồi dậy, mọi hành động đều nhẹ nhàng để tránh gây ra tiếng động làm người trong lòng tỉnh giấc, kéo chăn đắp cho cô, bản thân không rời đi ngay ngồi bên giường một lúc.

An, có phải chúng ta đã quay về như xưa?

Có phải chúng ta vẫn còn yêu nhau?

Anh cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô đầy quyến luyến rồi đứng dậy xoay người rời đi.

Nửa đêm, Bình An tỉnh giấc, thần thờ đưa tay chạm vào bên cạnh, vẫn còn hơi ấm của anh chứng tỏ chuyện đêm nay không phải là mơ. Khóe môi cong lên cô mỉm cười hạnh phúc rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau mọi người lần lượt trở về khách sạn sau buổi tiệc, ai ai cũng tràn đầy hưng phấn không thể nhận ra rằng họ đã có một đêm cuồng nhiệt, hoang dại thâu đêm suốt sáng.

Bình An được Vân Anh và một người nữa cùng phòng đi ngủ sáng, cô cười còn khó coi hơn khóc khi được mọi người chăm sóc đặc biệt ân cần. Trời ạ! Cô chỉ bị thương nhẹ thôi mà.

Vừa bước vào phòng ăn, Bình An không tự chủ được đưa mắt tìm kiếm bóng dáng anh. Qua lớp kính người, cuối cùng cô cũng trông thấy, anh đang ngồi nói chuyện với trợ lý đứng bên cạnh, dường như cảm nhận được ánh mắt cô, anh dừng lại đưa mắt nhìn. Ánh mắt họ giao nhau giữa không trung. Mắt anh sáng rực, đen hun hút như hố sâu vũ trụ cuốn cô vào đó.

Bình An chợt dạ vội cúi đầu.

Anh Lâm- người cùng phòng làm việc với bọn họ trông thấy cả ba đang ngơ ngác, anh cất tiếng gọi: “Vân Anh.”

Vân Anh ngẩng đầu nhìn theo hướng gọi, mắt cô sáng lên cười toe toét, phần khởi đi Bình An đến chỗ bàn của họ.

Tổ Thùy đang ngồi bấm điện thoại thì ngẩng đầu lên, Bình An vội cúi đầu chào. Tổ Thùy gật đầu, mỉm cười:

“Ngồi đi, đừng khách sáo. Người cùng bộ phận cả.”

Bình An mỉm cười ngồi xuống. Mặc dù, cô đi làm mấy tháng rồi, người trong phòng đã tiếp xúc hết nhưng suy cho cùng cô và bọn họ khác biệt nhau quá lớn, cô chỉ là chân sai vặt trong lòng khó tránh khỏi có chút dè dặt.

Bữa ăn nhanh chóng bắt đầu, thức ăn dần dần được dọn lên. Mọi người cười đùa nói chuyện rôm rã, Bình An chỉ cúi đầu ăn, không phải cô tự tạo vỏ bọc cho bản thân chỉ là không biết nên nhập cuộc nói chuyện gì với mọi nười. Tốt nhất là im lặng ăn. Lúc này, Vân Anh đưa tay huých nhẹ, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn bạn. Vân Anh ra hiệu nhìn ra phía cửa, cô liền đưa mắt nhìn. Một bóng dáng quen thuộc lọt vào trong tầm mắt không ai khác đó chính là Hồng Ân. Lòng cô chùng xuống, tim như bị bóp nghẹt, xém nữa cô lại quên mất sự hiện diện của cô gái này nữa rồi. Một sự thật tàn nhẫn hiện ra trước mắt, Hồng Ân chính là bạn gái của Vũ. Tuy chính miệng anh không thừa nhận nhưng trước giờ vẫn chưa bao giờ chối bỏ.

Vân Anh thì thầm “Sắp có kịch hay.”

Bình An không đáp, cô biết kịch hay mà Vân Anh nói chính là chuyện đấu đá giữa Đào Ái Huân với Hồng Ân.

Hồng Ân đứng ngó nghiêng một lúc thì nhìn thấy Gia Vũ, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ, cô bước nhanh về phía anh.

“Vũ...” Âm thanh nũng nịu kéo dài, Hồng Ân ôm chầm lấy cổ Gia Vũ.

Mọi người vì hành động bất ngờ của cô gái, người kinh ngạc, người hóng hớt, người bàn tán... nhưng có điểm chung là bọn họ đều đưa mắt chăm chú nhìn một màn trước mắt.

Đào Ái Huân ngồi bên cạnh nét mặt phút chốc sa sầm, cô nghiêng răng, nghiêng lợi. Một Bình An chưa đuổi đi xong lại xuất hiện thêm tiếp một người nữa.

Gia Vũ mặt không cảm xúc, anh gỡ tay của Hồng Ân, nhìn cô đánh giọng:

“Sao em lại đến đây?”

“Người ta nhớ anh mà.” Hồng Ân bịu môi, trong mắt long lanh nước, gương mặt ảm ức: “Anh đi mà không báo em tiếng nào.”

Bên phải Gia Vũ còn một ghế trống Hồng Ân thân nhiên ngồi xuống, cô ôm lấy cánh tay anh, ánh mắt đặc ý nhìn Đào Ái Huân gương mặt xám xịt ngồi bên trái anh.

Gia Vũ lạnh nhạt rút tay lại, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn đang cúi đầu. Anh không tài nào đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, lòng anh có chút bất an.

“Em đừng làm loạn nữa được không?”

Đào Ái Huân cũng chen vào một câu: “Đừng khiến bản thân tự mất mặt.”

“Cô là ai mà dám lên mặt với tôi?” Hồng Ân gần đến đó cả mặt, cô nhìn Gia Vũ ảm ức: “Vũ, anh xem người ta không nể mặt anh bắt nạt em kìa.”

“Còn làm loạn anh sẽ cho người mời em ra khỏi đây.” Gia Vũ hết kiên nhẫn.

Lời nói quá nhiên hiệu quả, Hồng Ân liền cắn môi im lặng mặc dù trong lòng đầy ám ức. Cô biết anh nói được làm được, càng hiểu rõ anh nhân nhượng đến mức này là vì bố cô có ơn với anh. Chính vì vậy, cô tin rằng chỉ cần cô đối tốt, yêu anh, làm tất cả vì anh rồi sẽ đến một ngày anh chấp nhận tấm chân tình của cô mà thôi.

Bình An nhanh chóng hoàn thành bữa ăn với mong muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Cô nói với Vân Anh bên cạnh: “Anh hơi mệt, Anh về phòng trước nhé.”

“Đề Anh đưa Anh về.”

Vân Anh chuẩn bị đứng dậy thì bị Bình An giữ lại, lắc đầu: “Anh muốn ở một mình.”

Thấy Bình An kiên quyết Vân Anh đành thỏa hiệp: “Được rồi. Có chuyện gì thì gọi Anh nhé.”

Bình An gật đầu, cố nặn ra nụ cười. Cô đứng dậy chào tạm biệt mọi người rồi khập khiễng rời đi.

Gia Vũ chưa từng rời tầm mắt khỏi Bình An, thấy thân ảnh sắp khuất dần nơi phía cửa. Anh sốt ruột toan đứng dậy, Đào Ái Huân bên cạnh dường như hiểu ý vội giữ lấy tay anh lại, nhắc nhở: “Anh đừng quên mọi người còn đang ngồi ở đây.”

Gia Vũ không đáp, hất bàn tay Đào Ái Huân đang nắm lấy cổ tay anh ra, sau đó rời đi mặc lời bàn tán sau lưng.

“Ồ bữa ăn chưa kết thúc mà?”

“Chủ tịch đi đâu vậy? Trông anh ấy rất vội?”

“Vũ, anh đi đâu vậy?” Hồng Ân khá bất ngờ trước phản ứng của anh, một lát sau mới kịp phản ứng đứng phắt dậy đuổi theo.

Lúc đi ngang qua Đào Ái Huân, cô ta tốt bụng nhắc nhở:

“Đi làm kì đà cản mũi cũng đừng sốc quá nhé.”

Lúc Gia Vũ bước ra cửa bóng dáng Bình An đã mất hút trên hành lang. Anh tăng tốc độ bước đi, chưa bao lâu sau liền đuổi kịp. Anh bắt lấy cánh tay cô trước khi cô kịp mở cửa bước vào phòng.

“Em không khỏe chỗ nào à?”

“Anh buông ra.” Bản thân Bình An kìm nén rất lâu rồi, vừa trông thấy anh không tự chủ được lòng có chút tủi thân, giọng nói phát ra tăng thêm vài phần hờn trách. Cô gỡ bàn tay anh ra nhưng anh càng thêm xiết chặt thì đành thỏa hiệp, thôi vờn vẩy.

“Em sao vậy? Đêm qua vẫn còn rất tốt mà.” Gia Vũ nhìn chăm chú như thể muốn nhìn thấu xem cô đang nghĩ gì.

Không ngờ anh còn có thể nhẹ nhàng nhắc đến chuyện đêm qua, cơn giận bộc phát Bình An lạnh giọng:

“Anh không ở bên bạn gái theo tôi làm gì?”

“Bạn gái?” Gia Vũ nhướn mày, kéo dài thanh âm. Sau hiểu ra sự tình, khỏe môi anh khẽ nhếch lên, nhìn cô nở nụ cười: “Em ghen à?”

Bị nói trúng tim đen, Bình An nổi cáu lên: “Sao tôi phải ghen. Anh buông tay ra đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được.” Gia Vũ không do dự đáp, anh từ từ buông tay ra.

Bình An không ngờ anh lại dễ dàng buông ra vậy thì trừng mắt nhìn anh rồi xoay người mở cửa. Đột nhiên, cô bị một lực mạnh đẩy vào trong phòng cánh cửa rất nhanh khép lại. Chưa kịp phản ứng một thân ảnh đã ép sát cô vào cánh cửa, môi nhanh chóng bị chiếm lấy. Cô giấy dựa, dùng hai tay đẩy lấy anh.

Gia Vũ bắt lấy hai cánh tay đang làm loạn trước ngực mình, khóa trái trên đỉnh đầu cô, hôn càng thêm cuồng nhiệt. Một lát sau, anh buông ra nhìn thân thể nhỏ nhắn trong lòng mềm mại tựa vào người anh, gương mặt cô ửng hồng, đôi mắt long lanh nước, đôi môi nhỏ nhắn mở to ra hít lấy không khí thì anh khẽ cười. Mỗi anh liền khô khốc muốn một lần nữa nếm lấy dư vị ngọt ngào của môi cô. Anh cúi xuống, cô vội nghiêng đầu, trừng mắt:

“Anh xem tôi là gì?” Lời nói thốt ra mỗi lúc càng nhỏ dần.

“Người phụ nữ của tôi.” Gia Vũ thần nhiên đáp.

“Anh...” Bình An cứng họng lùi lại hai bước chưa kịp nói hết câu Gia Vũ liền xen vào:

“Ai nói với em Hồng Ân là bạn gái của tôi?” Anh nhướn mày.

Bình An cắn môi, ngập ngừng, quả thực trước giờ anh chưa chính miệng thừa nhận: “Tôi... tôi...”

Một lần nữa tiến lên ép sát Bình An vào cửa mặc cô vùng vẫy, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô nghiêm túc nói:

“Em nghe rõ đây tôi chỉ xem Hồng Ân là bạn bè bình thường. Bố cô ấy tức là giáo sư đại học, thầy đã giúp đỡ tôi rất nhiều, thầy chính là ân nhân trong lúc tôi đang vùng vẫy trong hố sâu đen tối của nỗi tuyệt vọng chính thầy đã cho tôi ánh sáng. Tôi của hiện tại một phần là nhờ thầy.” Anh ngừng lại quan sát biểu cảm trên gương mặt cô, rồi khẽ nói tiếp: “Tôi đối tốt với cô ấy là vì muốn trả ơn thầy. Em nghe rõ rồi chứ, đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Xui, ai nghĩ lung tung chứ.” Lòng vui mừng phấn khởi, bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường, Bình An mạnh mẽ.

Nghĩ vẫn được hóa giải, bầu không khí giữa hai người cũng trở nên thoải mái hơn.

“Vây bây giờ chúng ta tiếp tục nhé.” Gia Vũ cười gian xảo, chưa để Bình An kịp phản ứng, anh đưa tay kéo lấy thắt lưng cô, bá đạo chiếm lấy môi cô, cuồng nhiệt hơn cả vừa rồi.

Bình An bị anh hôn đến choáng váng đầu óc, chân tay cô mềm nhũn vội đưa tay ôm ghì lấy cổ anh, hôn đáp trả.

Nụ hôn rồi dần lên cổ, Gia Vũ một tay nhắc bổng cô lên hướng giường đi đến, tay còn lại lần đến ngực cời từng khuy áo. Bình An lúc này choáng tỉnh, cô bắt lấy tay anh, lắc đầu kiên quyết: “Không được, mọi người sẽ phát hiện mất.”

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh ấy vẫn luôn đợi cô

Thấy Bình An kiên quyết, Gia Vũ đành thỏa hiệp cố dè nén dục vọng thả cô ra. Anh trầm nghĩ ngày tháng còn dài, anh cứ từ từ vậy.

Hai người nằm ôm nhau trên giường một lúc, nhận ra mọi người sắp về, Gia Vũ lưu luyến rời khỏi phòng Bình An.

Gia Vũ bước đi trên hành lang nhưng anh không phát hiện ra trong một góc tường phía sau lưng anh, một cô gái đang ngồi ôm mặt khóc.

Hồng Ân nhìn theo bóng lưng anh qua làn nước mắt, tìm cô vờ vụn, lồng ngực như bị bóp nghẹt. Cô đưa tay ôm ngực. Hôm nay bỗng chợt phát hiện ra dù bản thân có làm bao nhiêu chuyện đi chăng nữa vẫn không đổi được một ánh nhìn từ anh. Bao năm nay, cô chạy theo phía sau anh như một cái đuôi nhỏ, vì người ấy chưa từng xuất hiện, bên anh lại chưa xuất hiện người khiến anh dao động, cô vẫn tự tin tiếp tục theo anh. Nhưng hiện tại, trái tim anh đã dao động. Cô ấy phải chăng là người ấy hay cô ấy là người khiến anh rung động? Nhưng bất kể là ai, người anh rung động đều không phải là cô.

Hồng Ân càng thêm khóc to hơn không màng đến hình tượng. Người đi trên hành lang ngoài đầu nhìn cô như sinh vật lạ, cô vẫn mặc kệ. Đột nhiên, cô đứng phắt dậy, lau vội nước mắt, đi chuyển đến phòng của cô gái kia, đưa tay gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, bây giờ Hồng Ân đã nhìn rõ được mặt, cô tròn mắt, thốt lên:

“Là cô?” Cô gái cô nhìn thấy trong nhà Gia Vũ.

Bình An không ngờ Hồng Ân lại đến tìm mình, cô cũng ngạc nhiên không kém.

“Cô tìm tôi có việc gì?”

“Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?” Hồng Ân đề nghị.

Không nghĩ đến Hồng Ân sẽ nói vậy, Bình An dờ ra một lúc mới kịp phản ứng gật đầu: “Được. Đi thôi.”

Thấy Bình An bước đi khập khiễng, Hồng Ân thốt lên: “Cô bị thương? Để tôi đỡ cô.”

“Được. Cảm ơn cô.” Bình An trầm nghĩ cô gái này thật ra rất tốt bụng.

Nơi bọn họ ngồi nói chuyện là một quán bar trong khách sạn, bây giờ còn sớm trong quán lác đác vài vị khách, hai người tìm một góc kín đáo ngồi xuống.

“Hai cô dùng gì ạ?” Anh chàng phục vụ không ngờ đến mới sáng đã tiếp được hai vị khách xinh đẹp, anh ta lịch thiệp hỏi.

“Cho tôi một Cappuccino.” Bình An đáp.

“Macchiato.”

Sau khi cậu chàng nhân viên đi khỏi, Bình An hỏi: “Hôm nay cô gọi tôi ra đây có chuyện gì sao?”

Rất nhanh thức uống được mang lên. Hồng Ân không đáp, chờ anh chàng nhân viên đi khuất, cô cất giọng hỏi một câu không ăn nhập với câu hỏi vừa rồi của Bình An: “Cô là Đỗ Bình An?”

Tuy khó hiểu Bình An vẫn trả lời: “Đúng vậy.”

Hồng Ân đã đoán được đại khái nhưng khi nghe đáp án từ chính miệng Bình An vẫn không tránh khỏi đau đớn. Cô đánh giá cô gái trước mặt mình một cách tỉ mỉ, đây là người con gái anh không thể nào quên sao Vũ?

Hồng Ân còn nhớ như in ngày đầu tiên gặp anh thì đã bị vẻ bề ngoài của anh thu hút. Hôm đó, cô vào trường đại học K- nơi bố mình đang dạy học để đợi bố vì đợi quá lâu đâm ra buồn chán, cô đành đi xung quanh trường giết thời gian như mọi khi, lúc đi đến vườn hoa đột nhiên nghe thấy tiếng đàn cất lên bi thương da diết, vốn bản tính tò mò liền lần theo tiếng đàn thì phát hiện ra một chàng trai dưới gốc cây phượng vĩ, gương mặt đẹp như tạc tượng. Tuy cô đã gặp vô số trai đẹp nhưng chưa ai khiến cô ấn tượng mạnh như vậy. Anh mặc một chiếc áo thun đen đơn giản lưng tựa vào gốc cây, ngón tay dài mảnh khảnh không ngừng lướt trên dây đàn. Cô như bị mê hoặc chân không tự chủ tiến về phía anh. Những ngón tay trên dây đàn ngừng lại, tiếng đàn im bật, anh ngẩng đầu hương về nơi phát ra tiếng động, trông thấy cô đáy mắt anh thoáng dâng lên tia ngạc nhiên nhưng rất nhanh biến mất.

Anh đứng phắt dậy, cầm lấy đàn rời đi không hề quan tâm đến cô gái lạ mặt.

Từ nhỏ đến lớn, Hồng Ân luôn tự tin với nhan sắc xinh đẹp kiều diễm của mình, cô chưa từng bị chàng trai nào đối xử như vậy, gương mặt nhỏ nhắn thoáng lúng túng, hai tay vo vạt váy, cô nhìn theo bóng lưng anh lấy hết cam đảm cất giọng:

“Em tên là Hồng Ân anh tên là gì thế?”

Anh khựng lại nhưng không quay đầu nhìn Hồng Ân. Anh nói:

“Gia Vũ.”

Không đợi Hồng Ân đáp lại, Gia Vũ tiếp tục bước đi.

Hồng Ân đứng lặng, ngơ ngác nhìn theo bóng anh ngày càng khuất dần, đầu không ngừng lặp đi lặp lại tên anh. Đột nhiên, cô tin rằng cô nhất định sẽ gặp lại anh.

Và rồi, bọn họ gặp lại nhau thật, càng không ngờ hơn anh chính là học trò của bố cô. Cô tin đây chính là duyên phận, là sự sắp đặt của ông trời.

Hồng Ân quyết tâm thi vào trường đại học K để được gặp Gia Vũ thường xuyên hơn. Như ý nguyện, cô đã thi đậu nhưng cô mãi mãi không có được anh. Còn nhớ, đại học năm nhất, cô mượn rượu tỏ tình. Anh lạnh lùng, dứt khoát từ chối. Khi ấy cô đã hỏi tại sao, anh chỉ đáp vồn vện năm chữ: “Tôi đã có bạn gái.”. Bị từ chối, cô liền suy sụp một thời gian dài. Hết năm nhất, hết năm hai, người bạn gái trong lời anh vẫn chưa từng xuất hiện. Cô nghĩ anh chỉ bịa đại một cái có, một lần nữa lại quyết tâm tỏ tình. Lần thứ hai tỏ tình, anh tiếp tục từ chối vẫn lấy lý do đã có bạn gái, cô nhất quyết không tin, bảo anh đưa ra bằng chứng. Anh chỉ cười nhẹ, đáy mắt thoáng hiện lên nỗi bi ai, anh đưa bàn tay áp vào ngực trái khẽ nói: “Cô ấy ở trong tim tôi.”. Là cô nhìn nhầm sao nỗi bi ai từ trong mắt anh?

Cuộc đời Hồng Ân luôn luôn sẽ muốn gì được nấy, lần đầu tiên trong đời thâm ganh ty cô gái trong tim Gia Vũ. Mỗi ngày trôi qua, mỗi tháng trôi qua rồi mỗi năm lại trôi qua, cô càng lúc càng thêm tò mò về cô gái bí ẩn ấy. Ngót ngét cô năm ba, anh năm cuối, ngày tốt nghiệp anh bạn bè đông đủ tiếc là cô gái ấy vẫn không xuất hiện. Bữa tiệc tốt nghiệp cô mặt dày đi theo anh, lần đầu thấy anh uống say, bất tỉnh nhân sự. Văn Nguyệt được Công Anh đưa về, cô bèn một mình đi anh đi bắt taxi. Đêm đó trên đường về anh không ngừng gọi tên cô gái ấy và cô đã biết cô ấy tên là “Đỗ Bình An.” và cô đã biết hai người chia tay hơn bốn năm rồi. Vậy mà, anh chưa bao giờ quên. Cô vừa lo vừa mừng, lo anh cả đời không quên cô ấy lại mừng vì bản thân còn có cơ hội, chỉ cần cô gái ấy mãi mãi không xuất hiện anh sẽ chấp nhận cô mà thôi.

Lại không ngờ rằng, đời tám năm trời đằng đẵng cuối cùng vẫn chỉ là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.”

Hồng Ân cười chua xót nhìn Bình An phía đối diện, khẽ nói:

“Anh ấy vẫn luôn đợi cô. Cô đã thắng. Tôi thật lòng chúc phúc hai người.”

Lời vừa dứt, tảng đá đè nặng trong lòng cũng vơi đi, sự cố chấp của cô đến đây dừng là được rồi. Hồng Ân đứng dậy nói:

“Tôi đi cô về.”

Cổ tay Hồng Ân nhanh chóng bị bắt lấy, Bình An đứng dậy, vội hỏi:

“Cô có ý gì?”

Ai vẫn luôn đợi cô? Là ai? Là Vũ sao?

Hồng Ân nghiêng đầu ngác nhiên nhìn gương mặt nồn nóng có, ngờ vực có, không thể tin có của Bình An, xấu chuối với vẻ lạnh lùng ngày ấy của Gia Vũ đối với Bình An và cuộc cãi vã ngoài sân lúc vừa rồi. Cô bỗng đoán ra tám, chín phần: “Cô không biết sao? Người tôi nói đến chính là Vũ. ”

Bình An chấn động, lòng hỗn loạn rồi như tờ vò, cô chưa kịp tiêu hóa hết những lời Hồng Ân nói, tay càng thêm xiết chặt cổ tay Hồng Ân, môi run run: “Thật sao?”

Hồng Ân không ngờ Bình An kích động như vậy, nhìn bộ dạng cô ấy thế này. Giữa hai người bọn họ có ẩn khúc gì sao? Điều gì khiến họ tuy vẫn yêu nhau nhưng lại chia tay? Thôi vậy, cô là người ngoài có tư cách gì xen vào.

“Điều tôi nói hoàn toàn là thật. Tôi không tiện nói nhiều cô vẫn nên chính miệng hỏi Vũ.” Hồng Ân mỉm cười: “Cô cũng không cần cảm ơn tôi.” Cô nhìn cổ tay mình bị Bình An xiết chặt.

Bình An bây giờ mới nhận ra bản thân thất thố, cô vội vàng buông tay, lúng túng: “Tôi xin lỗi là tôi quá kích động rồi.”

Hồng Ân nhắc nhở: “Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng có một điều cô nên biết những năm qua anh ấy sống vô cùng vô cùng khổ sở.” Hồng Ân mỉm cười chua xót, không quên nói thêm một câu: “Hãy trân trọng Vũ, anh ấy hoàn toàn xứng đáng nhận được điều ấy.”

Hồng Ân cô tuy cố chấp nhưng là một người sống có niềm kiêu hãnh, có lòng tự tôn, không muốn thừa nước đục thả câu, chen vào làm kẻ thứ ba. Đạo lý cái của mình thì là của mình, cái không phải của mình có cố chấp thì vẫn không tài nào có được. Cô hiểu rất rõ.

Vũ, em thật lòng mong anh hạnh phúc!

***

Buổi chiều mọi người lục đục dọn hành lý, ai thu xếp xong thì tập hợp đứng dưới sảnh khách sạn. Bình An cả buổi cứ trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, đến khi đã yên vị ngồi trên sofa ở một góc dưới sảnh vẫn không thôi nghĩ đến những lời Hồng Ân nói ban sáng. Lòng vừa kinh sợ lại vừa vui, lại không biết có nên trực tiếp hỏi Gia Vũ không? Nếu hỏi thì hỏi như thế nào? Chẳng lẽ lại hùng hồn truy hỏi anh vẫn luôn nhớ đến cô? Đừng quên cô là người đưa ra lời đề nghị chia tay. Cô có tư cách hỏi anh chẳng?

Nghĩ đến đây Bình An lại thờ dại, có cái gằm mặt. Đột nhiên hai mũi giày da đen bóng loáng, từ điển viên mũi kim đều tinh tinh xáo chắc hẳn là một đôi giày đắt tiền xuất hiện trong tầm mắt. Cô chưa kịp ngẩng đầu xem người đến là ai, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói quen thuộc mang theo tia ân cần nhưng trong hoàn cảnh hiện tại lại có chút không thích hợp.

“Em sao vậy? Đang nghĩ gì thế?”

Lưng Bình An lạnh toát, trán đổ mồ hôi hột. Cô gắng đầu tròn mắt nhìn, khoe môi giật giật.

Mọi người đứng gần xung quanh bắt đầu thì thầm bàn tán, ngờ vực có, không thể tin có nhưng đa phần là sốc. Cũng không trách họ được, ai đứng trong hoàn cảnh họ đều thế. Anh là ai chứ, anh đâu phải là người bình thường. Anh là Gia Vũ – là chủ tịch của bọn họ, một con người cao xa với mọi chẳng khác nào Mặt Trời phía xa. Còn Bình An chỉ là một nhân viên nho nhỏ nói khó coi hơn là một chân sai vặt quen, mờ nhạt nhỏ nhoi. Bỗng nhiên một ngày đẹp trời con người cao xa với mọi lúc nào cũng trưng bộ mặt lạnh lùng cảm người lại gần đột nhiên ân cần hỏi thăm một con người mờ nhạt kia. Đây quả thực là tin chấn động.

“Chuyện quái gì đang xảy ra? Ai nói cho tôi biết đi.”

“Tình hình này là sao? Chủ tịch và cô ta có quan hệ gì?”

“Trông hai người mờ ám quá đi.”

Một người trong đám đông như nhớ đến điều gì bỗng há hốc mồm hét lên, bởi vì không không chế được âm lượng nên truyền đến tai tất cả mọi người:

“Đây chẳng phải là cô gái ở cùng với chủ tịch trong rừng...” Nói đến đây cô ta biết mình nói quá lớn thu hút sự chú ý mọi người thì ngậm miệng lại, cười xòa.

Tuy nhiên lời cô ta nói như một mồi lửa châm ngòi vào những quả bom, phút chốc tất cả dường như phát nổ. Cả đám lại tiếp tục xôn xao, hóng chuyện.

Gia Vũ để mặc ngoài tai lời bàn luận xì xào của đám đông, sợ Bình An nghe không rõ, anh lặp lại lời vừa rồi thêm một lần nữa:

“Em sao vậy? Đang nghĩ gì thế?”

Tình huống là thế nào, Bình An không ngờ anh lại như vậy. liến lúng túng không biết làm sao, vội lắc đầu, cười xòa:

“Không sao, không có.”

Gia Vũ vẫn chăm chú nhìn Bình An, khiến cô cả người mất tự nhiên. Ngoài mặt cười như không có chuyện gì, trong lòng gào thét dữ dội.

Vũ à? Anh đang làm gì vậy? Mọi người còn đang nhìn kia, anh đừng quan tâm em nữa mà, khéo lại lún chuyện mất thôi. Tránh xa em ra, càng xa càng tốt.

Trái ngược với mong ước của Bình An, Gia Vũ “ùm” một tiếng, anh tiến lên khom người bế bồng cô lên.

Bình An chỉ kịp hét “à” lên một tiếng.

Không gian phút chốc im bật.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đánh nhau

Bình An cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa kéo đến, tai ù hết cả lên, cô ngẩn ra nhìn Gia Vũ, không gian xung quanh dường như lắng đọng, trong mắt ngoài anh ra không còn bất kì ai khác, cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thịch thịch, một lúc lâu vẫn không biết nên làm gì, nên nói gì.

Gia Vũ cúi đầu thấy Bình An cứ nhìn anh trân trân, môi anh nhếch lên, đầu hơi cúi xuống sát bên tai cô thấp giọng: “Ngốc luôn rồi hả?”

Bình An lúc này mới hoàn hồn, nhận ra tình cảnh hiện tại, về mặt luống cuống, cô thấp giọng thì thào: “Anh thả em ra đi, mọi người đang nhìn kia... như vậy không ổn lắm.” Càng nói giọng càng nhỏ đi.

“Có gì không ổn?” Gia Vũ hỏi lại rồi quay sang trợ lý đang đực mặt ra đứng bên cạnh nói: “Mang hành lý của cô ấy.”

Mất một lúc lâu trợ lý mới nhận ra chủ tịch đang nói cậu vội vàng vàng vâng dạ xách vali của Bình An leo đèo đi theo Gia Vũ.

Bình An cười còn khó coi hơn khóc, anh đang giả ngốc với cô sao? Rõ ràng anh hiểu điều cô muốn nói mà.

“Anh thả em xuống đi.” Cô giẫy dụa muốn thoát khỏi cánh tay Gia Vũ.

Nhìn người trong lòng giãy dụa náo loạn không ngừng, Gia Vũ cười gian: “Em còn náo loạn anh sẽ hôn em tại đây.”

Lời đe dọa lập tức có hiệu quả, Bình An ngừng cựa quậy, cô vui sâu vào ngực anh không dám đưa mắt nhìn xung quanh.

Chờ Gia Vũ ôm Bình An đi ra khỏi cửa khách sạn, bây giờ mọi người mới kịp phản ứng, cả đám nháo nhào hết cả lên. Kẻ xách vali chạy theo, kẻ buồn chuyện, kẻ hốt hoảng hét lên.

“Trời ạ! Tôi đang nằm mơ sao? Tình huống này, tình huống này là gì vậy?”

Có người tốt bụng nhắc nhở: “Là thật không phải mơ đâu.”

Người khác xen vào: “Họ bắt đầu từ khi nào?”

Một người tiếp theo suy đoán: “Không nhìn ra sao chắc chắn là buổi tối trong rừng rồi. Cô nam quả nữ ở bên nhau trong đêm chuyện gì nên xảy ra rồi cũng sẽ xảy ra thôi.”

Lời nói của người này khiến cho đám đông loạn lên, có người không giữ được mồm miệng mà cười lạnh: “Trông cô ta bộ dáng luôn trung ra vẻ hiền lành không ngờ tâm cơ phết.”

Có kẻ tốt bụng nhắc nhở: “Thôi chúng ta tự hiểu là được đừng nói ra, bây giờ cô ta đã là người của chủ tịch, không dễ chọc vào đâu. Tránh được tốt nhất nên tránh, đừng chọc tay vào ổ kiến lửa làm gì tốt nhất cứ lo tốt việc mình là được.”

Mọi người đồng loạt gạt đầu đồng tình, im lặng đi theo hai người bọn họ.

Trên đường trở về Việt Nam, Bình An ngồi khoang hạng thương gia với Gia Vũ, cả buổi cứ ngây ngốc, lòng rối loạn ngổn ngang trăm mối. Đến khi đã yên vị trên xe ô tô anh cũng không mở miệng.

Biểu hiện trên mặt cô từ đầu đến cuối đều không thoát khỏi mắt Gia Vũ, xe ô tô dừng trước cổng biệt thự, lúc này Gia Vũ mới lên tiếng:

“Tới rồi.”

Bình An giật mình đáp: “Hả... à... vâng.” Cô luống cuống mở dây an toàn, hồi lâu vẫn không mở được, Gia Vũ nhìn điệu bộ quẩn bách của cô thì cố nén cười, anh nghiêng người giúp cô.

Những ngón tay thon dài mảnh khảnh chạm vào tay Bình An, cô như bị phồng lúng túng rút về, trên mặt hiện lên một tầng mây đỏ ửng nhàn nhạt.

Gia Vũ cúi đầu, bên tai Bình An khẽ thì thào: “Anh tháo rồi”

Bình An cười ngượng ngừng vài tiếng: “Cảm ơn.” Cô đưa tay toan mở cửa xe, bàn tay bỗng bị anh ngăn lại, nghiêng đầu mờ mịt nhìn anh: “Sao vậy?”

“Em không sao chứ?”

“Không sao.” Bình An lắc đầu, mỉm cười hạ quyết tâm như muốn nói điều gì đó, cô nhìn anh chần chừ: “Em có chuyện muốn hỏi anh”

“Được.”

Gia Vũ chăm chú nhìn cô.

Bình An đang định cất giọng đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Gia Vũ ngồi ngay ngắn trở lại, anh rút điện thoại trong túi ra nghe.

Lòng bàn tay thế mà đã đỏ đẫm mồ hôi, Bình An cắn môi, không tự chủ được thở phào một hơi.

“Được.” Gia Vũ cúp máy, anh nói: “Anh chuẩn bị đi công tác”

“Bao lâu?” Bình An hỏi.

“Nhanh thì tầm một tuần,” Gia Vũ hơi ngừng lại. “Chậm thì mất hai tuần.”

“Khi nào anh đi?”

Gia Vũ nhìn cô ngập ngừng: “Bây giờ.” Anh im lặng khẽ quan sát sắc mặt của Bình An.

Mặc dù trong lòng không nở xa anh, dù sao mối quan hệ của bọn họ chỉ mới tốt đẹp trở lại được vài ngày, cô thật muốn ngày nào cũng đều ở bên cạnh anh, một phút không rời, cho thỏa nỗi nhớ mong chín năm trời dài đằng đẵng ấy nhưng công việc quan trọng há có thể vì cô không muốn mà bắt anh dừng đi, bắt anh chỉ được phép giành thời gian cho mình. Cô mỉm cười, dặn dò: “Anh đi cẩn thận, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Không nhận được lời mà anh muốn nghe, lòng Gia Vũ có chút hụt hẫng, anh khẽ gật đầu đáp: “Ừm”

Không khí bỗng trở nên gượng gạo, một mảnh yên tĩnh vẫn là Gia Vũ phá vỡ trước: “Vừa rồi em muốn hỏi anh việc gì?”

Bình An xua tay: “Không quan trọng lắm”

Chờ anh về rồi hỏi cũng không muộn. Bình An không muốn anh phải phân tâm.

Nhìn chiếc xe khuất dần, Bình An định cúi người nắm vali bỗng chuông điện thoại vang lên. Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình Bình An rất ngạc nhiên, chần chừ lúc lâu vẫn đưa tay bắt máy.

“Vâng ạ.”

“Em rảnh.”

“Em sẽ đến.”

“Bye anh.”

Bình An cúp máy, kéo vali vào biệt thự.

***

Điều Bình An sợ nhất cuối cùng cũng đến. Mấy ngày nay cô đi làm đều nhận được ánh mắt sấm soi, dò xét của đồng nghiệp. Cô đi đến đâu nơi đó phút chốc liền im bật, chờ cô vừa xoay người rồi đi sau lưng liền vang lên tiếng xì xầm to nhỏ, lọt vào trong tai không ít, đa phần đều là những lời khó nghe, cô chỉ im lặng cười trừ. Cô đã quá quen với điều này, ngày trước lúc mới vào công ty lời đồn về cô cũng không ít hơn bây giờ là bao, mọi người bảo cô có quan hệ, leo lên giường với trưởng phòng Phạm mới được vào công ty. Chỉ một thời gian sau lời đồn liền lắng xuống, cô tin lần này cũng thế, nói chán tự khắc mọi người sẽ không nói gì nhưng không ngờ rằng lần này nghiêm trọng như vậy.

Video trong quán cà phê Hương Hương Gia Vũ đánh nhau với Minh Quân được một kẻ ẩn danh đăng lên trang thông tin nội bộ của công ty, một làn sóng ồ ạt dâng lên, như giọt nước tràn ly, chuyện cũ chuyện mới đan xen. Ngày trước cô chỉ bị chửi là hồ ly dựa vào tí nhan sắc dụ dỗ Gia Vũ, có người còn cay độc hơn bảo rằng cô sẽ nhanh chóng bị anh chơi chán, đá phăng đi hiện tại còn bị châm chọc ra cô ỉm mưu từ lâu, là kẻ giao hoạt day dưa một loạt đàn ông. Gia Vũ bị cô bỏ bùa mê đến đâu óc mụ mị còn đánh nhau với đàn ông tranh cô, bảo cô bắt cả nhiều tay, bảo cô sẽ bị quả báo cuối cùng bị tất cả đàn ông ruồng rẫy, về già cô độc hiu quạnh lẻ loi một mình.

Dù bị chế giễu, bị nói bao nhiêu lời cay độc, mắng chửi thậm tệ Bình An đều phớt lờ đi nhưng trưa nay cô không tài nào nhịn thêm nữa, động đến cô cô mặc kệ nhưng động đến những người cô yêu thương cô quyết không bỏ qua cho bọn họ.

Trong giờ nghỉ trưa, Bình An đi một lượt công ty vẫn không tìm thấy Vân Anh đột nhiên đi đến một ngã rẽ cô nghe thấy âm thanh ồ ạt, đông nghịt người, nhón nháo chật cứng cả một góc. Cô không muốn chạm phải bọn họ đang lúc định rời khỏi bên tai truyền đến giọng quen thuộc.

“Mày mau xin lỗi An đi, sao mày dám nói thế hả? Ai là hồ ly? Ai chuyên dụ đàn ông lên giường?”

“Việc gì ta phải xin lỗi mày nịnh bợ cô ta sao? Cô ta cho mày bao nhiêu tiền mà mày cứ bênh chằm chằm vậy?”

Đám đông hòa vào: “Phải đấy, phải đấy.”

“Thấy sang bắt quàng làm họ.” Có kẻ lên tiếng chế giễu.

Tiếng Vân Anh gào lên: “Im miệng, im miệng hết ngay.”

Bình An cuộn chặt tay lại, lồng ngực dâng lên luồng khí tức giận sau đó lan hết toàn thân, lan hết từng ngón ngón tế bào. Cô lạnh lùng đi đến, chen vào đám đông. Mọi người trông thấy cô liền cả kinh không tự chủ được lách người qua chừa cho cô một hàng đi vào.

Đập vào mắt Bình An là cảnh Vân Anh áo quần toàn thân xộc xệch, tóc tai bù xù đang đánh nhau với một đám người trong nhà vệ sinh nữ. Khóe mắt cô đỏ lên, mũi cay xè cô lao vào kéo đám người kia ra quát lên: “Mấy người làm gì thế? Buông ra, buông ra.”

Trông thấy Bình An bọn họ càng nổi điên hơn, có kẻ túm tóc cô kéo ngược ra sau, Bình An chỉ cảm thấy một mảng da đầu phía sau tê rần, đau đến chảy nước mắt. Vân Anh thấy thế xông đến tát cho kẻ đó mấy bạt tai. Mấy kẻ khác thấy đồng bọn bị bắt nạt thì ùn ùn kéo đến tách Vân Anh ra còn bồi thêm cho cô mấy cái tát, Vân Anh ôm mặt trừng mắt nhìn bọn họ.

Bình An điên lên, máu liều ở đầu tràn về cô cũng xông đến đánh bọn họ, một trận ẩu đả cứ như vậy bắt đầu, càng lúc càng hăng.

Người bên ngoài la hò, cổ vũ mặc nhiên không một ai vào can, hưng phấn đứng ngoài xem kịch vui.

Bỗng tràn đến mấy tiếng quát:

“Các người xem đây là đâu? Giải tán hết cho tôi.” Trưởng phòng Phạm tái mặt, cả người giận giữ, râu như muốn vênh ngược lên.

“Còn các cô mau dừng tay lại nghe không?”

Mặc kệ lời ông cả đám vẫn nhào nhào đánh qua đánh lại, mặt ông đen hết cả lên, giận giữ chỉ vào đám đông: “Đứng đờ ra đó làm gì? Mau mau kéo họ ra.”

Mấy kẻ đó luống cuống gật đầu vàng dạ tách đám Bình An ra.

Trong phòng làm việc trưởng phòng Phạm, một đám tầm mười người đứng cúi đầu trong đó có cả Bình An với Vân Anh len lét liếc nhìn trưởng phòng Phạm sắc mặt xám xịt cùng Tổ Thủy đứng bên cạnh ông sắc mặt khó coi không kém.

Rầm.

Âm thanh đập bàn vang lên, cả đám vội rút cổ lại.

“Các cô xem đây là nơi nào? Các cô là đám chợ búa?” Ông quát, dường như quá tức giận ông dừng lại thở phì phì: “Không ra thể thống gì cả.”

Vân Anh nói: “Tại bọn họ châm ngòi trước.”

Câu nói này chẳng khác một kẻ cổ tình nhỏ râu hùm, thêm dầu vào lửa trưởng phòng Phạm càng thêm giận dữ, ông đứng dậy chỉ tay vào đám người hét: “Tôi mặc kệ ai đúng ai sai, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua, tôi sẽ nói với chủ tịch.”

Bình An nghe đến hai từ “Chủ tịch” tim cô thất lại, lòng áy náy không thôi, cô lại gây phiền phức cho anh rồi. Cô lí nhí: “Tôi xin lỗi. Tôi không ngờ chỉ vì chuyện cá nhân mà ảnh hưởng...”

Trưởng phòng Phạm ngắt lời: “Tôi không quan tâm chuyện cá nhân của cô. Chuyện này tôi nhất định không bỏ qua.” Ông ngồi phịch xuống, thở phì phò, quay đầu đi chỗ khác, xua tay, về mặt hiện lên dòng chữ mấy người đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mấy người nữa: “Về viết bản tường trình mai nộp cho tôi.”

“Vâng ạ.” Cả đám lí nhí đáp

Bình An ngập ngừng đi theo sau Vân Anh, nhìn bóng lưng phía trước cô ngập ngừng: “Cảm ơn...thật sự...cảm ơn...”

Vân Anh dừng bước, quay đầu cười cười: “Không ngờ An đánh nhau được đấy.”

Bình An thờ phào nhẹ nhõm, cô tiến lên nắm lấy tay Vân Anh, chân thành nói: “Xin lỗi.”

Vân Anh lắc đầu, nắm lại tay Bình An: “Mọi chuyện đã qua rồi, Anh đã hết giận An lâu rồi.”

Kể từ ngày trở về Việt Nam, Vân Anh đều né tránh Bình An, chỉ cần thấy cô là xoay lưng đi, cô nhiều lần muốn giải thích nhưng Vân Anh đều tìm lý do để né tránh, không muốn ở cùng một chỗ với cô. Cô biết mình không nên giấu Vân Anh, cô biết Vân Anh rất giận lại không biết phải nên làm gì. Trưa nay cô lại toan tìm Vân Anh giải thích, không ngờ chứng kiến được Vân Anh vì mình mà đánh nhau với đám người kia, cô thật sự rất cảm động, có muốn vãn lời muốn nói đến khi ra miệng chỉ thốt ra được mấy từ cảm ơn.

“Anh nghe An giải thích đi, chuyện đó quả thực An không muốn giấu đâu.”

Vân Anh gật đầu, quàng vai Bình An: “Được, tan làm cùng nhau ăn tối.”

“Được.”

“An bao.”

“Được.”

“Anh bị thương kia.”

“An cũng bị thương kia.”

“Không sao.”

“Không sao.”

Vân Anh nói: “Đánh đã tay, ha ha.”

Bình An tiếp lời: “Thật hả dạ, ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tình yêu nào có thể rõ ràng, rành mạch phân định đúng sai, nên hay không nên?

Đào Ái Huân mở cửa bước vào nhà, cửa vừa đóng cả người liền khựng lại kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Cô kinh ngạc là điều dễ hiểu, từ khi dọn ra ở riêng đây là lần đầu tiên ông chủ động đến tìm, cứ ngỡ rằng ông mãi mãi sẽ không bao giờ làm vậy. Cô khẽ cười khổ bước đến ngồi đối diện người đàn ông đó.

“Sao bố lại đến đây?”

“Bố không được đến đây sao?” Người đàn ông được Đào Ái Huân xưng là bố, nhíu mày hỏi lại.

“Bố biết ý con không phải thế mà.” Đào Ái Huân thờ dãi.

Đào Cảnh không làm khó Đào Ái Huân thêm nữa, ông nói vào chuyện chính: “Tối mai ăn mặc đẹp vào đi dự tiệc công ty bố.”

“Con không đi.” Không cần suy nghĩ Đào Ái Huân liền từ chối.

“Không muốn cũng phải đi.” Đào Cảnh giận dữ nhìn đứa con gái cứng đầu trước mặt, mấy năm nay cha con ông luôn ở thế bất hòa như nước với lửa, không tài nào từ tế ngồi nói chuyện nói chuyện với nhau, vừa nói được một hai câu liền cãi nhau.

“Bố biết Hi Vọng và Thiên Mạnh là đối thủ của nhau mà, bố đừng ép con.” Đào Ái Huân không màng Đào Cảnh đang giận dữ, cô đáp.

Cả người Đào Cảnh run lên, giận đến tím tái mặt mũi, ông đứng phắt dậy, chỉ tay vào cô mắng: “Sao ta lại có đứa con ngỗ nghịch như con, con vì tên đó mà không để người cha này vào mắt nữa rồi.”

Mọi trận cãi vã của hai người đều luôn bắt nguồn từ Gia Vũ, bao năm nay ông luôn vì chuyện Đào Ái Huân miễn cưỡng làm việc dưới trướng của cậu ta mà tức giận, cậu ta chính là cái gai trong lòng ông.

“Sao cha lại lời anh ấy vào.” Đào Ái Huân cao giọng.

“Con.con.…” Đào Cảnh bắt lực ngồi phịch xuống ghế, đưa tay xoa xoa trán thờ dãi: “Con làm cha thất vọng quá, thằng đó xứng đáng sao con?”

Không phải Đào Ái Huân chưa từng hỏi chính mình rằng liệu bản thân có từng hối hận khi yêu anh? Suốt bao năm qua vẫn luôn hướng về anh liệu có đáng? Nhưng dù trong lòng có hỏi mấy trăm lần, mấy ngàn lần đi nữa vẫn luôn không có đáp án. Đôi khi muốn chùn bước, muốn rút lui bản thân lại đưa ra nhiều cái cớ chẳng hạn anh sẽ cảm động, anh sẽ hỏi tâm chuyên ý, sẽ có ngày anh chấp nhận tình cảm mình, cứ thế càng lúc càng lún sâu, hiện tại không cách nào thoát ra được. Anh chính là tín ngưỡng là tình yêu mà cô không tài nào buông tay.

Tình yêu nào có thể rõ ràng, rành mạch phân định đúng sai, nên hay không nên?

Đào Ái Huân kiên quyết: "Con không đi."

“Con nhất định phải đi, bố đã thay mặt con đính hôn với con trai của Thiên Mạnh rồi.”

“Bố.” Đào Ái Huân lập tức đứng dậy, gương mặt lộ vẻ căm ghét nhìn ông: “Con không muốn. Bố đừng xen vào chuyện của con.”

“Con muốn thân già này quý xuống cầu xin con con mới đồng ý phải không?” Nói là làm Đào Cảnh lao xuống ghế, hai chân quỳ sập xuống.

Đào Ái Huân sợ hãi vội chạy đến ngăn bố, ông chụp lấy tay cô thấp giọng:

“Bố không còn trẻ nữa, mẹ con lại qua đời khi con còn quá nhỏ chỉ có hai cha con ta nương tựa vào nhau. Lỡ may…” Ông ngập ngừng, ánh mắt đầy tha thiết, giọng nói run run: “Lỡ may cha không còn con biết phải làm sao…” Ông hiện tại không còn trẻ nữa, chẳng biết sống đến khi nào, đầu thế bên cạnh con mãi mãi, đời này ông không yên tâm nhất chính là đứa con gái này. Muốn trước khi nhắm mắt xuôi tay muốn tận mắt nhìn thấy cô yên bề gia thất.

Lòng thoáng chấn động, Đào Ái Huân ngăn cả người trước nay chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của ông. Trong kí ức của cô bố chính là người luôn bận rộn trong công việc. Ngày còn bé chưa hiểu chuyện cô đều quay lấy bố kể chuyện trên trời dưới đất mà bản thân cảm thấy thú vị, dần dà lớn lên hiểu chuyện có thêm nhiều bí mật, tâm tư thâm kín cô cũng không còn quần lấy bố nữa. Mặc dù bố rất thương cô nhưng tuyệt nhiên không phải kiểu muốn gì được nấy, ông cực kì nghiêm khắc, quản tương lai, học hành, ngay cả chuyện kết giao bạn bè cũng quản nết. Luôn cho rằng ông chính là một người đàn ông mạnh mẽ, quyết đoán, sóng gió bão tố có ập đến ông cũng sẽ không chùn bước mà đối mặt nghênh chiến nhưng hiện tại cô chợt hiểu ra ông cũng chỉ là một người bố bình thường như bao người bố khác rồi sẽ có lúc sợ hãi, sẽ có lúc bắt lực trước việc gì đó.

Giọng cô trở nên mềm mỏng: "Bố đứng dậy rồi hần nói."

Đào Cảnh lắc đầu, khàn cầu nói: "Con đồng ý bố mới đứng."

Hai người gần co nhau một lúc Đào Ái Huân thờ dãi thỏa hiệp: “Được được con nghe lời bố.”

“Thật không?” Đào Cảnh ngờ vực.

“Thật.” Đào Ái Huân gạt đầu, Đào Cảnh bây giờ mới hài lòng để cô diu mình lên ghế, ông nắm lấy tay cô thấp giọng khuyên nhủ:

“Con à nếu cậu ta thật sự thích con thì đã chấp nhận con rồi có gì bao năm qua vẫn luôn lạnh nhạt. Con gái ngọc của bố trên đời này có biết bao chàng trai tốt, con vì sao cứ một mực muốn đâm đầu vào nó.”

Đào Cảnh chợt nhớ đến nhiều năm trước đứa con gái ngoan ngoãn của ông luôn một dạ hai lòng, một mực nghe lời lần đầu tiên cãi nhau với ông đến long trời lở đất là vì chuyện thi vào trường đại học K. Khi ấy ông muốn đưa Đào Ái Huân sang Mĩ du học nhưng cô kiên quyết từ chối, hai cha con chiến tranh lạnh mất mấy tháng, cuối cùng vẫn không ngăn được việc cô nhập học đại học K. Khi ấy ông luôn thắc mắc lý do khiến con gái kiên quyết đến thế là vì nguyên nhân nào, rồi một hôm ông tình cờ phát hiện ra cuốn nhật kí, nội dung trong đó kể về một chàng trai tên là Vũ, kể về mối tình thâm lặng da diết đối với chàng thanh niên ấy. Ông vỡ lẽ ra con gái ông vì cậu ta. Lần thứ hai cãi nhau lớn vẫn là vì cậu ta, con gái ông kiên quyết muốn làm cho công ty cậu ta, ông khi ấy lần đầu tiên ra tay tát con, mà từ nhỏ đến lớn ông chưa một lần nào nở ra tay. Ông bảo nếu con làm công ty đó đừng nhận người cha này nữa. Cô đưa mắt nhìn ông, ánh mắt ấy cả cuộc đời ông không tài nào quên được ánh mắt vừa kiên định vừa đau đớn lại ẩn chứa sự thống khổ không nói thành lời, cô chỉ đáp vồn vện hai từ “Xin lỗi” rồi xoay người dứt áo ra đi. Và rồi sau đó những cuộc cãi nhau ngày một nhiều thêm, nhiều đến mức khiến tình cảm của hai cha con vô hình bị kéo càng lúc càng xa, càng lúc càng lạnh nhạt, càng lúc càng gượng gạo.

Sắc mặt Đào Ái Huân tái nhợt, trong mắt dâng lên vẻ u sầu, cô nhẹ giọng: “Con biết.” sau đó ngẩng đầu nhìn ông khẽ lắc đầu: “Con rất thích rất thích anh ấy.”

Kể làm cha như ông nhìn thấy con gái mình rơi vào lưới tình, ngày một lún sâu, vùng vẫy đau khổ trong đó nhưng không có cách nào kéo cô ra được, lòng ông vừa thương vừa đau vừa bất lực, ông nói tiếp: “Con trai của Thiên Mạnh tuy nhiều năm rồi cha chưa gặp nó nhưng thẳng bẻ hẳn phẩm không tệ, có tài, tướng mạo cũng khôi ngô tuấn tú, con cứ gặp nó biết đâu con lại đổi ý.” Ánh mắt ông đầy mong chờ nhìn cô.

Đào Ái Huân không đáp chỉ lẳng lẳng gặt đầu.

Con xin lỗi.

***

Đứng trước cửa quán cà phê Nhật Minh một lúc khá lâu, Đào Ái Huân cũng quyết định đẩy cửa đi vào. Một thanh niên trông thấy cô cả người toát lên vẻ sang trọng, nhan sắc sinh đẹp quý phái thoáng ngẩn ra ngây ngốc. Đào Ái Huân không để tâm đến cậu ta, một đường đi thẳng, chờ cô cách vài bước, cậu chàng mới hoảng hồn, về mặt lưng túm cúi đầu chào: “Chào...chào...quý...khách...”

Không riêng cậu chàng, khách trông quán trông thấy cô cũng hơi ngẩn ra.

Đào Ái Huân vẫy tay, một nhân viên nữ nhanh nhẹn chạy đến: “Dạ thưa quý khách, không biết tôi có thể giúp đỡ được gì cho cô.”

“Tôi muốn tìm người tên Thiên Thành.”

“Dạ vâng ạ.” Cô nhân viên chỉ tay vào một bàn đang trống đáp: “Cô ngồi đây đợi tí ạ.”

Đào Ái Huân gặt đầu, cô bước đến ngồi xuống ghế. Tầm hai, ba phút sau một người đàn ông cao trên một mét tám, thân hình cân đối, gương mặt tuấn tú xuất hiện trước mắt, trông thấy gương mặt này lòng cô thoáng kinh ngạc, cô mỉm cười nói: “Anh là Thiên Thành?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông đó đáp.

“Anh ngồi đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Đào Ái Huân chỉ đến cái ghế trống trước mặt mình, Thiên Thành gặt đầu ngồi xuống.

“Cô tìm tôi có việc gì?”

Đào Ái Huân đánh giá người đàn ông tên Thiên Thành trước mặt một lượt. Sau khi bố cô về Đào Ái Huân liền cho người điều tra vị hôn phu của mình, điều cô ngạc nhiên không phải vì tướng mạo, gia thế hay học lực của anh ta mà vì anh ta không chịu làm cậu ấm lớn một tập đoàn lại chạy đi làm chủ một quán cà phê bình dân nhỏ bé. Nhưng sau bao năm liền đột nhiên quay về nhận chức?

“Cha tôi và cha anh đang bàn chuyện訂 hôn của chúng ta, anh biết chứ?”

“Định hôn?” Thiên Thành hỏi lại nhưng gương mặt không có lấy một tia ngạc nhiên.

“Anh đã biết.” Đào Ái Huân nở nụ cười hơn hoa, cô đề cập ngay vào vấn đề chính: “Nếu anh đã biết thì tôi không vòng vo nữa, tôi không muốn訂 hôn với anh.”

Đào Ái Huân đã nghĩ đến rất nhiều loại tình huống nghe xong người đàn ông ấy sẽ nổi giận, sẽ hét ầm lên nhưng không tất cả đều ngoài dự liệu, vẻ mặt của anh ta khá bình thản hay có thể nói rõ hơn là không màng, không quan tâm đến.

“Còn gì nữa không?” Thiên Thành lạnh nhạt.

Đào Ái Huân gạt mình, dờ ra nhìn Thiên Thành nhất thời không biết nói gì.

“Nếu không còn tôi xin phép đứng dậy trước, quán còn nhiều việc, cô cứ tự nhiên.”

Thiên Thành đứng dậy, đến cái liếc mắt cũng không thèm ban cho Đào Ái Huân.

Đào Ái Huân chết trân tại chỗ, trân trân nhìn bóng dáng người đàn ông ấy khuất dần. Cô giật dừ cầm túi xách đứng dậy đi nhanh ra khỏi quán.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người thừa kế Tập đoàn Thiên Mạnh

Tin tức chấn động mấy ngày nay gây xôn xao không chỉ trong giới kinh doanh mà còn gây xôn xao dư luận ở thành phố A là việc vị thiếu gia — người thừa kế duy nhất tập đoàn Thiên Mạnh chính thức tiếp quản tập đoàn. Tại sao lại gây xôn xao, trở thành đề tài bàn tán hot trên tất cả các phương tiện truyền thông, diễn đàn, internet? Bởi vì vị thiếu gia đó rất bí ẩn, trừ những người thân cận chưa từng ai nhìn thấy qua diện mạo trưởng thành của vị ấy. Kể từ năm mười tuổi vị đó tựa như bốc khói khói thể gian, bất vô âm tín. Nhiều người từng bạo gan mà đoán vị ấy đoán mệnh chết yểu. Nhiều người khác đoán hẳn mắc bệnh hiểm nghèo chẳng? Và còn rất nhiều rất nhiều suy đoán vô căn cứ khác. Nhưng hiển nhiên họ chỉ dám ngầm suy đoán với nhau. Ngầm ở đây là do họ không dám đoán bừa công khai, tập đoàn Thiên Mạnh đâu phải dạng dễ chọc, đây là tập đoàn lớn nhất nhì trong nước, chẳng ai muốn rước phiền toái đi nhờ râu hùm, tự chọc tay vào ổ kiến lửa.

Không hổ danh tập đoàn lớn nhất nhì trong nước. Buổi tiệc tối nay được tổ chức tại khách sạn KKS được mệnh danh là "top năm nhất", năm cái nhất đó là tốt nhất, hoành tráng nhất, hiện đại nhất, xa hoa nhất và cuối cùng là chất lượng dịch vụ tốt nhất. Nếu có cơ hội được đặt chân đến du lịch thành phố A địa điểm nghỉ ngơi hàng đầu không thể bỏ qua đó chính là nơi này. Khách sạn có quy mô hoành tráng, muốn tham quan hết toàn cảnh khách sạn phải dùng đến xe du lịch chuyên dụng của khách sạn, nếu đi bộ tầm nửa ngày mới tham quan xong. Bên trong chính là một khu du lịch thu nhỏ có núi giả, có bể bơi, có sân bóng, có khu vui chơi giải trí, trung tâm thương mại. Nhưng không phải ai cũng có cơ hội ở đây bởi vì chi phí rất đắt đỏ, khách sạn chia làm ba loại phòng bình dân, trung và thượng hạng. Giá phòng bình dân một đêm là hai triệu đồng, giá phòng trung có giá năm triệu đồng gấp hơn hai lần, giá phòng thượng hạng gấp năm lần con số lên đến mười triệu đồng. Dù đắt đỏ nhưng lượng khách đổ về trung bình một ngày rất nhiều tầm một triệu người/ ngày.

Từ sớm phóng viên đã bao vây đứng chen chúc xung quanh cổng vào, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy đầu người lúc nhúc, đông như kiến. Cảnh tượng này khiến nhiều người trầm trở không ngớt, vị này được báo chí săn đón không khác các minh tinh điện ảnh nổi tiếng, chỉ có hơn chứ tuyệt đối không kém hơn. Theo luồng tin tức tung ra buổi tiệc này diễn ra hai sự kiện lớn một là tuyên bố người thừa kế của tập đoàn, hai là tuyên bố chuyện訂 hôn giữa hai nhà họ Đặng và họ Đào. Trong giới kinh doanh ai ai chẳng biết hai nhà có mối quan hệ nhiều năm, chủ tịch Thiên Mạnh với Đào Cảnh hai người là bạn chí cốt từ thuở thiếu niên, cùng chung hoạn nạn, cùng nhau xây dựng tập đoàn Thiên Mạnh. Động thái này xem như đập tắt lời đồn, ngầm phủ nhận quan hệ bất hòa, trở mặt thành thù bấy lâu nay giữa hai người. Ngoài ra còn có mục đích khác là cũng cố địa vị hai bên. Nếu nói đây là cuộc hôn nhân chính trị cũng không sai biệt mấy. Chính vì vậy giới truyền thông nào để bỏ qua miếng bánh tin tức nóng hổi có độ hot cực kì cao như thế, tất cả bọn họ từ công ty lớn đến bé, từ nổi tiếng đến

vô danh đều cử các tinh anh trong tinh anh của công ty đến đây, mạnh tay chi rất nhiều tiền để có thể chiếm một vị trí tốt. Đây là cơ hội cực kì tốt nếu họ có tin tức độc quyền, đối với các công ty truyền thông lớn có thể củng cố địa vị trong giới, giữ chân độc giả, còn với các công ty nhỏ, vô danh có thể tăng độ phủ sóng, được nhiều người biết đến, thu hút độc giả.

Buổi tiệc diễn ra ngoài trời tại khuôn viên của khách sạn.

Bảy giờ tối trong khuôn viên đèn đóm sáng trưng như ban ngày, tiếng nhạc du dương, trầm bổng. Đặt hon hon trăm bàn phủ lụa trắng, trên bàn ngoài đặt rượu, nước ngọt, thức ăn còn đặt một bình sứ trắng ngà bên trong cắm hoa hồng đỏ thắm tỏa hương thơm ngào ngạt. Người đông như trẩy hội, áo quần là lượt, quý phái, diễm lệ.

Bình An đứng ngây ngốc một chỗ, tròn mắt nhìn khung cảnh xa hoa, nhìn dòng người trai có, gái có, già có, trẻ có, đi đi lại lại, tùm hai, tùm ba cười cười nói nói trước mặt.

Tại sao cô có mặt ở đây? Đây là đâu?

Lòng Bình An chất chứa muôn vắn câu hỏi. Trong đầu chợt ló lên ý nghĩ, cô liền vội lắc đầu phủ nhận. Cô phải tìm người ấy hỏi cho ra lẽ mới được.

Chiều nay khi Bình An đến chỗ hẹn nhưng không nhìn thấy Thiên Thành, trước mặt bỗng xuất hiện một chiếc xe đen kịt, đi chậm chậm rồi dừng hẳn. Tuy không thuộc tuýp người hóng chuyện nhưng cô không tự chủ được đưa mắt nhìn mấy lần. Cửa xe mở ra trong tầm mắt xuất hiện một thanh niên mặc vest đen tằm hai bảy, hai tám tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, sắc bén.

Vệ sĩ chăng? Vừa xẹt qua ý nghĩ đấy, Bình An liền thấy cậu ta lia ánh mắt sang bên này, cô chợt dạ, cúi mặt. Người này có giác quan thứ sáu chăng? Không phải đọc được suy nghĩ của cô đấy chứ?

Tầm mắt chợt xuất hiện đôi chân thon dài, Bình An ngẩn phát đầu, khi nhìn rõ cô kinh ngạc lùi hai bước. Người trước mặt lại chính là cậu ta.

"Cô chính là Đỗ Bình An?"

Bình An càng thêm hoảng hốt người này lại biết tên cô?

Bình An nghi hoặc: "Đúng vậy. Anh là?"

Cậu ta nói: "Anh Thành có việc bận nhờ tôi đến đón cô."

Bình An nói: "Thiên Thành?"

"Vâng. Mời cô đi theo tôi." Nói đoạn cậu cúi người hướng tay về phía xe.

Giờ phút này Bình An mới yên tâm gạt đầu đi theo. Ngồi đầu Thiên Thành không thấy cô lại được đưa đến salon làm đẹp. Suốt cả chặng đường mang theo nghi vấn đến tận đây.

Tối nay anh Thành hẹn gặp cô báo có chuyện cần nói cơ mà?

Nhìn cách ăn bận trên người mình, kẻ ngốc đến đâu nhìn qua cũng liền biết đây là trang phục dạ hội. Một chiếc váy trắng đuôi cá thêu chi bạc óng ánh, từng đường kim mũi chỉ đều tỉ mỉ, tinh xảo. Váy xẻ tà một bên như vừa cổ ý lại vừa vô tình theo mỗi bước chân như ẩn như hiện lộ ra đôi chân trắng nõn, mịn màng, thon dài. Cô váy khoét không sâu nhưng cũng đủ để tôn lên vòng một đầy đặn. Nếu không phải đang ở tình huống này cô thật muốn vỗ tay khen người làm ra chiếc váy này.

Bình An đưa tay nhắc váy rào bước. Đi rồi mới phát hiện nơi này còn rộng hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều. Hết ngó đông rồi lại ngó tây một hồi trong dòng người đông kịt đầu óc cô bỗng choáng váng, say sẩm. Cô cảm thấy bản thân bị say người rồi. Cô dừng lại thở hổn hển.

Một chết cô mà, vừa dài, vừa rộng, vừa đông, căn bản muốn tìm thấy Thiên Thành thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Bất ngờ tiếng nhạc dừng bật, một giọng nói trong trẻo cất lên:

"Không để các vị đợi lâu tôi xin tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu."

Bình An theo phản xạ quay về hướng phát ra tiếng nói. Trên đài cao, một cô gái xinh đẹp trong bộ dạ hội đỏ ôm sát cực kì nóng bỏng, quyến rũ. Cô gái vừa nói vừa mỉm cười nhìn quan khách.

Bình An đoán đây ắt hẳn là MC đi.

MC tiếp lời: "Kính mời chủ tịch Thiên Mạnh chủ trì buổi tiệc hôm nay."

Vừa dứt lời, tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên.

Chủ tịch Thiên Mạnh bước lên đài, khuôn mặt nghiêm nghị mang theo vài phần từng trải. Tuy hiện tại ông đã sáu mươi mấy tuổi nhưng bề ngoài thoát nhìn còn khá trẻ chỉ tầm năm mươi tuổi. Thật sự bảo dưỡng rất tốt.

Chủ tịch Thiên Mạnh nói:

"Các vị ở đây chắc hẳn đã biết mục đích của buổi tiệc hôm nay. Tôi xin tuyên bố kể từ hôm nay con trai tôi sẽ chính thức tiếp quản tập đoàn."

Ông đưa mắt ra hiệu MC bên cạnh.

MC bên cạnh lập tức tiếp lời.

Bình An không để tâm mấy lời nói của cô gái ấy, cô vẫn lia mắt nhìn xung quanh nhưng khi cô gái ấy vừa thốt lên hai chữ "Thiên Thành" cô lập tức quay đầu.

Chỉ thấy trên đài cao hiện tại có thêm một thân hình cao ráo, ai không nhận ra chứ Bình An sao có thể không nhận ra. Người đó chính là Thiên Thành. Hôm nay anh rất khác với người quản lý suốt bao năm qua trong trí nhớ của cô. Toàn thân phát ra khí tức cao quý, lãnh đạm. Trên người mặc vest trắng, khuôn mặt anh tuấn, phong nhã.

Cô gái khi quay sang nhìn Thiên Thành bên cạnh trên gò má lập tức hơi ửng đỏ, ánh mắt không hề che giấu vẻ ái mộ, âm thanh phát ra vừa vui sướng vừa phấn khích:

"Anh ấy chính là người thừa kế của tập đoàn Thiên Mạnh — Thiên Thành."

Thiên Thành đưa mắt nhìn lướt qua đám đông rồi dừng hẳn trên người cô gái có dung mạo thanh tú, đôi mắt to tròn đen láy, trong veo như nước mùa thu đang mở lớn nhìn anh chăm

chăm, tìm anh loạn mắt một nhịp, hôm nay cô cực kì xinh đẹp. trong lòng sóng cuộn, ngoài mặt lại cực kì thần nhiên, anh nói:

"Chào các vị."

Nào chi có cô ngạc nhiên, đám đông đang ồn ào khi nhìn thấy anh cũng im bật một mảng lạnh ngắt như tờ. Sau đó liền xô xao, có người nói, thanh âm tràn ngập không thể tin:

"Đây là người thừa kế tập đoàn sao? Lời đồn đúng là không thể tin được mà"

Lời đồn trong lời cậu chàng cả đám ai mà không biết. Chính là đồn Thiên Thành mắc bệnh hiểm nghèo, có lời đồn khác nói anh ốm yếu, bệnh tật từ nhỏ, có lời còn ác ý hơn nói anh chết yếu.

Đám đông gât gât đầu.

Kích động nhất phải kể đến những thiên kim, tiểu thư có mặt ở đây rồi.

Một cô gái thốt lên: "Anh ấy đẹp trai quá."

Người khác lại nói, vẻ mặt tiếc nuối:

"Đáng tiếc anh ấy là hoa có chủ rồi."

Bình An tròn mắt sững sờ nhìn Thiên Thành, chẳng còn nghe thấy anh đang nói gì nữa. Cảm giác giống sét đánh giữa trời quang. Kí ức bao năm qua ủa về trước mắt. Người quản lý âm áp đầu đất, chỉ bảo cô làm việc. Người quản lý nghiêm khắc, trách mắng khi cô không chịu nghỉ ngơi tốt. Người quản lý che chở giúp đỡ bao năm. Từ giờ phút này người ấy đã không còn tồn tại, trên thế giới này chỉ còn người tên là Thiên Thành — người thừa kế tập đoàn Thiên Mạnh. Cô có chút tiêu hóa không kịp loại sự việc bất ngờ này.

Chưa kịp tiêu hóa hết, trên đài xuất hiện thêm bóng hình nữa. Nhìn thấy người này cô tiếp tục tròn mắt kinh ngạc. Cô gái này mặc đầm đen bó sát tôn lên thân hình cân đối với ba vòng cực chuẩn, vòng một tròn trịa, vòng eo con kiến mảnh khảnh, cặp mông căng tròn. Khuôn mặt xinh đẹp, nét nào ra nét đó, đáng tiếc đuôi mắt hơi xếch lên làm tăng thêm mấy phần kiêu ngạo. Còn ai khác ngoài Đào Ái Huân.

Trong đám người có rất nhiều kẻ lộ ra ánh mắt nóng rực, vẻ mặt thèm thuồng nhìn Đào Ái Huân.

Đào Ái Huân cảm thấy cực kì buồn nôn, trong mắt tràn đầy khinh bỉ cùng chán ghét. Cô thôi nhìn đám người đó, tầm mắt lại tiếp tục dừng trên người Thiên Thành. Mọi mong khê cần, bàn tay xiết chặt, trong lòng buồn bực không thôi. Từ lúc cô xuất hiện, anh ta chưa hề liếc mắt nhìn cô lấy một lần. Sự kiêu ngạo không cho phép cô yếu thế. Cô tiến về phía anh.

Lúc này Thiên Thành mới hơi dời mắt nhìn nhưng rất nhanh nhìn sang chỗ khác.

Đào Ái Huân giận tái mặt, mày đẹp khê nhíu đứng bên cạnh. Cô đề thấp giọng chỉ đủ hai người nghe thấy:

"Chúng ta hợp tác với nhau anh thấy sao?"

Lúc trước khi đến tìm Thiên Thành về vụ hôn ước, sau khi nghe xong anh chỉ thần nhiên rồi đi làm cô không tài nào đoán được ý anh. Đồng ý chuyện hôn ước hai nhà hay là cũng giống cô phản đối. Với tình cảnh hiện tại tin tức đã lan truyền không thể ở trước trước mặt mọi người hủy hôn được, chỉ đành nhắm mắt đồng ý, sau tìm thời điểm thích hợp thì hủy hôn. Nhìn biểu hiện của anh thờ ơ, lạnh nhạt với cô như thể chắc hẳn anh cũng không hứng thú với mình. Mặc dù thâm tâm rất bất mãn nhưng cô cũng rất hài lòng, việc này sẽ dễ dàng giải quyết đi nhiều. Anh không phủ nhận hôn ước có lẽ vì nguyên nhân vừa mới tiếp quản, cần sự trợ giúp của bố cô, còn cô lại vì bố mới nhận lời. Hai người xem như cùng hội cùng thuyền nên cô mới chủ động đưa ra đề nghị ấy.

Thiên Thành hơi nghiêng đầu hờ hững hỏi lại:

"Hợp tác?"

Đào Ái Huân: "Đúng vậy."

Khóe môi Thiên Thành cong lên, cười đến rực rỡ như thể nghe được việc gì vui lắm.

Chờ một lúc vẫn không thấy Thiên Thành trả lời, lại nhìn về mặt khó đoán của Thiên Thành, Đào Ái Huân bỗng dự cảm có chuyện không lành.

Lúc này MC nói: "Không để các vị đợi lâu, chuyện thứ hai cực kì quan trọng tới nay đó chính là chuyện hôn ước giữa tân chủ tịch đương nhiệm với tiểu thư..."

"Khoan đã." Thiên Thành bất ngờ ngắt lời.

MC lộ ra vẻ mặt lúng túng, Chủ tịch Thiên Minh đứng bên cạnh quay sang nhìn Thiên Thành, sắc mặt sa sầm, chân mày nhíu chặt. Đào Cảnh ngồi bên dưới lập tức nhận ra có chuyện không ổn, nét mặt thoáng nhăn lại.

Quan khách lập tức xôn xao, khó hiểu.

Những phóng viên khá nhạy bén phát hiện sắp diễn ra một sự kiện hot nào đó, vội giơ máy ảnh, vênh tai, háo mong chờ mong.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đào Ái Huân cũng mang theo vài tia khó hiểu.

Anh ta đang định giờ trò gì?

Không để cô thắc mắc quá lâu rất nhanh liền có đáp án.

Thiên Thành mặc kệ ánh mắt những người xung quanh, anh bước xuống bậc thang, sau lưng chủ tịch Thiên Mạnh sau vài phút dờ ần cũng vội tình tảo gọi theo. Anh vẫn mặc kệ, bước chân trầm ổn chen vào đám đông. Mọi người tự giác nhường lối.

Thiên Thành từ trước đến nay chưa bao giờ tồn tại loại cảm giác hồi hộp, có chút thấp thỏm giống hiện tại. Anh chậm rãi bước đến chỗ cô, đến khi cách cô tầm hai bước chân anh dừng lại, trong mắt thấp thoáng ý cười, mọi mong nở lên nụ cười âm áp như gió xuân. Anh nói khê:

"Hôm nay em đẹp lắm."

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thẳng thừng từ chối

Nhìn Thiên Thành đi về phía bên này, chẳng mấy chốc khoảng cách hai người ngày càng rút ngắn, Bình An liền chấn động chợt có dự cảm không lành, trong đầu lóe lên ý nghĩ muốn bỏ trốn.

Vừa rồi có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Thiên Thành vì sao lại đưa cô đến đây nhưng giờ phút này trong đầu cô bỗng sáng tỏ, chắc chắn sự kiện sắp xảy ra đây sẽ có liên quan đến mình.

Được rồi cô biết bản thân hơi tự mình đa tình.

Nghĩ là làm Bình An vội xoay người nhưng kế hoạch chạy trốn chưa thành sau lưng đã vang lên giọng nói ảm áp quen thuộc:

"Hôm nay em đẹp lắm."

Da đầu Bình An tê rần, cổ hơi rụt lại.

Cô máy móc quay người lại, nhìn thấy Thiên Thành đang cười tủm tỉm, khoe miệng cô cong lên nở ra nụ cười cứng đờ, giờ tay lên chào chào:

"Chào anh. Tình cờ quá lại gặp anh ở đây."

Dứt lời Bình An muốn cắn lưỡi. Cô điên rồi chẳng phải Thiên Thành sai người đưa cô đến đây sao? Lại còn tình cờ gặp nhau, hơ hơ.

Nhìn người đối diện hai gò má ửng đỏ, mắt đảo quanh, bộ dạng quần bách, Thiên Thành càng không thể nhịn cười, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ.

Không khí xung quanh bỗng im bật, lạnh ngắt như tờ, hàng trăm ánh mắt sắc bén dò xét đang lia về phía họ. Bình An có thể cảm nhận được áp lực vô hình từ tám phương mười hướng. Loại áp lực này khiến cô đồ mồ hôi lạnh, từ lúc cha sinh mẹ đẻ là lần đầu tiên cô cảm thấy áp bức như vậy.

Bình An hít một hơi sâu, cố gắng trấn an lại tâm trạng đang hỗn loạn của mình, quyết tâm muốn rời khỏi đây càng thêm kiên định hơn.

Cô cảm thấy người trước mặt tuy vẫn là đáng vẻ dịu dàng, ảm áp, nho nhã trực giác lại nói cho cô biết anh hoàn toàn khác xa trước đây. Cô không biết nguyên nhân tại sao anh phải che giấu thân phận cao quý để làm một con người bình thường hơn cả bình thường như thế. Đương nhiên Bình An lúc này không hề biết chủ quán cà phê Nhật Minh là Thiên Thành.

Cô cũng rất tò mò muốn biết sự thật rồi nghĩ đến bản thân chỉ là người ngoài nên đành áp chế những câu hỏi chất vấn đang muốn thốt ra khỏi miệng xuống.

Cô với anh làm việc chung với nhau hơn ba năm, dù không đến mức thân thiết nhưng cô luôn coi anh là đàn anh. Nghĩ đến việc anh giấu mình cô cảm thấy rất khó chịu, cảm giác bản thân trước giờ một chút cũng chẳng hiểu rõ anh.

Nghĩ vậy Bình An nói:

"Việc anh muốn nói với em chắc tối nay không tiện rồi. Vậy em đi trước."

Bình An quay gót rời đi.

Thiên Thành phản ứng rất nhanh anh vội giữ lấy cổ tay Bình An khẩn trương nói:

"Tận, rất tận."

Đào Ái Huân mờ to mắt, trông mắt như muốn rớt ra ngoài đến nơi nhìn trần trần một màn trước mặt.

Sao có thể?

Sao có thể lại là cô ta?

Dù hôm nay Bình An ăn mặc rất khác thường ngày nhưng chỉ cần vừa liếc mắt nhìn Đào Ái Huân liền nhận ra ngay.

Thiên Thành quen biết với cô ta đây là sự thật mà Đào Ái Huân không muốn cũng phải thừa nhận. Cô ta hôm nay xuất hiện ở đây có mục đích gì? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến điều gì sắc mặt Đào Ái Huân khê biến trở nên vô cùng khó coi. Móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay lại không thấy đau vì giờ phút này cô đã bị sự căm giận, ghen ghét ngự trị.

Cô nhận ra một điều sâu sắc Bình An chính là khắc tinh của cô. Mọi thứ của cô luôn bị Bình An cướp lấy. Đầu tiên là người cô yêu, tiếp theo là vị hôn phu trên danh nghĩa. Thứ cô nỗ lực vất vả giành lấy cô ta chỉ cần vung nhẹ tay lại dễ dàng có lấy.

Nhớ lại về mặt khó đoán vừa rồi của Thiên Thành rõ ràng không phải kiểu đang suy nghĩ được mất như cô tưởng mà rõ ràng là kiểu nhìn con ngốc đang khua tay múa mép.

Anh ta dám dắt mũi cô.

Đào Ái Huân nghiêng răng nghiêng lợi.

Bên kia Đào Cảnh cũng giận run. Lăn lộn bao năm trên thương trường có loại tình huống nào mà ông chưa thấy qua. Rõ ràng tên nhóc kia muốn làm cho hai cha con ông mất mặt, ông mất mặt không sao nhưng đứa con gái bảo bối của ông lại bị nó đùa giỡn, sau này còn mặt mũi nào gặp người khác, càng nghĩ lửa giận bùng lên dữ dội. Nhưng ông kìm lại, ông biết bản thân không nên mạnh động, đám chó săn kia rất nhạy bén không thể để chúng nắm thóp.

Đào Cảnh trừng mắt nhìn chủ tịch Thiên Mạnh. Tốt nhất ông ta nên cho ông một lời giải thích thỏa đáng, nếu không ông sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chủ tịch Thiên Mạnh tất nhiên hiểu được suy nghĩ Đào Cảnh ông khẽ cười khổ. Đứa con trai này càng ngày ông càng không tài nào hiểu được nó. Rõ ràng nó có thể từ chối lời đề nghị kết thông gia hai nhà nhưng nó lại chẳng có bất kì biểu hiện nào. Bây giờ lại náo đến long trời lở đất, rõ ràng nó đang muốn trả thù ông.

Ông thở dài thường thượt.

Bình An đứng trong đông cảm thấy có hai cặp mắt tóe lửa đang nhìn chòng chọc vào mình, không cần nghĩ cũng đoán ra đó là của ai.

Cô dùng vẻ mặt thản nhiên, lơ đãng ánh mắt cảm tức đỏ hời:

"Anh nói đi."

Tránh không được thì đành đối mặt thôi.

Về mặt Thiên Thành thoáng hiện lên vẻ lúng túng, hồ hấp trở nên trì trệ, lòng bàn tay sớm đã ướt đầm mồ hôi.

Anh đang đặt cược dù xác suất thành công chỉ 1% anh cũng muốn thử. Anh không muốn bản thân sẽ hối hận. Mấy năm nay dần vật quá đủ rồi. Anh không nghĩ mình sẽ chờ đợi nữa. Người đàn ông ấy đột nhiên xuất hiện, khiến anh thấy rõ được nguy cơ. Nếu anh không nói cho cô biết tâm lòng của mình có lẽ anh sẽ mãi không có cơ hội.

Hít một hơi sâu, anh nhìn thẳng vào mặt Bình An, chân thành nói:

"Anh thật sự rất hối hận, hối hận vì bản thân rất thích em lại không dám mở lời. Anh biết bao năm qua em luôn xem anh là đàn anh, là cấp trên mà kính trọng. Nhưng em biết không anh không xem em là đàn em, là cấp dưới từ lâu rồi mà xem như người phụ nữ đời này anh muốn bảo vệ."

Thiên Thành dút lời, dám đồng ồ lên, xôn xao như chợ vỡ. Tin tức quá chấn động rồi.

Bình An chấn động, sững sờ nhìn Thiên Thành, trong thời gian ngắn chưa thể tiêu hóa hết lời anh vừa nói. Cô chưa từng nghĩ đến anh Thành thích mình bởi trước nay anh luôn dùng thái độ cư xử đúng mực, quan tâm nhưng xa cách đối với cô cũng như tất cả nhân viên trong quán. Vì vậy cô luôn cho rằng anh chính là kiểu người đàn ông âm áp, quan tâm đến người khác. Đột nhiên anh nói với cô sự thật rằng anh thích cô, nói cho cô biết mình đã nghĩ sai rồi.

Nhất thời cô không biết làm sao, lúng túng:

"Em...Em..."

Đột nhiên tiếng hét giận dữ vang lên cắt ngang lời Bình An:

"Thiên Thành sao anh dám!"

Bình An nghe giọng nói liền đoán ngay đó là Đào Ái Huân. Cô ngược mắt nhìn lên quả nhiên thấy Đào Ái Huân xông đến, sắc mặt u ám, con ngươi tóe lửa.

Cô đâu phải con ngốc thấy Đào Ái Huân xuất hiện tại bữa tiệc, cộng thêm tin tức đã nghe trước đó về việc đính hôn hai nhà Đặng Đào, xâu chuỗi có thể đoán Đào Ái Huân chính là vị hôn thê của Thiên Thành.

Bình An thở dài thường thượt, Đào Ái Huân xưa nay chưa từng thích cô, có lẽ liên quan đến Gia Vũ. Bây giờ thêm chuyện vị hôn phu của mình trước mặt bao người tỏ tình với người con gái khác trùng hợp lại chính kẻ mình ghét nhất. Cô có chút cam thông với Đào Ái Huân. Dư vị đó muốn giết người chắc cũng chưa đủ để hình dung.

Đào Ái Huân giờ phút này đã hoàn toàn mất đi lý trí, oán hận, ghen ghét, đố kỵ chồng chất, tích tụ nhiều năm tuôn ra cuộn cuộn, nào còn quan tâm đến hình tượng kiều ngạo, quý phái bao năm khổ tâm xây dựng. Cô ta xông đến trước mặt Bình An chỉ tay mắng:

"Âm hồn không tan, sao cô cứ luôn chống đối tôi."

Bình An có thể hiểu được tâm trạng kích động của Đào Ái Huân, cô thật sự cũng không ngờ sự việc lại ra nông nổi này mà.

Thiên Thành vội đứng chắn trước mặt Bình An, mắt kiên nhẫn nhìn Đào Ái Huân, ánh mắt nhìn cô ta cực kì chán ghét, lạnh lùng nói:

"Cô ấy không có lỗi. Tất cả do tôi tự làm chủ."

"Anh thật tệ." Đào Ái Huân giận dữ vung tay, một cái tát dùng hết sức lực vang lên.

Trên gương mặt tuấn tú in lên năm dấu tay đỏ tươi rất đáng sợ tương phản với biểu cảm thản nhiên của Thiên Thành.

Âm thanh vang dội làm Bình An giật nảy, cô vội chen lên, chuyện này đi càng lúc càng xa, càng nghiêm trọng rồi. Bản thân vô duyên vô cớ thành người trong cuộc, cô cũng nên có trách nhiệm.

"Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi trước hay hiện tại đều chưa bao giờ muốn chống đối cô."

Bình An lại quay sang nhìn Thiên Thành:

"Em rất cảm kích anh thích em, em chưa bao giờ nghĩ đến việc này. Thật sự xin lỗi anh. Em nghĩ chúng ta là bạn sẽ tốt hơn."

Một dao cắt đứt tuy tàn nhẫn nhưng đây là cách tốt nhất cho bốn người.

Sắc mặt Thiên Thành hơi tái nhợt. Anh đã đoán trước kết quả nhưng khi nghe chính miệng cô nói, anh vẫn thấy rất đau, rất hụt hẫng. Tim như bị bóp nghẹt khiến anh không tài nào thờ nổi. Anh giữ lấy tay Bình An như sợ cô cứu mạng, anh rất sợ cô đẩy anh ra khỏi cuộc sống của cô, khẩn cầu:

"Anh sẽ chờ, chờ ngày em hồi tâm chuyển ý."

"Cô ấy đã bảo không có bất kì tình cảm nào với anh. Tôi nghĩ tốt nhất anh nên buông tay".

Trong đám đông xuất hiện bóng dáng cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, đẹp đẽ như được điêu khắc ra. Trên môi cong lên nụ cười hờ hững như có như không. Chính người đó xen ngang

lời, lời nói có chút trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Có Thử Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chiếm hữu

Dù đứng lẫn trong đám đông nhưng không ai có thể lơ đi sự hiện diện của người đàn ông đó. Từ người anh toát ra khí chất lạnh lùng, sắc bén, những người đang đứng gần anh không tự chủ được nhích ra xa vài bước. Thế cục bao vây cuối cùng từ ba người trong cuộc đổi thành bốn người.

Rất nhanh có nhiều người nhận ra người đàn ông ấy. Trong giới thượng nhân, nhân vật tầm cỡ như chủ tịch Tập đoàn Hi Vọng đã chẳng còn xa lạ gì. Hôm nay anh có mặt tại đây cũng rất bình thường, bất quá mọi người tò mò ở điểm anh lại vô duyên vô cớ xen vào việc này. Có sự tình nào chẳng? Ai cũng vênh tai, mở to mắt chờ mong theo dõi diễn biến tiếp theo.

Bình An phản ứng nhanh nhất, thấy ánh mắt Gia Vũ nhìn mình càng lúc càng sâu, cô bỗng chột dạ, có cảm giác bị bắt gian tại trận. Trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Sao anh xuất hiện ở đây? Hôm qua rõ ràng anh bảo sáng mai mới về?

Thiên Thành không đáp, híp mắt nhìn nhân vật không mời xen ngang này.

Đào Ái Huân kích động thốt lên: "Vũ." Cô ta nghĩ rằng anh sẽ không xuất hiện ở đây vì anh đang bận đi công tác, công ty đã cử người khác tham dự rồi cơ mà.

Dù cô ta có vắt óc suy nghĩ đến đâu vẫn không thể biết lý do chính xác. Kỳ thực sáng mai anh mới về bất quá vì nhớ người nào đấy nên cố tình về sớm. Ai ngờ về đến nhà lại chẳng thấy người muốn gặp. Sau đó thông qua tin tức người trợ lý được anh phái đi tham gia tiệc gọi thông báo rằng anh ta nhìn thấy Bình An ở buổi tiệc. Anh liền lập tức đi đến vừa hay chứng kiến một màn vừa rồi.

Môi Gia Vũ hiện lên tia cười nhàn nhạt, thông thả bước đến gần, ánh mắt từ đầu đến cuối đều rơi lên cô gái nhỏ đang mang vẻ mặt hoảng hốt, chột dạ.

"Vũ." Bình An xoắn xít nhìn anh, dáng vẻ anh hiện tại làm cô thật sự không thể nhận ra là anh có đang giận hay là không? Trong lòng thờ dài, anh thay đổi nhiều quá, trước kia giận hay không đều viết ra trên mặt, cô nhìn thoáng qua là nhận ra ngay. Vậy mà, cô đành cười khổ. Anh của ngày hôm nay kì thực không tránh khỏi có liên quan đến mình. Người đàn ông ấy ảm áp, nụ cười rạng rỡ chói chang như mặt trời cứ thế vì cô mà trầm luân. Vì cô liệu có đáng?

"Đi thôi." Gia Vũ nói.

Bình An thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn, vội vàng gật gật đầu. Cô cũng muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Quan trọng hơn hết cô phải giải thích rõ ràng với anh. Từ lúc xác định lại mối quan hệ, cô không muốn anh hiểu lầm, cho dù bất cứ chuyện gì đi nữa.

Gia Vũ rất hài lòng, nụ cười sâu thêm mấy phần, anh nắm lấy tay cô bước đi.

Cánh tay còn lại của Bình An đột ngột bị giữ lại, Thiên Thành nói:

"Khoan đã."

Bình An khó xử nhìn Thiên Thành nói:

"Anh Thành vừa rồi em đã nói rõ với anh. Bây giờ em phải đi rồi. Anh buông tay ra được không?"

Nhìn bàn tay đang nắm chặt cô tay cô, Gia Vũ nhíu mày, trong mắt thoáng dâng lên tia âm u, giọng nói mang theo sự thiếu kiên nhẫn: "Thiên Thành anh nghe không hiểu lời em ấy nói sao. Tốt nhất lúc tối còn nói chuyện từ từ anh vẫn nên buông tay ra."

Thiên Thành không màng đến sự uy hiếp trong lời nói Gia Vũ trái lại vẻ mặt anh cực kì bình tĩnh nói với Bình An:

"Anh xin lỗi em chuyện hôm nay nhưng anh không hối hận."

Anh biết cách làm của mình quá đường đột, khiến cô có thể bị đẩy vào đầu sóng ngọn gió nhưng anh muốn cho cô biết. Anh so với người đàn ông tên Gia Vũ kia không hề kém cạnh dù bất luận ở trên phương diện tình cảm đối với cô, thân phận hay địa vị. Nếu người đàn ông ấy yêu cô đến vậy có sao nhiều năm biến đi mất dạng để cô một thân một mình gồng gánh vất vả nhọc nhằn trong cuộc sống mưu sinh? Lúc đó bản mạng làm thiếu chút kiệt sức người đàn ông kia đang ở đâu?

Thiên Thành từ từ buông tay. Ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh dần mất dạng trong đám đông. Ánh mắt trở nên thâm trầm. Hai bàn tay xiết chặt thành nắm đấm. Hôm nay chỉ là mở màn thôi. Anh nhất định sẽ giành lại Bình An.

Đào Ái Huân đứng bên cạnh xem kịch vui từ đầu đến cuối giờ mới cười rộ lên châm chọc:

"A xem ra không chỉ mình tôi mất mặt nha."

Thiên Thành chẳng buồn quan tâm xoay lưng bỏ đi.

Đào Ái Huân trông theo bóng lưng anh hừ lạnh. Tình huống xảy ra xem như ngoài ý muốn, kết quả tạo ra thì khiến cô cực kì hài lòng. chuyện hôn ước hai nhà chắc chắn hủy bỏ nhưng nghĩ đến hai người rồi đi kia cô có chút không cam lòng.

Cuối cùng chủ tịch Thiên Mạnh đứng ra hòa giải, bất quá hai nhà Đặng Đào vẫn tan rã trong không vui, buổi tiệc chỉ đành kết thúc sớm hơn kế hoạch.

***

Âm thanh huyền ảo ngày càng bị bỏ lại phía xa. Hành lang dài quanh co uốn lượn khá vắng vẻ, từng chùm đèn tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt. Thình thoảng có vài nhân viên đi lướt qua. Có lẽ vì được huấn luyện cho nên bọn họ không hề lộ ra vẻ kinh ngạc hay tò mò đánh giá khi trông thấy hai người cả đám chỉ cúi người, cung kính chào rồi bỏ đi.

Bình An nào còn tâm trạng quan sát xung quanh hay đánh giá người khác, cả một đường cúi đầu, im lặng đi theo sau anh cố gắng vắt óc suy nghĩ cách giải thích sao cho hợp lý.

Bất ngờ Gia Vũ dừng bước, cô tránh không kịp đâm sầm vào lưng anh.

Bình An ôm mũm rên:

"A."

"Đau không?" Gia Vũ đưa tay giúp cô xoa xoa mũm cười hỏi.

Bình An gật gật đầu, trông thấy sắc mặt anh dịu đi rất nhiều đã không còn vẻ lạnh lùng âm trầm như vừa rồi, cô bắt lấy cơ hội này vội giải thích: "Anh Thành à không phải Thiên Thành kia là quản lý ở nơi trước đây em làm việc. Ngày trước anh ấy giúp đỡ em rất nhiều, em rất cảm kích. Mấy hôm trước anh ấy gọi điện đến hẹn gặp em nói chuyện. Em nghĩ đến việc trước đây đã từng được anh ấy giúp đỡ rất nhiều." Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

"Cho nên?" Gia Vũ hơi nhướn mày.

Bình An lý nhí, ngón tay xoắn xoắn lại: "Cho nên em mới đồng ý. Nhưng em không hề biết việc anh ấy là người thừa kế Tập đoàn Thiên Mạnh."

Nói xong cô ngẩng đầu mong chờ nhìn anh.

Gia Vũ nghe đến đây liền hiểu đại khái. Thiên Thành kia chắc hẳn không phải người đơn giản. Bao năm nay ở trong giới anh nghe qua rất nhiều lời đồn về anh ta, tuy nhiên không ngờ rằng anh ta hiển nhiên che giấu thân phận làm một người bình thường nhiều năm. Đột nhiên bây giờ xuất hiện, phô trương thanh thế. Nếu là trước đây anh tất nhiên sẽ không quan tâm, hiện tại có liên quan đến Bình An. Anh nhất định phải điều tra, để tránh hậu quả về sau.

Gia Vũ hiện tại mới nhìn kĩ Bình An. Hôm nay cô rất đẹp, mái tóc dài đen nhánh ngày thường đã búi lên cao để lộ cằm cổ trắng ngần, xương quai xanh ẩn hiện tôn lên vẻ quyến rũ, mê hoặc. Trang phục dạ hội ôm sát khéo léo tôn lên từng đường cong mềm mại, đôi chân thon dài lộ ra trước mắt.

Ánh mắt anh đột nhiên tối sầm. Anh cởi vest khoác lên vai cô, khăn khăn nói:

"Dừng để lạnh."

Nghe anh nói Bình An mới phát hiện quả nhiên rất lạnh chỉ do vừa rồi quá căng thẳng khiến cô bỏ qua.

Bình An rung mình mặc áo vào, chớp mũm tràn ngập mùi hương của anh, cô cảm thấy rất dễ chịu. Khi ngẩng đầu muốn nói, trước mắt xuất hiện khuôn mặt phóng đại đẹp trai, môi bị vật mềm mềm bao phủ. Hai cánh môi mềm bị nhắm nháp một lúc vừa tê dại vừa ngưa ngưa, cô khó chịu hé hé môi, chỉ chờ có thể một chiếc lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào cuốn lấy lưỡi cô day dưa không dứt.

Bình An vô lực cả thân thể mềm nhũn dựa vào người anh, mặc anh mạnh mẽ xâm chiếm.

Môi lưỡi quấn quýt lúc lâu, đến khi cô không thở nổi anh mới buông ra.

Bình An hoàn toàn ngã vào lòng anh, há miệng thở hổn hển.

Một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo Bình An, tay còn lại xoa xoa gò má đỏ ửng của cô. Gia Vũ cúi xuống thì thầm bên tai:

"Bộ dạng em bây giờ chắc không thể tự mình bước đi rồi. Anh đành ôm em vậy."

Chưa để Bình An phản bác, Gia Vũ đã bế bổng cô lên.

Bình An hoảng sợ: "Em...Em...có thể đi."

Gia Vũ không để lời cô vào tai, thân nhiên bước đi. Thình thoảng lại có nhân viên đi qua. Cô xấu hổ vùi mặt vào ngực anh.

Gia Vũ thấy thế, nụ cười trên môi càng thêm sâu.

Hai người rất thuận lợi đi đến bãi đỗ xe. Vì tiệc chưa tan, trên bãi xe khá vắng vẻ, Gia Vũ nhanh chóng tìm được xe, đặt cô vào ghế lái phụ, sau đó anh mới ngồi vào ghế lái chính ung dung lái xe đi.

Rất nhanh xe đã ra đường lớn. Ngồi im lặng trên xe tầm mười lăm phút Bình An mới mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc:

"Anh bảo mai mới về cơ mà."

Gia Vũ đưa mắt qua, cười cười:

"Có việc đột xuất nên về sớm."

"À." Bình An nghe vậy tin ngay.

Trên xe tiếp tục rơi vào im lặng, một phút sau Gia Vũ lên tiếng: "Sau này em đừng tiếp xúc nhiều với người đàn ông đó. Anh ta không hề đơn giản giống vẻ bề ngoài."

"Người đàn ông" trong miệng anh, Bình An không cần đoán liền biết ngay là anh đang ám chỉ đến ai, cô không chút do dự gật đầu đáp ứng ngay.

Bình An cũng đã sớm nghĩ đến việc sau này phải giữ khoảng cách với Thiên Thành.

Nhớ đến việc kia cô lo lắng hỏi:

"Tôi nay có nhiều phóng viên như thế ngày mai có phải sẽ bị đăng không?"

Gia Vũ hiểu Bình An đang sợ điều gì, anh trấn an, giọng nói cực kì chắc chắn: "Em yên tâm, tất cả sẽ ổn thôi."

Bình An vẫn còn rất lo lắng:

"Thật chứ?"

Gia Vũ bật cười, đáy mắt lại không cười: "Em nghĩ đi việc mất mặt tối nay hai nhà Đặng Đào sẽ ngồi yên được sao? Việc đó không chỉ liên quan đến lợi ích mà còn liên quan đến thể diện. Thiên Thành vừa mới nhận chức, căn cơ còn chưa vững chắc chủ tịch Thiên Mạnh sẽ phải liều mạng ém tin tức xuống, bởi ông ta còn cần sự giúp đỡ của Đào Cảnh. Đào Cảnh cũng thế, mặc dù không tình nguyện nhưng ông ta không thể trở mặt nhìn con gái cùng bị mất hết mặt mũi được."

Bất quá anh không nói cho cô biết chuyện anh tham gia những tay vào ém tin tức.

Bình An vỗ lể, yên tâm đi rất nhiều.

Xe đi thêm tầm nửa tiếng nữa thì về đến biệt thự.

Hai người xuống xe, mở cửa đi vào trong.

Nghĩ đến tối nay anh về vội chắc chưa ăn gì cô nói:

"Em vào bếp làm ít thức ăn khuya cho anh nhé."

Vừa đi được mấy bước thân thể Bình An đã bị ôm từ phía sau. Cô giật thót toan xoay người lại.

Cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông càng thêm khóa chặt eo của Bình An.

Bên tai vang lên giọng nói khàn khàn, trầm thấp:

"Đừng nhúc nhích."

Vừa rồi khi thấy cô bị người đàn ông khác tỏ tình, anh như muốn phát điên, anh rất sợ, sợ cô sẽ đồng ý, sợ cô sẽ bỏ rơi anh một lần nữa. Thật may sao cô không bỏ rơi anh.

Nghĩ đến đây dục vọng muốn chiếm hữu dâng lên. Anh cúi người ngậm lấy vành tai đầu lưỡi di động về vòng quanh, kéo dài một đường hôn xuống chiếc cổ trắng ngần, vừa mút vừa cắn, điên cuồng đánh dấu chủ quyền.

Bình An bị anh hôn đến tê dại, thân thể run rẩy tụt vào ngực anh. Hai tay bám víu vào cánh tay anh. Mối không tự chủ được phát ra tiếng rên khe khẽ, cô xấu hổ cắn chặt môi.

Âm thanh rên rỉ đè nén ấy khiến anh càng thêm hưng phấn, anh xoay cô lại, nâng cầm cô lên, giờ phút này gương mặt thanh tú, điểm lệ nổi lên một tầng ửng hồng, đôi mắt to tròn xinh đẹp trở nên mơ màng long lanh nhìn anh, cánh môi ướt át còn để lại dấu răng nhai nhặt. Da thịt trên cổ chỉ chít dấu hôn, khiến cô càng trở nên quyến rũ, hấp dẫn.

Gia Vũ cảm thấy môi khô miệng đắng, không kim được đặt lên môi cô nụ hôn sâu, nụ hôn thô bạo nhiệt tình, quán quýt day dưa. Bình An cũng nhiệt tình đáp lại. Mười đầu ngón tay luồn vào mái tóc mềm mượt của anh.

Hai thân thể như nắng hạn gặp mưa rào, găt gao dính sát vào nhau. Gia Vũ bế bổng thân thể mềm mại tiến đến đặt lên ghế sofa. Nụ hôn rơi như mưa lên cổ, lên xương quai xanh, bàn tay mò mẫm di chuyển ra sau lưng kéo khóa, chiếc váy tuột xuống, thân thể mềm mại, trơn bóng lộ ra trước mắt. Anh đưa tay vuốt ve thân thể ấy xúc cảm mềm mại quanh quẩn trên đầu ngón tay, khiến lòng anh thêm nhộn nhạo, trong mắt tràn ngập tia máu, anh đã hoàn toàn hoàn toàn bị dục vọng khống chế. Anh cúi bỏ tẩy trang, sau đó tách vội hai chân cô mạnh mẽ tiến vào.

Bình An bị vật xa lạ nóng bỏng xâm nhập vào chưa thể tiếp nhận. Thắt lưng hơi cong lên, theo bản năng dịch ra xa. Nhưng chưa nhích được bao xa, eo cô đã bị anh giữ chặt. Anh thô bạo tiến sâu vào. Thân thể Bình An run rẩy, khoái cảm sung sướng ập đến không kim được rên lên. Anh tiếp tục cúi người nhắm nháp môi, bàn tay cũng bận rộn vuốt ve thân thể của cô.

Bình An thờ dốc bám víu vào cổ vào cánh tay anh, thân thể lắc lư theo mỗi động tác ra vào mạnh mẽ điên cuồng.

Không khí xung quanh trở nên vô cùng nóng bỏng, ẩm muội. Trên sofa hai thân thể trần truồng dính sát vào nhau như muốn hòa vào một thể.

Bạn đang đọc truyện *Có Thứ Còn Đau Hơn Cả Cái Chết* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.